

Motýlí efekt

**Myšlenka
Tvoří
Realitu**

Věra Balková

www.psychologiechaosu.cz

ÚVOD

Život nemusí být pouhý vyčerpávající proces, kdy žijeme ze dne na den, prožíváme střídavě jasno a střídavě oblačno, a pasivně očekáváme budoucnost. Neustále, v každém jsoucím okamžiku, jsme obklopeni energetickými vzorci vlastního myšlení, včetně chování a myšlení ostatních lidí, kolektivů a společností. Pozitivní vzorce jsou pro nás přínosem, ale od negativních vzorců je zapotřebí se umět vědomě odpoutat, a ty pozitivní umět k sobě přitahovat. Této skutečnosti můžeme docílit jedině pozorováním toho, jak sami svým myšlením tvoříme, a uvědomováním si, jak tvoří lidé kolem nás. To bude pro začátek tím nejdůležitějším počinem na nové, vědomé cestě životem. Ne vždy si uvědomujeme, že přitahujeme to, co kolem sebe vyzařujeme, proto je důležité být za každých okolností sám sebou, vyzařovat jen přirozenou a harmonickou energii, včetně myšlenek, emocí a pocitů.

Zákon akce a reakce funguje na všech úrovních vesmíru, tedy i na té lidské, ryze osobní i kolektivní. Podobné vibrace se přitahují, vibrujeme-li v poli harmonie, přitahujeme harmonii. Vše, co je podobné, vše, co má podobnou resonanci se přitahuje. To

znamená, že nic se neděje náhodou. Vesmír sám neurčuje co je, nebo není, pro nás vhodné. Kvantové vědomí vesmíru pouze vyřizuje naše osobní objednávky. Vysíláme-li vibrační frekvence v energetickém poli lásky, zákon přitažlivosti nám zprostředkuje okolnosti a děje na stejné frekvenci.

Všechno má svůj význam, všechny události se odehrávají v návaznosti na události následující. Vyhodnotit ale různé situace v okamžiku tady a teď bývá obtížné, není snadné rozpoznat přímou příčinnou souvislost, vztahující se k následnému řetězení událostí. Nejsme-li dostatečně intuitivní, nezbyvá nám než se nechat nést – bez násilného odporu – proudem událostí, s vnitřním klidem a intuicí sledovat, jak se ta která situace vyvíjí. Což ale předpokládá mít dostatečně silnou psychickou imunitu. Sledovat ten správný rytmus, v kterém se odehrává nekonečný tanec života, vyžaduje soustředění se na přítomný okamžik, a neustálé uvědomování si, že nositelem našeho osudu jsou především naše myšlenky. Sledovat energie vlastních myšlenek, a soustředit se na duchovní vzestup, sice není bez námahy, ale pořád je to lepší volba, než bloumat životem ve stavech bezradnosti a úzkosti, nebo dokonce bez předem známého cíle.

Moderní spiritualita nového milénia je mnohotvárná, někdy se nemůžeme rozhodnout, který systém duchovního učení je lepší než ten druhý. Kdekdo přelétává jako motýl z jednoho učení na druhé, nadšeně si vychutnává sladký nektar krásných moudrostí, zahlcuje se někdy kvalitními jindy zbytečnými informacemi, a chtěl by vše hned. Pochopíme-li ale, že vesmír je myšlenka, příroda je myšlenka, božská energie i my sami jsme myšlenka v koncentrované hmotné podobě, pochopíme zároveň, že tvoření myšlenkami je výchozím bodem. Je dobré vědět, že základem jakékoliv spirituální cesty je skutečně práce s emocemi a myšlenkami, a že tento základ nelze obejít ani podcenit. Teprve potom pro nás budou cenné všechny ostatní informace.

Svět, ve kterém žijeme, je stvořen z myšlenek, tvořivá vesmírná substance, energetické fluidum, které je pro mnohé z nás stále nepřekonatelným tajemstvím, se nachází všude kolem nás. Jsme součástí této substance, jsme součástí všech tajemství. Vesmír sám je myšlenka, v každém okamžiku se proměňuje a tvaruje, každou naši myšlenku přijme tak, jak je podána, nehodnotí, neanalyzuje, tvoří přesně podle našich scénářů. Uvědomujeme si dostatečně, že náš mozek je vysílač, a každá myšlenka je okamžitě odvysílána do prostoru tvořivé vesmírné substance? Podstata vesmíru je myslící, stejně jako je myslící

podstata našeho mozku, tato podstata zhmotňuje obsah myšlenky, na kterou se soustředíme. Síla tvoření spočívá v tom, dokázat tvořit myšlenkou bez ohledu na vnější projevy reality. Musíme se odpoutat od toho, že to vypadá složitě a namáhavě, pokud máme „ignorovat“ vše, co si nepřejeme, aby se nám v životě dělo, a přitom myšlenkou přetvořit již stávající realitu. Ale ta realita vznikla na základě našich stávajících myšlenek. Ke změně dojde změnou myšlenek, bez ohledu na to, co zrovna je.

Pokud se díváme na realitu, přijímáme to, co vidíme, a to, co vidíme, si v duchu komentujeme podle zastaralých vzorců, tím zůstává skutečná realita před naším zrakem skrytá. Vidíme přesně to, co dopředu (nevědomě) předpokládáme, že uvidíme. A tím tvoříme kolem dokola pořád to samé, a očekávané změny nepřicházejí. Proto je velmi důležité soustředění na přítomný okamžik, a na to, co v přítomném okamžiku očekáváme od budoucnosti. Budoucnost je tvořena tím, co si představujeme, pochybnosti jsou také myšlenky, a jsou také tvořivé, vše, co si přejeme, pochybnostmi ničíme. Pochybnosti je nutné zaměnit za sto procentní víru, jinak je naše snaha marná nebo zbytečně posunutá v čase. Víra předpokládá, nepřemýšlet jak a proč to takto funguje, víra znamená, věřit bez pochybností.

Základní „kostru“ této knihy tvoří několik málo vybraných kapitol z mé první knihy „Psychologie chaosu – kvantové vědomí“. Tyto kapitoly jsem doplnila a rozšířila o další informace. Učila jsem tak proto, že první kniha je pro začátečníky na poli esoteriky či duchovního rozvoje, podle některých názorů, poněkud složitější na správné uchopení. Kniha Psychologie chaosu, která je určena spíše pro pokročilé, čítá více jak tři sta stran a obsahuje spoustu rozličných informací. Tímto mým počinem vznikla kniha, která se zabývá pouze významem tvoření reality slovem, myšlenkou emocí a činem. Ostatní související informace o tom, jak funguje kvantové vědomí vesmíru, z pohledu celostního – holistického, a v souvislosti například s posvátnou geometrií, najdete ve výše zmíněné knize.

Co je motýlí efekt?

„Efekt motýlích křídel“ chápeme v souvislosti s chaosem a řádem, souvisí s teorií chaosu. Všeobecně známá myšlenka vysvětluje, že i na první dojem bezvýznamné mávnutí motýlích křídel v amazonském pralese, má podstatný vliv například na větrnou bouři na druhém konci světa. Teorie motýlích křídel spočívá ve skrytém významu, že vše je ovlivněno vším, určité systémy, kterých najdeme ve složitosti a mnohosti vesmíru bezpočet, jsou závislé na počátečních podmínkách. Každá malá událost může ovlivnit následné velké události. Vše, co existuje, má svou příčinu, bez příčiny by neexistovalo nic – ani vesmír samotný. To co existuje, existuje z nějakého důvodu, jinak by to neexistovalo, ne všechny důvody nám však musí být na první pohled zřejmé. Na první pohled není zřejmé ani to, že i v chaosu panuje skrytý řád, skryté zákony a téměř magická, spirituální pravidla vesmíru.

Ale abychom si motýlí efekt nevysvětlovali nesprávně, musíme jej upřesnit: jestliže se cokoliv uspořádá do kritického stavu, například množství myšlenek zaměřených jedním směrem, potom i velmi malá energie může mít ohromující účinek (na předpokládaný záměr). Energie myšlenek se sčítají, a jakmile přijde bod zlomu, stačí jediná myšlenka –

jediné mávnutí motýlích křídel – a dojde ke spuštění laviny událostí.

Pro souvislost s pozitivním myšlením může jít o velmi citlivou, na první pohled nejasnou záležitost, jejíž podstatu ale můžeme převést do našeho každodenního života. I velmi malé změny v myšlení, nepatrné pohyby a posuny myšlenek do pozitivních vibrací, vytváří podmínky pro potřebné změny v životě. Jedná se o záležitost velmi citlivou, pro začátečníky obtížně uchopitelnou, ale přesto fungující, a život spoluvytvářející. Respektive životní události.

Motýlí efekt v přírodě představuje jistou závislost systému, například v klimatických podmínkách, závislost na změnách, kdy i malé změny mohou být příčinou velkých následků. A to v horizontu dlouhodobém i krátkodobém. To samé platí v životě každého z nás, žijeme v tvořivé vesmírné substanci. Každá naše myšlenka se okamžitě stává součástí tvořivé vesmírné substance, která vyplňuje všechen mezihvězdný prostor. Motýlí efekt funguje od první „srážky“ prvních vesmírných atomů. Motýlí efekt funguje v našich životech od okamžiku narození – náš život se odvíjí od podmínek, do kterých jsme se narodili. Což ale neznamená, že jsme odsouzeni

k bezmocnosti a životní neplodné setrvačnosti, pokud se náš život nerozvíjí tak, jak bychom si přáli.

Každý náš krok, každá naše myšlenka a každá naše volba, je v podstatě třepetáním motýlích křídel. Pozitivní myšlenky, vědomé a soustředěné, jsou pro naše sny či projekty počátečním výchozím bodem, na který se musíme vědomě soustředit. Počáteční podmínky našich plánů vycházejí pouze a jen z našeho vědomí, našich slov, představ a vizí. Každý děj je způsoben prvotním dějem, který byl příčinou. Vše v našich životech má svůj důvod, vše ve vesmíru má svůj důvod.

Motýlí efekt určuje jakousi hranici mezi příčinou a následkem, mezi vědomím a nevědomím, mezi egem a duší. Každá myšlenka má jakási pomyslná křídla, okamžitě, neznajíce překážku v podobě času a prostoru, se ocitá v kvantovém vědomí vesmíru. Idylická budoucnost, radost pro tělo i duši, je tvořena barevnou pozitivní myšlenkou. A naopak: každá negativní myšlenka a emoce také funguje jako mávnutí motýlích křídel, ale zpětně přináší negativní události nebo nevhodné životní podmínky.

Ze všeho nejdůležitější je vědomé myšlení, vědomé pohyby motýlích křídel jsou výrazem uvědomování si

vlastní svobody. Vědomé pohyby myšlenek jsou výrazem vědomého, konstruktivního tvoření. Jde o to, že většinou myslíme nevědomě a slova si v našich hlavách dělají, doslova co chtějí. V každém okamžiku je můžeme zastavit, kdykoliv můžeme spočinout na rozkvetlé louce pozitivních slov, a negativním myšlenkám poručit, aby se laskavě poroučely. Kdykoliv můžeme myšlená i vyřčená slova opravit, ta pesimistická na optimistická. Vždy, když nás přepadnou pochybnosti nebo pesimismus, si můžeme vzpomenout na efekt motýlích křídel.

Soustřeďte se každé ráno na první (nevědomou) myšlenku po probuzení, emoci a náladu s jakou se probouzíte – možná se nebudete stačit divit, jaká je vaše prvotní ranní počáteční myšlenka. Někdy ani nestihneme otevřít oči, a už přemýšlíme, co nepřijemného nás zase během dne čeká, během nového dne, který nám byl darován k radosti a neomezenému tvoření.

Podobné je to s city, pocity a emocemi

Podívejme se, jak je to se zoufalstvím a pláčem. Brečíte jako želva, strašně se litujete, máte pocit, že se zblázníte. Povadlá křídla vaší naděje (temné myšlenky) jsou nepřírozeně ztěžklá, a vám se nedaří vzlétnout, myšlenkově a emočně se uvolnit, vlastně se ani moc nesnažíte. Nacházíte se v neuvědomělém

stavu, ale nejste to vy, je to vaše ego, které se rádo brodí ve všem, co vás nutí racionálně zvažovat všechna pro a proti dané situace kolem dokola. To může trvat několik minut, hodin, ale i dnů. A pokud vám „nepříjemná“ situace zlomí křídla, můžete v zoufalství brečet i několik měsíců.

V takové situaci je dobré vědět, že můžete dát svému egu příkaz, aby vás konečně přestalo obtěžovat, a aby vás, jako bytost s velkým JÁ, začalo respektovat. Když to budete vědět, ušetříte si den, měsíc nebo rok života v zoufalství. Pokud to skutečně uděláte, najednou vstoupíte sami do sebe a UVĚDOMÍTE si, že brečíte, a přestanete. UVĚDOMÍTE si, že se litujete, a rázem s tím VĚDOMĚ přestanete. Stejně je to se vztekem a nenávisí. Za použití vnitřní vůle, můžete nastartovat sebe obohacující proces, který spočívá v tom, že jste jedinečnou bytostí, a nic na světě vám nestojí za promarněný ani jeden jediný den života.

Cokoliv si lze v určitém vnitřním bodě hluboce uvědomit a vytáhnout ven na světlo, pokud si uvědomíme počáteční podmínky dané situace. Pokud to uděláte, v ten okamžik v sobě odhalíte dvě skryté bytosti, které se právě potkaly, původně o sobě vůbec nevěděly, ale cosi „rozumného“ je k sobě přitáhlo. Cosi rozumného, jakési nadpozemské světlo, které září přímo ve vašem srdci, řeklo jedné loutce ve

vaší hlavě, aby se utišila a podívala se skrze neviditelné zrcadlo na loutku číslo dvě. Jedna loutka má podobu sebe lítosti a druhá sebe ničení, ani jedna nechce ustoupit ze své role. Ani jedna loutka ve vaší hlavě se nechce utišit a zaposlouchat, a uvědomit si tu nejdůležitější bytost, skrytou ve vašem nitru. Je to vaše duše, která trpělivě čeká, až si všimnete světla, které vyzařuje, až si všimnete, že i v té nejčernější tmě je stále s vámi.

Jde o zásadní věc: naučit se pravdivě a bez sebe lítosti pojmenovat osobní vnitřní stíny, a prosvětlit je. Pokud v sobě během tohoto nelehkého procesu objevíte pouze dvě loutky, které soupeří o vaší životní energii, a neobjevíte ve své hlavě doslova celé

loutkové divadlo, máte vyhráno, a cesta za světlem nebude tak obtížná. Jde o to, skutečně si všítat pohybu svých myšlenek, pozorovat je VĚDOMĚ, a to bez jakýchkoliv komentářů. Naučit se bez osobního zaujetí a bez připoutání pozorovat vlastní myšlenky, jako rej motýlů na rozkvetlé louce, není zas tak obtížné, jak se na první pohled zdá. Stačí skutečně chtít, a ještě je dobré mít k tomu silný, osobní důvod, záměr, nebo sen. O naše pravé a pravdivé důvody jde především, o sny a záměry. Sny a záměry se ale nesmí vnitřně ani navenek prezentovat jako marné touhy.

Myšlenky jsou pohyblivé

Myšlenky jsou pohyblivé a jsou velice akční. Myšlenky si ve vaší hlavě jen tak nelelkují, myšlenky tvoří. To si umí málokdo představit – myšlenka přece není hmotná, nevyslovená myšlenka se odehrává jen v mé hlavě! Tak jednoznačné to ale není. Myšlenka je vibrace energie, okamžitě se zobrazí v energetickém poli Jsoucna (kvantové vědomí). Přemýšleli jste někdy nad tím, odkud vaše myšlenky přichází, a kam odchází? Uvědomujete si, že vám hlavou protéká doslova proud myšlenek? Myšlenky jsou někdy jako voda v řece, poslušně plyne jedna za druhou. Někdy jsou ale jako splašené pingpongové míčky, jindy jako

malé hlučné děti, jindy se usilovně snaží, hemží se a pracují jako mravenci v mraveništi. Ale jen někdy mají skutečně tvořivá, barevná motýlí křídla.

Vibrace myšlenek působí na hmotu

Mozek funguje jako energetický vysílač a přijímač zároveň. Každá myšlenka má určitý energetický potenciál. Vyslaná myšlenka okamžitě vibruje na jemnohmotné úrovni, intenzivní a často opakovaná myšlenka se dokonce projeví v barevném vyzařování aury. Pozitivní myšlenky auru prosvětlí a rozjasní, negativní myšlenky auru zakalí temnými odstíny. Toto energetické vyzařování často způsobí, že si podprahově uvědomíme, jak o nás kdo v daný okamžik smýšlí, nebo přesně vytušíme, co se dotyčnému honí hlavou.

Vibrace myšlenek působí na hmotu jednoduše proto, že vše viditelné je v podstatě také vibrující energií. Je-li myšlenka silná, intenzivní a často opakovaná, spoléháme se na ni a věříme jí, potom narůstá její tvořivý energetický potenciál. Potom má dostatek energie projevít se ve hmotě – uskutečnit se. Proces uskutečnění v realitě probíhá na základě intenzity samotné myšlenky. Tvůrčí myšlenka se v realitě projeví skrze tvůrčí potenciál beztvaré, latentní energie, která vyplňuje všechen mezihvězdný prostor. Může to být během okamžiku, několika dnů,

týdnů ale i roků, protože ne vždy dokážeme být vyladění jen na pozitivní vlnu soustředěnou na daný sen nebo záměr, a protože žijeme paradoxně omezení prostorem a časem. (Kdo má zkušenost s astrálním putováním, ten ví, že v astrálním světě, který vibruje na jiné frekvenci, se myšlenka uskuteční – zobrazí - okamžitě.)

Znamená to, že sobě si podobné myšlenky se k sobě navzájem přitahují?

Vibrace pravdivých nebo radostných myšlenek vytváří energetická (morfická) pole pozitivní. Temné myšlenky vytvářejí pole s vibrací negativní. Jednotlivé myšlenky podobných vibrací se shlukují a navyšují energetický (tvořivý) potenciál toho kterého informačního pole. Vytvářejí geometrické fraktální obrazce. Víme, že energie se přeměňuje ve hmotu a hmota v energii. Přijmeme-li spirituální přístup k životu, potom nemůžeme shledat nic podivného na tom, pokud vyslaná myšlenka rovná se akce a následek projeví se jako reakce.

Navíc si musíme uvědomit, že myšlenka vyslovená nahlas, proměněná v energii zvuku, nabývá na síle, jejíž tvořivý potenciál se nesčítá, ale násobí! Každá vyslaná myšlenka, která již má svým častým opakováním silnou základu v morfickém poli, se v tom správném čase, v okamžiku kdy nastane bod

zlomu, vrátí zpět k odesilateli! Nemůžeme tedy spoléhat na nevědomost – naše jednání by mělo být vždy vědomé, vykonávané s lehkostí poletujících motýlů. Proto nikomu nespíláme, nepomlouváme, a nikoho takříkajíc neposíláme do horoucích pekel. A nanejvýš šetrně se na energetickém poli myšlenek chováme také sami k sobě. Vždycky je lepší mít v hlavě veselé, zlehka poletující motýly, než temné brouky a všelijaké breberky. Pokud si toto uvědomíme, nastartujeme ozdravný transformační proces, jedině potom se můžeme vydat na VĚDOMOU cestu osobního duchovního rozvoje.

Zákony tvoření platí i na kolektivní úrovni

Zákony tvoření platí stejně pro partnerské nebo přátelské vztahy, pro rodinné klany, různé kolektivy, národy i celé lidstvo. Podle toho, na jaké frekvenci vibruje kolektivní myšlení, lze očekávat zviditelněné následky v realitě. V podstatě je to velice jednoduché, tvořivá vesmírná energie je neutrální, nemůže za to, jakým způsobem jsme se rozhodli skrze ni tvořit. Je neutrální, to znamená, že v případě neúspěchu nikoho netrestá, trestáme se sami. Bohužel lidstvo jako celek tyto vesmírné zákony stále ignoruje! Realita je zhmotnělá představa, která se uskutečňuje skrze morfická pole kolektivního vědomí. Spiritualita

je součástí běžného života, přesto se o jejích zákonech a účincích stále ještě běžně nemluví.

Vše, co se nám zjevuje před očima, je odvislé od vlnové frekvence, kterou jsme schopni vnímat, která se shoduje s vibrací našeho vědomí. Ne vždy jsme schopni rozpoznat realitu takovou, jaká skutečně je. Vyšší vibrace vědomí nám umožňuje vejít do jiných frekvenčních pásem. Dokonce nám občas umožní nahlédnout do jiných dimenzí existujících paralelně s časoprostorem, který běžně vnímáme. A to v situaci, kdy máme tušení, vidění, silnou intuici, inspiraci nebo tvořivé vize, které nepocházejí z naší hlavy, ale jsou darem přímo od kvantového vědomí. Jsou darem od Boha. Pokud od této chvíle předáte své sny a plány do božích rukou, máte vyhráno. Píšu-li „do božích rukou“, myslím tím vaše ruce. Ponořte se zcela do božské mysli, a důvěřujte jejímu tvořivému potenciálu. Píši-li „do božské mysli“, odkazuji vás přímo k vašemu mozku, sídlo božské mysli není nikde jinde, než ve vaší hlavě. Tím si můžete být jisti. A pokud někdy řeknete, že vás Bůh nemá rád, nebo že je nespravedlivý, uvědomte si v tu chvíli, co říkáte. Máte-li pocit, že vás Bůh nemá rád, znamená to, že nemáte rádi sami sebe. Jste-li přesvědčeni, že je Bůh nespravedlivý, buďte si jisti, že jste nespravedlivý sami k sobě. A nevěříte-li v „Boha“, tak bohužel nevěříte sami sobě.

Psát o Bohu mi do nedávna připadalo velice ošemetné, dokonce jsem se tomuto označení pro vesmírné kvantové vědomí vnitřně velmi bránila. Ale stalo se, že jsem konečně připustila, ve svých myšlenkách, to, co tuším už dávno. Bůh je přímo uvnitř nás, v každém kousku našeho těla. Pokud se utišíme, uvědomíme si Božskou energii v dechu, v proudu myšlenek, v každé inteligentní buňce svého těla, v srdci, v energetických centrech – čakrách, v auře, v DNA. Bůh je stvořitel, vesmírem protékají proudy latentní tvořivé energie, kterou vesmírná moudrost používá k tvoření vesmíru, galaxií, planet, přírody..., a my můžeme použít stejnou energii, a soustředit se, s pokorou a odhodláním, na tvoření vlastního života. Přece sami jsme touto energií!

Jen podotýkám, že nemám žádný vztah k žádnému náboženství, spíše naopak, myslím si o tom své, a to mi právě bránilo připustit božskou energii v sobě zcela a bez pochyb, a dovolit sobě skutečně uvěřit, nejen v teorii, ale ve vlastní moc a sílu. Božskou sílu, již ve skutečnosti jsem – tady a teď, vždycky jsem jí byla, a vždycky budu, ať už v tomto životě na této pozemské pláni, nebo v životě jiném, nebo někde jinde a někdy jindy...

Bůh není prorok, pokud si sami, ve svých myšlenkách, neprorokujeme vlastní nechtěnou budoucnost. Bůh

nikoho netrestá, pokud netrestáme sami sebe, Bůh prostě není tím, co o jeho podstatě hlásají různá náboženství. Je to přesně naopak! To, co hlásají snad všechna náboženství, má odvést naší pozornost od sebe sama, od naší schopnosti TVOŘIT. To, co hlásají náboženská dogmata, vyvolává v člověku pocit, že vzhledem k naší smrtelnosti nemá život smysl. A krom dalších zavádějících přesvědčení, jde hlavně o velmi silnou a negativní emoci: strach, a jak víme, strach je ten nejlepší prostředek k ovládnání davu.

To jsem chtěla říci jen tak na okraj, dále budu používat povětšinou moje velice oblíbené: „kvantové vědomí vesmíru“.

Myšlenky jsou tvořivé vibrace

Vše je tvořeno vibrujícími atomy, veškerá hmota je tvořena vibracemi. Myšlenky jsou také vibrace! Nejsou však hmotné a nejsou tudíž ovlivňovány zemskou přitažlivostí. Neovlivňuje je čas a v pohybu prostorem je nezastaví žádná hmota. Každé vyřčené i nevyřčené slovo tak bez překážek rezonuje s příslušným tónem. S hudbou kosmických sfér – jak by řekl filozof dávných časů. Tím dochází k následnému zhmotnění očekávaných vizí a toužebných přání. Vyprodukovaných, jak jinak, než svobodnou vůlí,

kteřá má tu schopnost naladit se bez pŕedsudků na kreativní síly vesmíru, na kvantovou paměť. Ale v čase dochází také ke zhmotnění všeho, co nám život komplikuje nebo dokonce ničí. Pŕičinu hledejme v negativních pŕedstavách a myšlenkách, v pocitech viny, strachu a veškeré zlobě, kterou v sobě nosíme nebo ji vědomě či nevědomě pŕejímáme z okolí.

Bude-li naše mysl rezonovat v zásadě jen na frekvenci pozitivních vln, což není zrovna jednoduché, budeme v reálném životě zakoušet pozitivní zkušenosti. A naopak, bude-li naše mysl rezonovat na frekvenci negativních vln, což se zdá být paradoxně mnohem jednodušší, budeme během života zakoušet tomu odpovídající události. Všimněte si tohoto výše zmíněného paradoxu, je až zarážející, jak je tento poznatek neskutečně pravdivý.

Každá naše záporná nebo pesimistická myšlenka, která nás nevědomě ovládá, pokud nejsme dostatečně bdělí, je kontraproduktivní. Stejně tak nás někdy nevědomě ovládají bezmyšlenkovité stavy. Napŕíklad v okamžicích, kdy se pro něco rozhodujeme, se někdy stane, že ani nevíme, že se rozhodujeme. Podobné je to, když se rozhodujeme bezmyšlenkovitě, nebo nevnímáme všechny souvislosti. Případně činíme různá rozhodnutí pod vlivem nálad nebo pocitů, kterým také nevěnujeme

pozornost. Pokud se o něčem rozhodujeme, vždy se máme soustředit nejdříve na pocity. Často nám mysl říká „ano“, a pocit říká „ne“, přednější je vždy pocit. Jinak se o dané záležitosti rozhodujeme v dobré náladě, jinak když jsme pod vlivem smutku, vzteku nebo jiného emočního tlaku. Rozhodujeme se podle toho, jak a s čím nebo s kým, zrovna rezonujeme.

Rezonance je souznění, ale také odezva nebo ozvěna. Myšlenky, emoce a představy vibrují na určitých frekvencích, kde dochází ke shodě příslušných energií, k souznění pozitivních myšlenek s láskou, případně negativních myšlenek s temnotou. Ať už máme jakýkoliv sen nebo vnitřní touhu, jde o to uvědomit si, co je pro nás nejlepší. Nežít ve strachu, ve vině, případně v obavách, týkajících se čehokoliv! A hlavně: neprotiřečit si! K tomu je vhodné podstoupit proces sebereflexe v tiché, klidné a často opakované meditaci. Vědomé ovládní mysli, a uvědomování si přítomného okamžiku, napomáhá nám tvořit realitu a využívat tak vlastní tvůrčí potenciál.

Není obtížné pochopit princip, na jakém svět „virtuálních“ myšlenek funguje

Obtížné je uvést tento princip v osobním životě do každodenní praxe. Všichni známe jedno staré přísloví: „Trpělivost růže přináší“. To ano. Ale! Budeme-li

trpělivě čekat, aniž bychom směrem k našemu záměru vytvářeli ty správné pozitivní myšlenky, představy a emoce, bez pochyb a protirečení si, můžeme trpělivě čekat třeba do nekonečna. A vyladit mysl do harmonie s rušným okolním světem, nebo třeba jen s vlastní rozvětvenou rodinou, či kolektivem spolupracovníků, může pro někoho být nadlidský úkol. Proto je žádoucí nesnažit se vyladit s okolním světem za každou cenu a za všech okolností. To prostě ani nejde. Je nutné ladit a rezonovat především sám se sebou, se svou duší, svou podstatou, s vlastním vnitřním světlem, bez ohledu na to, co se kolem nás, anebo daleko za hranicí naší osobní zóny zrovna odehrává.

Bude-li naše mysl zahlcena energií nepřejících, pomlouvačných, lživých, jízlivých nebo žárlivých myšlenek, dříve nebo později dojde k patřičné odezvě a realita bude vibrovat na stejně neutěšených frekvencích. Pokud dospějeme k zamyšlení, jakou energii dáváme vlastním myšlenkám, které vytvářejí realitu, posune nás to k pravdivému zamyšlení se nad vším negativním, usazeným v nás samých. Nad zápornou energií, kterou každý z nás více či méně uvolňuje do prostoru. Ať už tato energie zasahuje přímo či nepřímo nás osobně, naše blízké, přátele, kolegy v zaměstnání, neznámé osoby či jiné živé bytosti a samozřejmě přírodu jako celek. Proto

mějme vždy na paměti, že celý svět je světem vibrující a v různých energetických polích rezonující (tvořivé) energie. Náš život se odehrává na pozadí, nebo v popředí velké kosmické hry. Na pozadí zůstáváme, pokud si to neuvědomujeme, nebo pokud nechceme uvěřit. Do popředí, do první linie se dostaneme, až ve chvíli, kdy zcela srdečně přijmeme božskou energii za sobě vlastní.

Svoboda myšlení je také nesmírně důležitá

Bude-li naše mysl zahlcena energií myšlenek druhých lidí, naše realita bude rezonovat pod vlivem tlaku osob, jejichž energii neumíme vědomě, s klidem, a s důvěrou v sebe sama odmítnout. Pracujeme třeba nadšeně na nějakém projektu, v který věříme, a veškerou energii myšlenek a emocí zpracováváme tak, aby byly pro nás tvořivé, a střetáváme se s tím, že nám okolí nevěří a odrazuje nás od našich rozhodnutí. Anebo očekáváme uznání, a nikoho v podstatě nezajímá, čím se zabýváme, co tvoříme. Tady je nutné zůstat sám sebou ať se děje cokoli, nenechat se odradit nikým a ničím, nesmutnit, pokud se nám nedostává podpory. Jinak začneme rezonovat na poli strachu, nedůvěry v sebe, v lítosti, obavách a tak podobně. A v energetické tvořivé substanci kvantového vědomí se začne hromadit více nejistoty než nadšení, což může splnění našich snů zbytečně

posunout v čase nebo i znemožnit. Vždycky si můžeme vzpomenout, že jsme součástí tvořivé vesmírné substance. Vždycky se můžeme vrátit k našemu počátečnímu bodu, do okamžiku našeho odvážného rozhodnutí něco vytvořit nebo něčím být.

Ten, kdo si udržuje nespoutanou vnitřní svobodu, kdo si uvědomuje, že vždy má možnost svobodné volby, nenechá se nikým ovlivnit. Svobodný člověk si nenechá nic vnutit, nenechá si přikazovat, jak má myslet, co si má myslet, kdy má myslet a kdy nemyslet (nenechá se podmíněně vést). Což bývá obtíž, pokud jsou podobné nátlaky vytvářeny promyšleně a nenápadně - podprahově. Pokud se rozhodneme zůstat svobodní, s tím, že uvěříme ve svou moc tvoření, neznamená to, že to budeme každému, kdo nám nevěří, do omrzení vykládat, bránit se, vysvětlovat. Vůbec to nemusíme dělat! Co si myslí někdo jiný není naše věc, nesmí nás to trápit ani rozčilovat, nesmí se nás to ani dotknout. To ale neznamená, že se budeme k někomu chovat hrubě za to, že nesdílí naše přesvědčení. Nechte každého, bez hněvu a s láskou, ať si myslí, co chce, ať tvoří po svém způsobu. Já tomuto vnitřnímu procesu nepřipoutání říkám: „pozitivní ignorování.“

Materialistická představa hmoty je jednou z největších světových iluzí

Čím je svět modernější, tím více tyto iluze nabývají na síle. Představte si pro začátek, co se stane, pokud se jakýkoliv předmět, na kterém spočine náš zrak, složený z vibrujících atomů, hypoteticky rozvibruje nepředstavitelně rychle – stane se neviditelným. Hmota se před našima očima – hypoteticky – přemění na energii. Lidské smysly přestanou tento předmět vnímat, přestaneme jej vidět. Veškerý materiální svět, všechny věci i naše těla, sestává z vibrujících atomů. Záleží pouze na frekvenci – na rychlosti oné vibrace, co pro nás ještě je světem viditelným a kde již přechází v neviditelné paralelní reality, nebo morfická pole informací. Čím je rychlost vibrace menší, tím je hmota pevnější, hustší a viditelnější. Myšlenky sice nevidíme, přesto jsou skrytým tvůrčím potenciálem všeho, co si dokážeme představit. Náš mozek je ve své skryté podstatě vlastně biologický, kvantový počítač.

Co je tedy vlastně mysl?

Mysl je součástí lidského vědomí, tvořivá energie, klíč a brána k poznání sebe sama. Je součástí kosmického vědomí. Mysl je motivační energetický potenciál, prostor pro sebepoznání, nástroj pro vytváření reality, ale i nástroj k sebezničení. Mocný nástroj pro

praktické využití tvořivé, latentní, životní síly. Mysl je aktivní nástroj pro sebeléčení, pro pozitivní autosugesci, pro seberealizaci. Mysl má dokonalou schopnost abstrakce, schopnost vytvářet svět fantazie. Mysl je praktickým nástrojem pro vědomé (pozitivní) ovlivňování podvědomé části mysli, například pro odstranění psychosomatických příčin nemocí, negativních vlastností a návyků. Myšlení je zprostředkované a zobecněné poznání skutečnosti, vytváří vibrační frekvenční proudy, které vytvářejí vibrace ve shodě s pozitivním nebo negativním myšlením. Vibrace slov a myšlenek vytvářejí (proměnlivé) holografické projekce v kvantovém vědomí vesmíru, jejich proměnlivost je odvislá od obsahu a intenzity myšlení.

Co je slovo?

Na začátku všeho bylo slovo, slovo je nástroj tvoření. Slovo je programovací kód, každé slovo a každé písmeno ve slově obsažené má vlastní energetickou vibraci. Jinou vibraci má slovo láska, jinou vibraci má slovo nenávisť. Zapomínáme na důležitou věc: myšlenky se sestávají ze slov, myšlenka vyslovená nahlas je slovo, či spíše součet slov v podobě určité vibrace, rezonance. Nejčastěji opakovaná slova (myšlenky), tvoří realitu (osobní, skupinovou, celospolečenskou). Slova vytvářejí kódy a programy,

podle kterých se realizuje stav zdraví nebo stav nemoci, bohatství nebo chudoby, štěstí nebo soužení. Slovo je nástrojem přímé komunikace, ale také neblahým nástrojem k ovládnání lidí mezi sebou, nebo k ovládnání davu.

Co je emoce?

Emoce jsou projevy citů, cítění, jde o emoční procesy a stavy prožívání (příjemné nebo nepříjemné). Hnutí mysli, subjektivní zážitky libosti a nelibosti, strachu nebo studu, dojetí, vzrušení, afektů a vášní, projevy v náhlých změnách nálady, projevy hněvu, odporu, štěstí a apod. Emoce se mohou rychle měnit: vzrušení v uklidnění, napětí v uvolnění. Emoce doprovází hluboké prožívání různých psychických nebo duševních stavů, vycházejí ze subjektivního vnímání dané situace. Navenek se emoce projevují úsměvem, smíchem, výrazem upřímné radosti, zamračením, pláčem, mimikou, gestikulací, zblednutím. Vnitřně se projevují vnímáním emoční bolesti, změnou rychlosti dýchání, změnou srdečního tepu, nepříjemnými pocity v oblasti žaludku apod. Pozitivními emocemi vyrovnáváme hladinu psychické energie do harmonie s tělem i duší. Pozitivní emoce se podílejí na harmonickém tvoření reality společně s energií slov a myšlenek. To je zákon tvoření, tento fakt nelze obejít. Například snaha zvesela si odříkávat pozitivně

laděnou afirmaci, a přitom mít žaludek sevřený obavami nebo strachem, že to či ono stejně asi neklapne, je ztráta času.

Co je emoční tělo?

Emoční tělo, jinak řečeno „hvězdné tělo“, je nekonečně objemným archívem našeho vnímání a cítění. V oblasti emočního těla je utvářena emoční inteligence člověka. Lidské tělo je symbolem posvátné trojnosti, skládá se z těla fyzického, éterického a těla emočního. Vše je odvozeno od základní mystické symboliky: tělo, duše, mysl. Emoce jsou okamžitě viditelné v barevném spektru aury kolem hmotného těla. Emoční inteligence ukazuje, jak dokáže člověk svoje emoce zvládat a ovládat, nakolik jim rozumí, jak dokáže s emocemi vědomě pracovat, jaká je jeho úroveň prožívání subjektivních hnutí mysli. Emoce, jejichž centrum je v břiše a srdci, které nás přepadnou ve chvíli, kdy máme blbou náladu, dávají impuls mozku: co si má myslet. A naopak. Mozek dává impulzy emočnímu centru, například ve chvíli kdy se díváme na dojemnou událost, jakou emoci má vytvořit. Zní to logicky, že? Jenomže toto vše je podmíněno tím, co máme v sobě zažito, zakořeněno, proto reagujeme na určité věci podmíněně: pláčem, vztekem nebo smíchem – jednáme naučeně. Vědomé pozorování sebe sama,

kdy staneme se pozorovatelem, nám pomůže uvědomit si, kdy jednáme reflexivně, v závislosti na vzpomínkách, které se nám promítnou, když se podobná situace opakuje.

Co je cit?

Cit představuje prožívání vztahu k poznanému, k dané informaci. Projevuje se citlivostí, tak zvanou čivostí. Čivost je schopnost vytvářet počitky. Počitek je prvotní, nejjednodušší duševní proces, vzniklý na základě přijatého vjemu, přijaté informace, kterou následně zpracováváme.

S tím vším souvisí zákon akce a reakce

Zákon o příčině a následku úzce souvisí především s energií kritického množství. Všechny myšlenky, emoce, představy a činy vyprodukované lidmi na celém světě se vlní v čase. Myšlenky a emoce disponují ohromnou silou v životě člověka. Každá myšlenka přetrvává v čase jako chvění, vlnění nebo rezonance. Myšlenky každého jednotlivce rozhodují, jako živoucí síly, svým obsahem, zda život člověka povede k harmonii. Vše se odvíjí od síly vůle. Vůle, energie chtění a energie očekávání představují možnosti netušeného. Ušlechtilé myšlenky, pozitivní emoce, ideály a představy, pokud překročí ono kritické množství, přemění se ve hmotu. To znamená,

že budou realizovány, potom snad můžeme mluvit o štěstí a lásce.

Během času vznikají kosmická moře myšlenek, představ a vizí, podobné myšlenky vyhledávají sobě rovné. Vyjádřené emanace se propojují navzájem až do chvíle, kdy vznikne ono kritické množství (informací), bod zlomu. A v okamžiku jeho naplnění dojde k rozbouření této kosmické hladiny a k jakési pomyslné, již neovladatelné přílivové vlně, která zasáhne lidstvo (nebo jednotlivce) přesně podle pravidla příčin a následků. Jak jednoduché! Slovo je zákon. Nic není náhoda.

Kvantové vlny myšlenek

Kvantové vlny myšlenek a emocí se šíří prostorem tak, jak je dnes a denně vytváříme. A samozřejmě také časem a to je velmi důležité! Protože naše nespoutaná mysl produkuje myšlenky, jejichž energie v časových vlnách směřuje z minulosti do budoucnosti a naopak: ze vzdálené i blízké budoucnosti zpět do minulosti. Orientace myšlenek v systému zrcadlení funguje formou zpětného odrazu. Pokud se kvantová vlna myšlenky vyslané v tomto okamžiku setká s časovou vlnou podobné nebo stejné myšlenky vyprodukované v minulosti, dojde k

posílení kvantových energií (informací). Tak vzniká v holografickém měřítku jedna z mnoha množin pravděpodobných událostí. Tak vzniká v prostoru a čase synchronní sled událostí, podobný přírodnímu efektu energie uvolněné mávnutím motýlích křídel. Pohyb nelineární energie spočívá v tom, že v neviditelném prostoru kvantových polí spolu komunikuje minulost a budoucnost pouze z našeho pohledu. Ve skutečnosti čas neexistuje, proto se energie našich myšlenek a představ může vydat jakýmkoliv směrem. Cestou na sebe kvantové vlny myšlenek nabalují další a další energie sobě si podobných emanací (informací), vyprodukovaných naší myslí, mozkiem – biologickým mikropočítačem.

Máte například strach, že onemocníte tou či jinou chorobou, občas nad tím uvažujete. To může trvat i pár let – tak vzniká kvantové pole tohoto konkrétního strachu. Občas vidíte v televizi váš strach podporující reklamu na lék na nemoc, kterou dle tvůrců reklam s největší pravděpodobností onemocníte – a máte tady další kvantové vlny strachu na stejné téma. Kvantové vlny strachu s nocebo efektem, což je pravý opak placebo efektu. Občas si povídáte s někým, kdo touto nemocí trpí – a okamžitě produkuje další myšlenky, které vytváří energetické pole pravděpodobnosti, že se s touto obávanou nemocí dříve či později setkáte na vlastní kůži. Jak jednoduché! Naše budoucnost

existuje, je připravena nezávisle na proudění lineárního času, protože je naším vlastním produktem, náš mozek je součástí tvořivé substance vesmíru, která disponuje nekonečným množstvím latentní tvořivé energie. Budoucnost je produktem svobodné vůle, která sama tvoří synchronizace a podporuje tak paralelní varianty nespočetných možností, jakým směrem se ubere náš život.

Žárlíte na vašeho partnera, aniž je k tomu sebemenší důvod?

Tak si dejte dobrý pozor, každá vaše myšlenka žárlivosti je kvantovou vlnou. Všechny společně vytvářejí pravděpodobnost, že se stane přesně to, čeho se nejvíc obáváte! Ale v tuto chvíli to ještě netušíte vy, ani váš partner. Váš partner nemá v úmyslu nic, co by potvrdilo vaše obavy. Ale jen do chvíle, kdy v kvantovém poli stvořeném energií vašich myšlenek a emocí, tedy bezdůvodnou žárlivostí vznikne dostatek energie k zpětnému zrcadlovému odrazu. Žárlíte, máte strach, partnera sledujete, prohlížíte jeho emaily, zprávy v mobilu, pokládáte mu hloupé otázky. To vše je doprovázeno úzkostí a negativními emocemi, které ale nemají reálný základ. Bonusem za tuto vaši snahu nakonec bude, dříve nebo později, splnění vašich představ v realitě!

Jednoduché, že? A přesně tak funguje kvantová magie slova!

Smyslem života je cesta, po které kráčíme. Magie slova funguje, aniž bychom já nebo vy museli udělat jediný čarodějný rituál. Tohle je prostě život. Není důležitý cíl, cíl je jediný a pro nás všechny stejný, skutečně jde jen o tu cestu. O každý jednotlivý krok, každé mávnutí motýlích křídel, o každou představu a tvořivou imaginaci. Nechci to moc komplikovat, ale každá věc, tedy i naše tělo, vytváří v prostoru svým pohybem kvantové vlny. Cokoliv se v prostoru pohne, vytvoří kvantovou vlnu, která se v podobě hologramu zapíše do kvantového pole vesmírného vědomí. To znamená, že nejen naše myšlenky, ale také každý krok, každé rozhodnutí a čin vytváří zpětné, zrcadlové obrazy, které se dříve nebo později projeví v trojrozměrné realitě. Máte pocit, že tady už to přestává být jednoduché? Tak to máte pravdu! Proto je život takový, jaký je.

Co je emanace?

Emanace je vyplývání, vyzařování, vyvěrání nebo šíření energie (božského potenciálu). Emanací božské energie vzniká vesmír a vše, co je v jeho nekonečnosti obsaženo. Božská energie je dokonalá, proto božskou emanací vzniká to, co je méně dokonalé. Emanací myšlenek tvoříme vlastní mikrosvěty, děje a události

v životě. Na společenské úrovni emanacemi vytváříme vše, co je obsaženo v kolektivním vědomí, odkud se následně vše projevuje v realitě. Svět je tvořen Duchem, nikoliv hmotou. Hmota je pouze následek absolutní příčiny. Emanace neboli vyzařování myšlenek a představ vytváří všechny ideje, příhody, životní peripetie, skutečnosti prožívané reality. Vzniklé vzory se uspořádávají v morfických polích, postupem času se proměňují ve hmotu. Stvoření světa nikdy neskončilo, stvoření světa stále trvá. Veškerý hmotný svět, projevující se v trojrozměrné realitě, má nejdříve podobu holografické projekce, která se vytváří v kvantovém vědomí vesmíru. Vývoj člověka představuje nekonečnou spirálu otevírajícího se vědomí. Transformace vědomí je dlouhá cesta, transformace vědomí a duchovní cesta je smyslem života. Života v harmonii a lásce.

Co je harmonie?

Harmonie je princip jednoty v mnohosti. Harmonie představuje jednotu všech protikladů, sjednocení podvojností, soulad, souzvuk, souhru odlišností, rovnováhu, souznění. Harmonie se nachází uprostřed spektra duálního světa. Svět je tvořen, od samého počátku, protikladnými silami (jin, jang), tyto základní vesmírné vibrace jsou v neustálém pohybu. Pokud

jedna síla převažuje, přichází nesoulad, rozklad, v nejhorším případě destrukce. Jedná se o známé energie jang: mužský princip, a energie jin: ženský princip. Převažující energie jang nad energií jin vytváří patriarchát (současný stav světa). Obráceně se jedná o matriarchát. Mír a Láska zavládne světem, až budou tyto energie vyrovnané, tedy ani patriarchát, ani matriarchát, ale harmonie, souznění, spojení protikladů. Harmonie je nejlépe vyjádřena ve východním symbolu monáda (kruh rozdělený vlnovkou na dvě poloviny, černou a bílou).

Co je imaginace?

Imaginace je cílená vizualizace, je součástí meditace nebo vnitřního, niterného soustředění během posilujících, tvořivých rituálů. Imaginace je způsob energetického tvoření, dokonalá představa, záměrné vytváření „živých obrazů“. Obrazem, představou a myšlenkou lze tvořit energetické formy. Obraz se nejdříve vytvoří v astrálním světě, poté se zrcadlově přenesou - odzrcadí se – zpět do světa hmoty. Vše záleží na intenzitě imaginace a na častém opakování meditací, nebo rituálů prováděných za určitým, konkrétním cílem. Tyto meditace mají podpořit, na energetické úrovni, promyšlené projekty nebo různé životní sny. Někdy meditujeme jen tak, bez konkrétního cíle, pro meditaci samu, pro pocit blaha,

regeneraci a relaxaci, vstupujeme do změněného stavu vědomí a poznáváme své nitro. Jindy meditujeme cíleně, vědomě tvořivě, soustředíme se na počáteční bod našeho rozhodnutí a rozvíjíme své tvořivé představy.

Zákon o příčině a následku

Morfická pole, (pole forem nehmotné neviditelné sféry), organizují veškerou hmotu viditelného světa na základě analogických vzorců, informací v morfických polích uložených. Dělením na jednotlivé energetické články dostaneme nekonečně mnoho menších informačních polí. Přenos informací probíhá na základě rezonance. Síla přitažlivosti závisí na tom, jak silně, jak často a jak aktivně se na to které pole informací dokážeme napojit. Každé morfické pole neustále přijímá nové informace (registruje každé mávnutí motýlích křídel). Uložené informace se následně organizují jak v řád, tak v chaos, podle toho jakou energií disponují. Všechny události bez výjimky za sebou zanechávají energetickou stopu, podle které se organizují události příští, včetně všech karmických úkolů, jak osobních, tak celospolečenských. Avšak racionálně zaměřené vědomí může mít problém pavučinu vytvořenou nitkami karmických událostí rozplést.

Budoucnost je čitelná ve světle nebo stínech přítomnosti!

Vše jsoucí má vlastní energetické pole: galaxie, Mléčná dráha, planety, Země, příroda, rostliny, stromy, člověk. Všechny děje a jevy korespondují s příslušným morfickým polem. Paměť přírody rezonuje s vlastním polem informací, stejně tak historie Země. Motýli, kteří migrují dvakrát za rok tisíce kilometrů z jednoho místa na druhé, se řídí a dorozumívají skrze vlastní, druhová morfická pole. Stejně tak delfíni, nebo divoké husy, které s příchodem podzimu migrují do teplých krajín. Lidstvo jako celek rezonuje s polem kolektivní paměti, také máme své vlastní druhové morfické pole, (člověk je svým způsobem také živočich). Každý národ, ať už tmavé nebo světlé pleti, má svá morfická „druhová“ pole. Každý člověk má vlastní informační pole.

Jsme-li naladěni na studium třeba architektury, naše mysl rezonuje s morfickým polem této vědy. Šaman je naladěn na morfická pole léčivých rostlin, nebo na aktivní energie totemových zvířat. Každý obor nebo věc, jakákoliv hmota rezonuje s příslušným morfickým polem. To si uvědomovali všichni věhlasní géniové, inspirativně využívali změněného stavu vědomí, v každém okamžiku, kdy se dokázali na morfická pole kvantového vědomí napojit.

Podoba energetických polí závisí na tom, jaké kódy, programy a informace přijímají. Pozitivní informace vytvářejí harmonii, negativní vytvářejí deformace morfických polí a následné destrukce v realitě. Na duchovním vývoji lidstva záleží, zda se formují v pozitivním duchu nebo se odklánějí od původních záměrů a začnou vibrovat na úrovni destruktivních vzorců. Například morfická pole národů jsou oslabována špatnou mocenskou politikou. Každá oblast lidské činnosti má vlastní tvořivé pole informací, tudíž je jejich počet nekonečný. Dnes se slovo krize skloňuje ve všech pádech, to přináší negativní vzorce a zakalení informačních polí různých oborů lidské činnosti. Stále si neuvědomujeme, že vědomí má přímý vliv na všechny děje a okolnosti. Vše kolem nás je ovlivňováno již samotným pozorováním. Čím více pozorovatelů, tím silnější vliv na hmotu čili na budoucí události. Čím více lidí se například utápí v pocitech neřešitelnosti té které krize, tím více se krize prohlubují.

Morfická pole mají vlastní inteligenci a pracují samostatně. Pouze zpracovávají informace, naprosto o ničem ale nerozhodují, pouze přijímají energetické toky myšlenek. Některá pole jsou stabilní, jiná se neustále mění. Rozhoduje člověk nebo společnost na základě jakých energií stvoří vlastní realitu. Je to podobné, jako když hrajete počítačovou hru – vše je

předem dáno v několika možných variantách. Hráč sám rozhoduje o příštím dění, paměť počítače pouze zpracovává informace. Kdykoliv se můžeme napojit na pole různých vědních oborů, případně na morfická pole starobylá, zachovávající v sobě informace hermetické, esoterické. Také informační pole léčivých bylin nebo drahých kamenů vibrují léčivou energií.

Čím pozitivnější morfické pole, tím vyšší má vibrace

Morfická pole apokalyptických a hororových filmů nebo skutečných válek vibrují na nízké a pomalé frekvenci. Morfická pole andělských bytostí vibrují čistou, zářivou energií soucitu. Proto si musíme neustále uvědomovat, jaké energie na sebe necháváme, zcela svobodně působit. Dochází-li k transformaci vědomí pomocí čisté energie lásky, svět zvyšuje vibrace, až nakonec vibruje v harmonii s morfickým polem nepodmíněné lásky. Pokud svět zpomalí vibrace, vibruje-li na velmi nízkých frekvenčních pásmech, potom jsou některé události napojeny na pole temných energií. Člověk sám je nevědomky příčinou toho, že svět rezonuje v souladu s morfickými poli utrpení, agresorů, vládců temnot a uměle vyvolaných sugescí.

Rozhodnutí je vždy jen na nás. Zodpovědnost ani vinu nelze svalovat na žádná pole kvantových informací. Ačkoliv jsou to ona energetická centra, odkud se k

nám zrcadlí zpětně vše, co vysíláme, podle toho v jakých obrazech a kódech vysíláme a na jakých frekvencích – zda temných či světlých. Negativní energie, je-li silně zahuštěná, narůstá geometrickou řadou a následně stvoří bytost na plazmatické úrovni. Larvu živící se energií negativních myšlenek. Překročí-li záporná energie myšlenek, emocí a následných činů určitou mez, vykrmená larva se otevře a se zpětnou vazbou uvolní všechny negace zrcadlově zpět. Z této larvy ale docela určitě nevzejde krásný barevný motýl ale spíše černá mūra pochybností a průšvihů. Tímto způsobem lidské dějiny ulpívají v bahně temných energií. Tím se zvyšuje napětí v morfických polích, potom přichází na řadu kritické množství, bod zlomu, a vzápětí se dostává ke slovu zákon přitažlivosti – akce a reakce. Dějiny lidstva se v mnohém opakují.

Magický „zákon schválnosti“ funguje na stejném principu

Pokud jde o zákon o příčině a následku, jedná se o zákon zpětného zrcadlení vesmírných rezonancí. Osvojme si zákon zpětného působení dříve, než cokoli jiného. Každý jev, každé dění, každé mávnutí motýlích křídel v přírodě i v osobních životech má vlastní příčinu. V přírodě působí příčiny a následky mechanické, podmíněné přírodními zákony, ale také vědomě nebo nevědomě zapříčiněné člověkem.

Stejně tak v životě člověka se jedná o vědomé či nevědomé akty. Téměř všechny děje vytvářejí následky prostřednictvím vůle a svobodného rozhodnutí, ačkoliv se to někdy může zdát nepravděpodobné.

Vysíláme-li zápornou energii, mohou se například porouchávat elektronické přístroje kolem nás častěji, než je běžné. Vaříme-li oběd zahlceni zlobou a nepříjemnými myšlenkami, vzorec negativní energie ovlivní pokrm a následně i strávničky! Jídlo vařené s láskou přináší harmonii. Budeme-li rozhořčeně myslet na tělesnou, fyzickou bolest, dodáváme bolesti sílu a můžeme ji nevědomky prohlubovat. Budeme-li financím přisuzovat energie nedostatku, nikdy jich nebudeme mít dost. Budeme-li mít strach z temnoty a násilí, dáváme temnotě sílu. Uznáme-li bez pochyb, že takto funguje v kvantovém měřítku přenos myšlenek na hmotu (realitu), můžeme si životní nepohodlí v mnohém ulehčit.

Člověk je původcem svých aktů, potom následně zakouší prožitky vzniklé z vlastní vůle. Mezi příčinou a následkem, mezi akcí a reakcí existuje vztah závislosti. Vůle je vždy naplněna a někdy zahlcena rozmanitými motivy, především pokud se soustředíme na více věcí najednou. Je důležité vnímat především nenápadné souvislosti všech viditelných i

skrytých duševních sil a souvisejících myšlenkových pochodů. To znamená: vnímat souvislosti veškerých myšlenek a následných činů, smyslových a emocionálních procesů, vliv osobních představ na prožívanou realitu. Sem patří veškerá naše zaběhnutá každodenní činnost a zakořeněné zvyky, které bereme jako samozřejmost. Jde o zvyky, které v minulosti mohly mít svůj účel, ale dnes je vykonáváme pouze ze setrvačnosti. Takové zvyky už nemají žádný účel, a někdy mohou dokonce škodit. Dokonce, a to si málo kdo uvědomuje, i negativní pocity jsou často pouhým, neopodstatněným zvykem.

Stejně tak jde o přímé pozorování vědomého usilování, které vykonáváme ve prospěch dosažení předem daných záměrů. Zkoumání všech vnitřních i vnějších podnětů a motivací vedoucích k různým rozhodnutím. Dále nás podstatně ovlivňují projevy osobních povahových rysů, pozitivní i negativní projevy charakteru. Vše vědomé i nevědomé, vše mezi duší a tělem.

A udělat si v tom pořádek a jasno je docela makačka! Není to jednoduché, protože jak se říká, zvyk je železná košile. Všechno konečné je něčím zapříčiněno. Trpělivým poznáváním sebe sama, stereotypních zvyků, skrytých tužeb, potlačovaných emocí a neuvědomělých povahových rysů, můžeme

postupně odhalit příčiny různých následků v každodenních okolnostech. Ovšem aniž bychom svalovali vinu nebo odpovědnost na kohokoliv či cokoliv, co zdánlivě, díky naší nevědomosti, vypadá jako příčina některých životních zkušeností. Svalováním viny na ostatní se dopouštíme sebeklamu. Je nutné uvědomit si, co od té které situace, související s naším rozhodováním, vlastně očekáváme. Předpokládáme-li potíže, ať už se týkají čehokoliv, přivoláme je!

Zamyslete se nad tím, jak odpovídáte na otázku: „Jak se máš?“ Všimněte si také, že někteří lidé, jejichž životy se nevyvíjejí zrovna růžově, stokrát za den použijí věty typu: „To je hrůza!“ „To je děs!“ „To je strašný!“ A někteří z nich si v tom dokonce velmi libují!

Sobecká lidská touha bývá příčinou neočekávaných následků, vyvolává opak chtěného

Proto si vždy, za každým slovem, myšlenkou a činem musíme představit energetické pozadí, které se dříve nebo později projeví zrcadlením – zpětnou vazbou! Považujme v každém okamžiku zákon zrcadlení za nedílnou součást bytí. Potom se nám některé podivné jevy a události ukáží ve zcela jiném světle. Tichou trpělivostí se nám podaří alespoň o pár kroků přiblížit se pravdě. Vtip je v tom, že nikdo na světě

nemá patent na dokonalou pravdu. Ani žádný guru, byť by byl oděn v tom nejsvětějším rouchu a hlásal z neprůstřelné terasy svého paláce moci tu nejsvětější pravdu. Proto je nevyhnutelné pevně se rozhodnout a naučit se vnímat a používat vlastní intuici a šestý smysl zcela samostatně, a nepodléhat vlivu svého okolí, ani vlivu celosvětového dění. (Světové dění je také výtvorem tvořivých mozků, nás všech, ať chcete, nebo ne. S tím ale souvisí, že mocní dříve věděli, že lidé většinou neví, a tak bylo jednoduché působit na davы cíleně. Dnes mocní vědí, že lidé už také vědí, spiritualita je na rozkvětu, a mocní najednou nevědí, co s tím. Tak se snaží, ty osamostatňující se davы, alespoň „strašit“.)

Narodili jsme se jako láskyplné světelné bytosti s odhodláním žít krásný život, ale jestli nám někdo zkazil dětství nebo dospívání, je nutné od srdce odpustit, a dát svému vnitřnímu dítěti zpět jeho hravost a své duši vrátit lehkost motýlích křídel. Narodili jsme se jako světelné bytosti, ale vzhledem k tomu, že si nepamatujeme své minulé životy, tudíž předem nevíme, jaké karmické zatížení máme v tom či onom vtělení zvládnout. Proto je dobré vědět, že čím pozitivnější je naše energetické vyzařování, tím více energie světla dáváme do svého současného a zároveň do svých budoucích životů, které dostanou

šanci postupně se oprostít od karmické zátěže minulých vtělení.

Co je karma?

Karmu si můžeme vysvětlit jako energetický záznam různých činů a skutků, které se odehrály v nedávné nebo hodně daleké minulosti. S karmou souvisí zákon příčiny a následku, zákon přitažlivosti, svrchované zodpovědnosti. Vše, co řekneme a uděláme, zanechá záznam ve vesmírné kronice (akáša, univerzální paměť vesmíru, kvantové vědomí). Negativní záznamy vytvářejí negativní karmu, přitahují odpovídající zpětné energie, (zklamání, utrpení), nikoliv však ve formě trestu. Následky minulých činů se projeví ve chvíli, kdy nastanou nejvhodnější podmínky, někdy si neseme „karmu“ do příštích životů. Pozitivní záznamy přitahují zpětně pozitivní energie (štěstí, harmonie). Člověk, který došel duchovního poznání, a jedná ze svého srdce, jedná v souladu se svou vnitřní podstatou. Jedná vždy bez vědomých úmyslů ubližovat, lhát, podvádět apod. Člověk, který jedná skutečně vědomě, je schopen očistit svou karmu během jednoho nebo jen několika málo životů. A to vzhledem k tomu, že na úrovni tvořivé substance vesmíru neexistuje čas v lineární podobě, na této úrovni se vše odehrává tady a teď.

Co je karmický úkol?

Karmický úkol je poslání duše, pro které se svobodně rozhodla již před vtělením. Tato rozhodnutí se vždy vztahují, mimo jiné, k „opakování“ neovládnutých záležitostí z minulých životů. Základní aspekty karmických úkolů jsou pro každou duši stejné, znamenají něco prožít, získat zkušenost, pochopit podstatu, odhalit příčinu, poučit se, neopakovat stejné chyby. A následně jednat vědomě, vždy podle nejlepšího vědomí a svědomí, jednat s láskou k sobě, a s láskou ke všem živým tvorům a s láskou k přírodě. Naučit se používat empatii – schopnost vcítění se do každého živého tvora, do každé situace, vcítění se do energetického vyzařování matky Země, do jejích nálad i potřeb. Také Země je živou bytostí, a některé její obranné aktivity, v souvislosti s lidskou činností, jsou také projevem karmických zátěží. Přírodní katastrofy často souvisejí s tím, jak se lidstvo chová k přírodě. Žehráni na osud, strach nebo smutek nás vrací na pomyslném žebříku duchovního vývoje vždy pouze zpět v čase. Vrací nás zpět na úrovni osobní energetické transformace (duchovního) vědomí. Vrací nás zpět ale také jako celek – nejedna civilizace, která již v minulosti zanikla, je toho důkazem. Nic v životě člověka, nic v přírodě ani ve vesmíru se neděje zbytečně ani nahodile.

Co je empatie?

Empatie nebo empatický smysl představuje dokonalé vcítění se do druhých osob, intuitivní cit, vnímání emočních potřeb druhých, porozumění pro druhé. Empatie je umění naladit se na atmosféru obklopující člověka, skupinu, společnost. Empatie je schopnost napojení na auru (energetické vyzařování) druhé osoby, na auru rostlin, stromů, kamenů, vodních toků, a na různé energie zemského vyzařování. Empatie představuje také například spirituální schopnost, duševní vnímavost přírodních bytostí, animálních přírodních energií. Schopnost empatie je přímo magická vlastnost.

Magie slova

Magie slova je běžná každodenní záležitost a nemá, nebo nemusí mít, nic společného s okultním čarováním. Magie slova je především o zodpovědnosti. Vztahuje se ke všemu, o čem běžně přemýšlíme, co říkáme, co píšeme. Zodpovědnost je důležitá v každém životním procesu, pokud nechceme nikomu ani sobě ublížit. Magie světla, jen tak mimochodem, je přírodní energie uvedená v pohyb. Kdysi bývala přirozenou součástí lidského rodu. Pomocí magie světla uvádíme v pohyb přírodní

energie, naším záměrem je pozitivní změna, přivolání něčeho nebo zbavení se něčeho. Energii vědomě probouzíme, shromažďujeme, uvolňujeme a směřujeme k určitému cíli. Do každého záměru vložíme veškeré emoce, soustředění a představitivost. Probouzíme vnitřní smysly, intuici a schopnost přijímat vesmírnou inspiraci. Objevujeme zákonitosti makrokosmu (Universum, vše ve všem) a mikrokosmu (obraz Universa v člověku). Hledáme a uvědomujeme si synchronní souvislosti. Objevujeme skryté energie v přírodě, slovech, myšlenkách, symbolech. Vše, o čem zde hovoříme, je magie slova, myšlenek a činu. Vše, o čem zde hovoříme, je běžný životní proces, a nemusíme přitom vůbec vědět, že nějaká magie vůbec existuje.

Životní energie je v podstatě duchovní síla

S vlastní životní energií, s vnitřní duchovní silou můžeme manipulovat, případně s ní může být manipulováno. A skutečně se tak děje, bohužel většinou nevědomě. Proudící životní energie může být tvarována, odejmutá, předávána (lidem, předmětům), může být ztracena, využívána, respektována nebo zneužívána. Stejně tak se porůznu děje s lidským vědomím, například v půjčené knize může být otisknuto vědomí jiné osoby a to nás může nepozorovaně ovlivnit. Určitá část životní energie

zůstává za života, též po smrti, v našich věcech, vlasech, oblečení, v rukopise a dokonce i ve jménu. Vědomá magie je ve své podstatě duševní proces (pozitivní sebe-přeměna). Pokud je tento proces zcela dokonale zvládnut – nejdůležitější prvek je zde právě mysl, potom není zapotřebí žádných pomocných nástrojů a kouzelných předmětů. Díky přírodní magii chápeme, že fyzický svět není konečná a jediná realita. Využitím dávných poznatků v praxi tedy překračujeme běžnou realitu, temnou i světlou. Nacházíme duchovní pouto s přírodou, poznáváme přírodní zákony, poznáváme svět rostlin. Nejde o odtržení od skutečnosti, jak by se mohlo zdát, ale o její pochopení, o pochopení její rozmanitosti. Zažíváme osobní transformaci vědomí.

Každé nové poznání nás duchovně a psychicky obohacuje

Ať už jde o buddhistické učení nebo o moudrost pohanských předků. Spirituální poznání nám umožňuje ryze osobní vhled do paranormálních nebo paralelních světů a tím i získání psychické moudrosti, či spíše její uvolnění z podvědomí. Učíme se vnímání sebe sama jako entity neoddělené od vnějšího prostředí, od všeho živého i neživého. Učíme se komunikaci s nadpozemskými bytostmi. Přináší nám to proniknutí do nadpozemských dimenzí a navázání

spojení s jejich obyvateli, navázání komunikace s osobním průvodcem, s vlastní duší. Objevujeme umění ztotožnit se s kamenem, květinou, motýlem, stromem, řekou. Podmínkou je vzdání se své individuality, svého neskromného a do racionálního světa zahleděného ega. Změněný stav vědomí představuje odpoutání se od ega, dočasné setrvání mimo fyzické tělo.

Učíme se pracovat se slovem. MAGIE SLOVA je tou nejvyšší a neúčinnější magií. Slova jsou magická, mají určitý zvuk a rezonanci. Myšlenkou, modlitbou, zaříkáním nebo přáním vysíláme energii. Soustředíme se na pojmy a symboly, které vystihují naše myšlenky. Myšlenky se utvářejí rychleji, dokážeme-li uvažovat v symbolech. Učíme se správně používat psaného slova, literární magie je velmi účinná. Tím ale poznání nekončí, magie je tak široký pojem, že jej nelze obsáhnout několika málo slovy, spíše stovkami knih. Mág, šaman nebo jiný okultista je strážcem nejhlubších tajemství, zná tajné klíče, kterými otevírá brány do Jinam. V pohanských časech měli hlavní slovo v rodových klanech šamani, druidové nebo zřeci, a od jejich vědění pochází všechna duchovní moudra současnosti. Slovo je posvátné. A je zcela jedno zda ten, kdo užívá slova je ateista, materialista, pohan nebo člověk věřící v pravém slova smyslu! V okamžiku, kdy tohle pochopíme, navždy nám dojde,

že magie je život sám! Na své cestě duchovního rozvoje bychom si měli občas upřímně odpovědět na pár podstatných otázek.

Kdo z nás je sám k sobě upřímný, přísný a neúprosný? Přitom skromný, nikdy se nelituje, nad nikoho se nepovyšuje a žije v přítomném okamžiku? Kdo dokáže každou myšlenku naplnit světlem a ovládá zhmotnění myšlenek? Kdo neobává se poslů z nevědomí, průvodců podsvětím, strážců z říše duchů? Kdo si je skutečně vědom toho, že každý z nás v sobě nese svůj kámen osudu, který se jednou, ať chceme nebo ne, opět přemění v hroudu hlíny? Kdo z nás se vyvaruje negativních projekcí myšlenek a emocí do druhých osob? Kdo dokáže v sobě harmonizovat různé protikladné kvality? Kdo uctívá po probuzení božské životadárné světlo, boha ranního slunce? Kdo dokáže vidět permoníky z hor? Kdo z nás má čisté svědomí jako anděl v bílé říze?!

Veskrze duchovních cílů žádná pozemská duše nedosáhne jen tak sama od sebe

Je zapotřebí mít neposkvřěnou duši moudré bytosti. Kdo nemá ve své duši světlo, nerozpozná ta pravá tajemství Univerza, ani kdyby je měl vystavená přímo před očima. Každý máme v sobě dobro i zlo, každý mág i alchymista. Ovšem opravdový zasvěcenec vědomě udržuje tyto dva od sebe neoddělitelné

aspekty bytí v trvalé rovnováze a přirozené harmonii. Vlastních slabostí je si plně vědom a nenechá se jimi ovládnout. Trénuje empatii, je si vědom slabostí druhých, a ví, že každý má na své duchovní cestě právo na omyly a chyby, které jsou vodítkem pro duchovní rozvoj. Je mylné domnívat se, že vše záleží pouze na jakémisi umění dostat své tělo do transu, pouhým zvládnutím podivných spirituálních technik. Tak jednoduché to opravdu není!

Každodenním užíváním slova (řeči) zásadním způsobem ovlivňujeme vidění reality. Doslova vidění neboli zření, jde o to, jakým způsobem nám mozek překládá to, co oči vidí. Mozek je biologický, kvantový mikropočítač, a ne vždy překládá objektivně. Protože pracuje na základě kódů a programů, někdy hodně zastaralých, které si během života utváříme. Ne každý vidíme stejné věci nebo události stejně! Navíc nevidíme skutečnosti odehrávající se sice vedle nás, ale za neviditelnou hranicí pozemské trojrozměrnosti. Budeme takto naprogramováni minimálně do té doby, než dospějeme do vyšší duchovní úrovně, než podstoupíme úplnou transformaci vědomí (plné aktivování dvanácti šroubovic DNA). Důležité je soustředit se na zharmonizování levé a pravé hemisféry, racionální a iracionální mysl uvést do harmonického souladu.

Víte, že když zavřete jedno oko, omezíte přísun informací a podnětů do mozku? Potom mozek zpracovává viděné informace příslušnou polovinou mozku – tedy polovičatě. Levou hemisférou vnímáme a zpracováváme svět především v detailech. Pravá hemisféra vidí svět obsáhlejší, celistvější. Pokud obě hemisféry harmonicky spolupracují, potom nazíráme na svět holisticky.

Přesvědčením, vírou, láskou, myšlenkami, inspirací a představivostí vytváříme emanace, které dělají svět tím, čím je. Každá hmota, pozemská i nepozemská, každá bytost i každý živočich vyzařuje emanace. Emanace jsou ovlivňovány emocemi. Energie všech událostí a jevů se tak zaznamenává do kolektivní paměti. Emanace je vyplývání, vyzařování energie v podobě myšlenek. Podle mnoha světových mytologií svět vznikl výronem (emanací) prvotní božské energie. Vyzařováním božské energie vznikají „nedokonalosti“ ztělesňující se v nekonečně mnoha podobách, kdy každý jev či forma pochází původem z „dokonalosti“ samé. Emanace jsou přesně tím, kdo přidává vesmíru na neustále se rozšiřujících hmotných i duchovních rozměrech, jsou tím, kdo vytváří vesmír ve své nekonečnosti v mnoha podobách.

Jeden či druhý jsme povahově různorodí, přesto všichni společně vytváříme celek. Inspirující se tou jedinou vše-tvořící energií, jež k nám zrcadlově odráží emanace stvořené naší vlastní vůlí. Tím se všichni společně podílíme na vytváření kolektivního vědomí. Vědomí jednotlivce je obsaženo v kolektivním vědomí a kolektivní vědomí je obsaženo ve vědomí kosmickém. Tím se všichni, každý po svém způsobu, podílíme na vytváření reality, vize každého jednoho z nás se odrážejí v realitě. Takto se naši předci nepřímo podíleli na našich osudech. Sečteno a podtrženo: kosmické vědomí je nekonečně mnoho „bodů“ oddělených od prvotní Jednoty. Putujících samostatně po přímce od minulosti, přes přítomnost do budoucnosti, kdy každý jeden bod směřuje k jedinému stejnému cíli. Tím cílem je opět Jednota existující ve věčně přítomném okamžiku, kde čas a prostor ve své trojrozměrné perspektivě neexistuje a tím ani nikoho nijak neomezuje. Jednota nám různými prostředky neustále říká, že žít ve strachu nebo zlobě znamená honit se za přízraky. Ale jisté je, že pochopit spirituální duchovnost je velice křehká věc, a dokonce se může pro začátečníka jevit jako znepokojující. Přesto na mnoha úrovních lidského bytí platí, že:

Slova jsou zákon, ať už tomu věříte nebo ne

Slova mají být jasná a každému srozumitelná! Když už chcete cokoli sdělit, vyjádřete se naprosto jasně, nikdy nenechávejte věc takříkajíc nakousnutou. Zachovávejte tajemství, pokud vás o to někdo požádá. Pokud se nám přátelé svěřují s okolnostmi soukromého života je samozřejmostí zachovat mlčení. V neposlední řadě zachovávejme tajemství o vlastních předsevzetích, o těch nejsmělejších plánech, dokud jsou zatím jen v představách. Komunikace je důležitá, zapomínáme ale, že i během obyčejné konverzace tvoříme – myšlenkami a slovy pronesenými nahlas. Někdy to, co říkáme nahlas, se liší od toho, co si myslíme v duchu. Zkuste si toho všimnout, jednoduše sami sebe otestujte. Vždycky můžeme sami sebe kdykoliv otestovat, dokonce, potřebujeme-li radu, vždycky se můžeme poradit sami se sebou, s vlastní božskou základnou, pokud se soustředíme na pocity a na intuici.

Zapomínáme také, že žádné setkání s jiným člověkem není náhodné

Každý člověk je pro nás, a my pro něj, z nějakého důvodu, na energetické úrovni důležitý. A platí to i v případě, kdy nás s tím či oním člověkem nespojují právě sympatie. Pravda ale je, že se často vyhýbáme právě těm lidem, nebo okolnostem, které jsou pro náš duchovní vývoj, pro budoucnost i karmické

zúčtování podstatně důležité. Někdy nám i nepříjemné mezilidské střety pomáhají, pokud si uvědomíme pravdivou roli, jakou v té či oné situaci hrajeme. A pokud si vždy zachováme vnitřní klid a uvolněnou mentální energii, a nenecháme si narušit naše tvořivé vize. Naprosto nikdo, pokud to nedovolíme, se nám skrze naši lásku nedokáže plést do života. Skrze lásku, kterou nezištně vyzařujeme do svého okolí – zde se skrývá velké tajemství: tímto počinem zároveň sami sebe obohacujeme a ochraňujeme. Přestaneme k sobě nemilé střety s nepříjemnými lidmi, a nepříjemné situace na energetické úrovni přivolávat. Nestane se tak sice ze dne na den, ale časem, podle míry našeho vědomého počínání, se můžeme dopracovat k vytváření pozitivních synchronních událostí.

Co je vize?

Vize je jednoduchá snová projekce, nebo složité vidění budoucích událostí, může jít o projev náhlé jasnozřivosti, divinační zjevení. Jindy jde o vědomou schopnost odečítání informací z vesmírné kroniky Akáši (kvantové vědomí vesmíru). Vize rozdělujeme na náhodné, náhlé, nečekané, a na záměrně vyvolané, například ve změněném stavu vědomí. Vize je také každá nehmotná tvořivá představa, životní plán, životní sen, vizualizace nebo představa úspěchu.

Vize se projevují také jako zachycení inspirujících myšlenek: jde o rozpoznanou, zachycenou a následně vědomě rozvíjenou tvořivou energii. Je zapotřebí soustředit se na vize podporované pouze pozitivní, tvořivou energií.

Co je vůle?

Vůle je energie, dynamická síla, díky níž člověk žije, myslí a koná. Vůle je vědomá a cílená koncentrace sil zaměřených k předem určenému cíli, vědomá a úmyslně řízená činnost, síla sebeovládání. Vůle je výkonná, tažná síla pro uskutečnění představ, plánů, přání, seberealizace. Každý promyšlený čin, v souladu nebo nesouladu s citem a rozumem, je čin z vlastní vůle – úmyslný. Bez vůle, především bez znalosti zdroje vůle a jejích možných hranic, se projevuje neschopnost překonání vnitřních nebo vnějších překážek.

Životní energie je vším, čím jsme

Vůle úzce souvisí se životní energií. Možná toužíte být úspěšní, snažíte se, ale často vás zmáhá únava a pocit, že se vám nedostává energie. Pokud máme málo energie, tak ani to největší odhodlání nám nepomůže někam se posunout. Snažíte se doplnit energii především stravou a spánkem? A přesto se

vám potřebné síly nedostává? Energie je vším, čím jsme! Pochopení tohoto prohlášení je klíčem k životu. Jsme energetické bytosti. S vlastní energií můžeme dokonce komunikovat. Ovládnout vlastní energii znamená: žít naplno. Pokud dobře pečujeme o své fyzické tělo, a energie se nám přesto nedostává, je načase začít pracovat také s energetickým tělem. Respektive s několika vrstvami energetického těla.

Důležitá okolnost, kterou často podceňujeme, je uvědomění si, že existujeme v přímé závislosti na přírodě. Jsme vytvářeni přírodní energií. A to ve dvou základních polohách: osobním polem každého člověka protékají dva základní přírodní zdroje energie: jeden zdroj přichází ze země, druhý zdroj přichází z vesmírného energetického pole. Jedná se o protikladné magnetické síly, které se ve fyzickém těle setkávají a vytvářejí život, životní sílu.

Umíme říkat pravdu?

Společnost je, jaká je, protože neumíme říkat pravdu. Představte si, že by se všechny naše myšlenky za celý den natáčely na magnetofonový pásek a druhý den bychom se museli přinutit pozorně je všechny do jedné poslouchat! Poslouchat vlastní myšlenky jako skutečné zvuky v éteru? Nejen, že by se mnohé z nich

kolem dokola unavujícím a otravným způsobem opakovaly, některé by nám možná naháněly husí kůži. Hlavně ty neuvědomělé, nebarevné, negativní. Možná bychom dokonce žasli překvapením, jak často sami sobě lžeme. Jak některé věci překrucujeme, některé zveličujeme, tu něco přidáme, tam něco ubereme. Možná bychom se nestačili divit, jak často posuzujeme své okolí dosti nelichotivým způsobem, žárlíme, závidíme, odsuzujeme nebo podezříváme. Osobně tak uvádíme do pohybu rezonance kvantových polí – vysíláme a přijímáme! Přitahujeme si do života lidi a situace, které nám jen zhmotní to, co očekáváme.

Odsuzujeme, posuzujeme a myslíme si, že právě to naše mínění je jediné správné. V našich slovech by se každý den našlo pár drobných nebo milosrdných lží. Tím mám na mysli, že si velmi často něco jiného myslíme v duchu a něco jiného říkáme nahlas. Pokud bychom říkali v každém okamžiku vše, co si skutečně myslíme nahlas, patrně bychom přišli o pár přátel, domov nebo zaměstnání. Jinými slovy: představte si, že je znenadání běžné používat telepatii nebo si navzájem číst myšlenky – společnost by se okamžitě k nepoznání změnila! Nikdo by nechtěl být odhalen jako lhář, i kdyby s dobrým úmyslem. Nebo jako manipulátor, prohnáný politik, tunelář, nevěrník, sňatkový podvodník, falešný guru nebo dokonce

zloduch. A to by společnost vedlo k pravdě a lásce – ke Světlu.

Pochopíme-li přímou sounáležitost fyzického buněčného těla a energetického inteligentního vědomí, schopného dokonale zaznamenávat a uchovávat informace, potom se přiblížíme k poznání, že tato inteligentní energie přežívá fyzické tělo a dál tvoří sebe sama, pouze v jiné formě bytí. Nebudou-li ovšem tyto otázky i nadále odsouvány k hranicím zapovězené spirituality a odsuzovány jako na hlavu padlá pseudověda. Intuitivní a senzitivní lidé by vám jistě potvrdili, že dokáží vibrace telepatické energie pocítit na velké vzdálenosti. Mohou mít například neurčité, zlověstné předtuchy. Jakou sílu to ovládají? Můžeme ji nazvat vše určujícím, tvořivým přírodním magnetem? Je to tatáž síla, která dovoluje planetám rotovat vesmírem, ovoci dozrávat v šťavnaté, sladké plody. Dává vůni květinám a lidem pocítit sílu lásky. Tato síla dává lidem schopnost zachovat si za každé situace vlastní hrdost, a umění zbavit se závislosti na některých společenských konvencích a nefunkčních vzorců chování, a nepodléhat vynuceným žádostem o loajalitu, především pokud má přinést prospěch pouze jedné ze zúčastněných stran.

Kde kdo si myslí, že telepatie či vzájemné čtení myšlenek je nesmysl. Jak jste na tom vy? Také

neuděláte ani krok bez mobilního telefonu? Jste ve svém životě spíše výřečným hercem dramatických rolí? Nebo se raději stavíte do role tichého, hloubavého diváka - pozorovatele? Obojí je správně, pokud vše činíme s nepředstíranou tolerancí k odlišnostem, s láskou a úsměvem ve tváři. Nevědomky používá mnoho lidí pozitivní telepatii dnes a denně:

Pokud na někoho soustředěně a s opravdovou láskou myslí. Nemocnému přejí uzdravení, chudému štěstí, smutnému radost, osamocенému lásku - a to vše od srdce. Rozhodli jste se právě teď, dělat to také tak?

Co je hrdost?

Hrdost představuje osobní svobodu. Pokorná hrdost, vědomá hrdost, skromnost proměněná v hrdost: neznamena namyšlenost ani pohrdání (něčím, někým). Být hrdým znamená magický účinek na sebe sama, na své okolí. Uvědomovat si vlastní hrdost znamená nemít strach stát si za svým přesvědčením nebo názorem, aniž bychom komukoliv cokoliv vnucovali, nebo měli strach z toho, že si dovolíme s tím či oním názorem nesouhlasit. Zároveň nejsme opanováni strachem, co si o nás kdo pomyslí, pokud budeme tak říkajíc poněkud vyčuhovat z davu. Hrdost je odvaha být beze strachu, studu a výčitek „jiný“. Magická hrdost znamená: odvážně hledět do

tváře všemu neznámému a nadsmyslovému: beze strachu. Znamená vědět, že myšlenka je živá forma, a že tajemná hadí síla je proudící životní elixír.

Co je konvence?

Konvence jsou uměle vytvářené programy, jedná se o společensky utvářené vzory chování a jednání (pravidla), návykové způsoby jednání, zvyklosti. Některé konvence často brzdí proces sebeurčení, rozvoj samostatného vědomého myšlení. Pod vlivem konvencí často nuceně děláme to, co vlastně vůbec dělat nechceme, máme pocit jakéhosi sešněrování, nesvobody. Některé konvence mohou zabraňovat naplno projevat naše tvůrčí schopnosti. Potom klameme sami sebe i své okolí. Napodobujeme okolí, bereme na sebe falešnou totožnost, masky přetvářky.

Co je loajalita?

Loajalita je (poslušná) oddanost, vnitřní souhlas, souhlas projevovaný navenek, souhlas s tím, s čím jsme vázáni nebo svázáni, vnější přizpůsobení nebo poslušnost. Loajalita může být nepříjemná, a může v nás vzbuzovat strach, pokud navenek projevujeme souhlas nebo poslušnost, a vnitřně přitom cítíme nesouhlas. A s pravdou to nemá mnoho společného. Potom neodkladně vzniká vnitřní boj, projevovaný

nechutí nuceně se přizpůsobit někomu nebo něčemu. Všechny negativní aspekty nás na podvědomé úrovni silně ovlivňují, někdy dokonce způsobí onemocnění. Pokud je po nás loajalita přísně vyžadována, proti naší vůli, a nevychází svobodně z našeho nitra, potom se loajalita projevuje jako manipulace, faleš, přetvářka, lež, nesvoboda, vnitřní pnutí. A co takové nedobrovolně vytvářené situace dělají s naším emočním tělem, s naší psychikou, není snad ani nutné popisovat.

Co je lež?

Lež je vědomé nesdělování pravdy, myšlenkový nebo slovní výmysl. Lež je záměrně nepřesný popis skutečnosti, účelové jednání. Lhaní způsobuje negativní pocity, vytváří vnitřní konflikt, zakaluje aurické vyzařování do palety nepěkných odstínů barevného spektra. Extrémní lhavost je psychologický (patologický) projev.

Co je pravda?

Říká se, že pravda je dcerou času, pravdu má světlo, tma i stín. Pravda je shoda mezi výpovědí a skutečností, mezi myšlením a skutečností. Myšlení probíhá v soudech a úsudcích – mysl člověka manipuluje s obrazem skutečnosti, nikoliv se

skutečností samotnou. Pravda je ošemetná, nelze pravdivě popsat realitu, která existuje sama o sobě, a je nezávislá na myšlenkách o tom, co je, nebo není pravda, v souvislosti s názorem toho, kdo popisuje realitu jako pravdivou – pouze ze svého hlediska, pouze z jednoho hlediska (subjektivního). Objektivní pravda neexistuje, respektive existuje mimo nás, mimo vědomí, nezávisle na rozumu a logickém uvažování. Objektivita leží vždy mimo nás. Pokud se subjekt bude snažit zcela pravdivě popsat objekt, nikdy se té nejpravdivější pravdy nedopátrá, pravda je relativní. Pravda může být také pokaždé jiná, vzhledem k momentálnímu stanovisku, psychickému stavu a duševnímu rozpoložení. Nejpravdivější bývá ta pravda, která je nejpravděpodobnější, tedy relativně objektivní pravda.

Barevnost myšlenek

V nepochopených aspektech bytí je hluboký význam, který odmítáme brát na zřetel. Podíl na tomto faktu má také rezistence, neboli schopnost vědomí bránit se, odolávat a nepřijímat do života vše, co se zdá být neslučitelné se současným sebepojetím a vnímáním světa. Svobodně, o své vlastní vůli se rozhodujeme ponechat vše při starém, fungujeme jako roboti podle

zastaralých vzorců osobních, nebo předkládaných společností. Rezignujeme a odmítáme vše nevědomé. Byť vzdáleně tušené. Tím vznikají rozhodnutí neakceptovat skryté příčiny některých psychických potíží, zbytečných stresů a depresí. Ačkoliv paradoxně v hloubi duše je nám vše jasné a srozumitelné. Pokud se chceme ubránit resistenci, potom je nutné neváhat a směle se vydat cestou od nevědomého bytí k vědomému.

Astrální tělo tvoří ta nejjemnější vibrace v prostoru. Je to živá látka, esence dočasně propůjčující fyzickému tělu život. Duše má neomezený přístup do všech dimenzí, čerpá informace z astrálních úrovní, bez přestání je na ně napojena. Na astrální úrovni je v nadčasové realitě zaznamenáno vše budoucí, co má se teprve uskutečnit a to v několika možných variantách. Záleží jen na našem vědomí a na kolektivním vědomí celého lidstva, jaké životní okolnosti nás i celé planety si svobodně zvolíme – tvořením pomocí slov, myšlenek a činů. Chceme-li správně používat svobodnou vůli, musíme si neustále uvědomovat, že myšlenky jsou barevné živé vibrace.

Astrální úroveň je nesmrtelnou pamětí Univerza. Univerzální světlo je architektem přírody, světlo je harmonie zvuků, barev a jemnohmotných esencí propůjčujících dech všemu živému. V této vesmírné

kronice jsou zaznamenány dějiny lidstva od prvopočátku všeho. Z astrální úrovně se zrcadlí energie námi vysílaná zpět do našeho času bytí. Pozemský čas jen vyjadřuje prostor našeho bytí. Čas je spirála, na které jsou zaznamenány všechny informace. Čas považujeme za realitu, ve které žije naše fyzické tělo, proto je nutné chápat čas jako neustálou přítomnost, v každém okamžiku rozpadající se na minulost a budoucnost.

Svobodně rozhodujeme o obsahu vlastních myšlenek

Nikdo nám nemůže přikazovat, jak máme myslet. Myslíme-li harmonicky (v pastelových barvách) je to naše volba. Myslíme-li negativně, pesimisticky, černě a šedivě je to také naše volba. Jsou-li naše myšlenky barevné jako motýlí křídla, nebo šedivé jako noční můry, je jen naše volba. K tomu si ještě představte, že každá myšlenka má svůj specifický tvar, vibraci a samozřejmě barvu – podle toho, zda ji tvoří kladný nebo záporný náboj může vytvářet různé abstraktní obrazy, vyjadřující její osobitou ideu. Nacházíte se v prostoru jasného, zářivého světla nebo šedivých mračen? Jaké barvy vyzařuje vaše jedinečná a osobitá aura? Dejte pozitivním myšlenkám krásné pastelové barvy a negativním černou a šedé odstíny. Teď se pokuste představit si, že jste celý den doma a jedna

myšlenka za druhou zaplňuje váš byt jako živé barevné obláčky.

Tak a teď si můžete pro zajímavost upřímně představit, v jak barevném spektru se pohybujete. Převládá světlo, barevná duha anebo máte doma šedivé temno? Nezapomeňte započítat také „barevnost myšlenek“ ostatních členů domácnosti. Podobně si můžeme představit pozitivní energie dobra a negativní energie zla na pracovišti a ještě dále, nad jednotlivými kontinenty a nakonec v atmosféře nad celou planetou!

A co přírodní katastrofy?

To, že se dějí přírodní katastrofy, dokonce čím dál častěji, je bezesporu také odrazem „chaotického“ kolektivního nevědomí lidstva, nás všech dohromady. A všech negativních aspektů, rezonujících vesmírným prostorem. Počasí se poslední dobou chová, jako kdyby se zbláznilo. Jenomže ono se nezbláznilo samo od sebe! Kromě cyklických přírodních jevů, je to z velké části také reakce na negativní energie rezonující kolem celé planety! Je to reakce také na to, jak my lidé s přírodou nešetrně zacházíme. Přestali jsme ji uctívat. V podstatě již nám není nic svaté. Přírodu nešetříme! Je bláhové domnívat se, že ona bude šetřit nás! Kyvadlo času (myšlenková recyklace) se neustále kývá.

Zavřete oči a představte si auru kolem planety Země. Co k vám přichází? Vidíte duhu pastelových barev nebo zakalené, nevýrazné barvy v temných odstínech?

Jistě už chápeme božský princip příčiny a následku. Podaří-li se nám žít život v přítomném okamžiku, možná si záhy s překvapením uvědomíme, jak náš čas plyne pomaleji. Uvědomíme si, že bez vůle a správného nasměrování pozornosti by nebylo poznání. Bez poznání ustrnuli bychom na jednom místě. Touha po poznání je všechno jiné, jenom ne hřích! Kdyby Adam s Evou neokusili zakázané jablko poznání, tak tam pod tím stromem v blažené nevědomosti leží ještě teď! Zaměřit se na chtění poznávat sebe sama a okolní svět novým způsobem je rozhodnutí citu a vůle. Za každých okolností bychom si měli být vědomi poctivosti a smysluplnosti svých úmyslů. Měli bychom rozlišovat energie lásky vysílané srdcem od sobectví a manipulace pro vlastní prospěch. Některé záporné energie pocházejí z potlačovaných pudů skrytých v nevědomí a temných stránek našich charakterových vlastností. Pozitivní myšlení se odráží v barevném vyladění aury, která obklopuje naše fyzická těla.

Co je aura?

Přeloženo z latiny slovo aura znamená: vánek. Aura je světlo Ducha, biologické pole (biopole), bioplazma, vibrace životní energie, neviditelný projev astrálního těla, éterický základ živé hmoty, světelný obrys obklopující těla živých bytostí, rostlin, stromů, minerálů. Aura je tvořena základními barvami světelného spektra. Každá bytost (člověk, zvíře, rostlina strom) vyzařuje energetické vlnové chvění. Rezonance aury neukazuje inteligenční vyspělost, odráží vyspělost duchovní. Chrání fyzické a emocionální tělo před nežádoucími energetickými vlivy, ale může být poškozená vlivem negativních energií (dlouhodobým stresem), kontaktem s negativně působícími osobami, pobytem v místě, kde se projevuje negativní zemská energie. Éterická životní energie vystupuje z těla a obklopuje jej. Pozvednutím prahu vnímání jednoho ze smyslů – zraku, lze zřít auru jako světlo nebo energetickou duhu barev. Vlnové vyzařování tohoto tělesného barevného spektra souvisí s energetickými centry: s čakrami. Každá čakra má vlastní energetickou vibraci, a od této rezonance se odvíjí barvy jednotlivých čaker. Dokonce každá jedna buňka našeho těla vyzařuje světlo, a světlo, jak víme, v sobě skrývá celé spektrum barev. Jsme světelné duchovní bytosti.

Energie negativních emocí

Jsou negativní emoce prospěšné? Negativní emoce jsou námi nepochopené, pro ego jsou přirozené. Přesto jsou velmi nebezpečné, zabraňují nám v tvoření všeho pozitivního, po čem toužíme. Negativní emoce jsou nenápadné, nacházejí se skrytě v mnoha myšlenkách a představách, aniž bychom si to vždy uvědomovali. Strach nás může nevědomě ovládat v každé i v té nejmenší obavě z čehokoliv. Proto, než se zaměříme na vlastní emoce a negativní myšlenky je doprovázející, dopřejeme si dostatek času a každý den se budeme pozorovat. Budeme sledovat své jednání a emoce jakoby z pohledu nezaujatého diváka. Nebudeme se hodnotit ani kritizovat – to je důležité. Jen se pokusíme změnit všechny negativní myšlenky v pozitivní, to znamená „Tvořivé“.

Negativní emoce jsou přirozené, pokud nás někam vedou, pokud nám otevřou oči, potom jsou prospěšné. Nesmíme je v sobě potlačovat! Máme si uvědomit, co se nám snaží naznačit. Zásadní chyba je, pokud jejich energii vysíláme jako ostré šípky proti sobě, někomu nebo něčemu, co v nás emoce vyvolalo. Krátkodobá negativní emoce je v pořádku, musíme s ní ale pracovat, změnit ji na pozitivní. Závist, pokud ji neobrátime v negativním smyslu proti objektu závisti, nás má nabudit, abychom něco na

sobě nebo ve svém životě změnili. To platí i u strachu, nenávisti, vzteku, sebelítosti atd. Negativní emoce nás mají přinutit ke konstruktivnímu zamýšlení se nad danou situací, nad sebou, nad myšlenkami, které se nám bezděčně honí hlavou.

Ovšem nemyslete si, že se vám podaří vše skryté v myšlenkách a v jejich záludném pozadí, někdy docela temném, někdy zdánlivě radostném, objevit během pár dní, že se vám podaří změnit sebe a svoje zvyky během pár týdnů. To se docela určitě nestane. Může trvat několik měsíců, než se vám podaří rozkrýt všechna možná zákoutí vlastního nitra, s vědomím, že ani nadále nebudete s touto nesmírně trpělivou prací u konce. Není jednoduché být ve střehu v různých vypjatých situacích a nedovolit negativním aspektům ovládnout vlastní ego, vzhledem k tomu, že nikdo nežije pouze sám za sebe. Žijeme v rodině, v partnerství, s rodiči, dětmi, přáteli, kolegy v zaměstnání, ve společnosti. Je docela obtížné, ale ne nemožné, vždy svou osobnost zharmonizovat a ovládat za každé situace. Nejde o to, ovládat se násilně, třeba emoce tajit, maskovat, udržovat je na uzdě – to v žádném případě. Jde o to, doslova ovládat emoce – nevytvářet je, nemít je, nerozvíjet je v sobě. Místo emocí udržovat v sobě za každé situace harmonii. Tuto harmonii udržet a dál žít běžným

životem, přitom si zachovat vnitřní pocit jistoty, pohody a nepřipoutanosti k okolnímu dění.

Vyvarujeme se přehnaných negativních emocí při jakékoliv akci. Veškerou běžnou činností, zaměřenou na konkrétní cíl, vzniká energetické silové pole. Toto silové pole se aktivuje, prostoupí prostorem, napojí se na podobně rezonující síly a v okamžiku kritického množství vyvolá určitý následek. energii si již umíme představit jako vlnění nebo rezonanci. Rozkmitáme-li energii, například cíleným opakováním určité myšlenky, tyto kmity opustí naše biopole a po spirále času, která nemá začátek ani konec, vytvoří následek v podobě harmonie nebo naopak nesouladu. Této neviditelné síle musíme plně důvěřovat, potom se napojíme na univerzální proud energie, s jejíž pomocí můžeme tvořit a získávat potřebné informace, uložené v příslušném energetickém poli.

Vše živé, vše hmotné, rostliny, řeky i skály vyzařují energii

Tato energie obsahuje informace, které mohou senzitivní jedinci vnímat. Můžeme ji nazvat auru, bioplazmou, nadhmotnou substancí, světlem. Neživé věci, které nás obklopují, například dárky, předměty zděděné nebo zakoupené ve starožitnictví či bazarech, nepozorovaně kolem nás šíří energii – negativní či pozitivní, získanou například emocemi

svého původního majitele. Ve starožitných zrcadlech může být nakumulovaná velmi zhutnělá rezonance všeho, co zrcadlo za dobu své existence vidělo a uložilo si do paměti. Proto je vhodné mít se na pozoru, věci kolem nás mohou vyzařovat neznámé síly, které nás nenápadně ovlivňují. Nesoustředěností se můžeme dostávat, zcela zbytečně, do neproduktivních melancholických stavů, které nezdědky vedou k tíživým pocitům méněcennosti.

Co je melancholie?

Melancholie se může dostavit vždy, když nás ovládne životní útlum, doprovázený ztrátou energie. Melancholie se projevuje například trdomyslností, zádučivou náladou, útlumovým jednáním, hlubokým prožíváním smutku, sebelítostí, odporem nebo nechutí k akci (k jakékoliv činnosti). Melancholie s sebou většinou nese předpoklady pro následné depresivní stavy, poruchy spánku, nepřiměřené vznětlivosti, předpoklady k pocitům méněcennosti.

Co je méněcennost?

Mněcennost se projevuje jako niterný, vnitřní pocit osobní nedostatečnosti, negativní představy o sobě samém, nedostatek sebelásky, podceňování sebe sama, osobní vnitřní nejistota. Mněcennost je

důsledkem poškozeného sebevědomí. Což může být zapříčiněno například dlouhodobým negativním srovnáváním sebe s ostatními lidmi, to souvisí také se smyšlenými, neexistujícími ideály. Méněcennost podněcuje emocionální potíže, nesoustředěnost, poruchy koncentrace, neschopnost rozhodování, strach ze selhání, problémy v osobním životě, především ve vztazích. Pocit méněcennosti zabraňuje člověku ve vytváření plnohodnotného života ve smyslu: akce rovná se reakce, to, co vytváříme ve své mysli, se nám vrací z oblasti kvantového vědomí vesmíru zpět.

Co je závist?

Závist jde ruku v ruce s nepřejícností, závist je velmi negativní emoce. Nepřejeme-li ostatním, není přáno ani nám. Pro někoho může být závist životní postoj, v takovém případě působí závist v těle člověka, nadneseně řečeno, jako žíravina. Závist je energie vibrující velmi negativní silou, ve hmotě působí rozkladně. Závist může mít dokonce podstatný vliv na onemocnění fyzického nebo emočního těla. Závist je prospěšná pouze v případě, že se projeví pouze jako letmý pocit nespokojenosti, který nás pozitivně motivuje: něco na sobě nebo ve svém životě změnit. Ovšem bez stresujícího vnitřního pnutí v podobě

myšlenek: „Musím za každou cenu ukázat a dokázat, že jsem lepší!“

Úzkost

Obáváme-li se budoucnosti na osobní úrovni více než je zdravo, naše strachy provází ruku v ruce úzkost. Může se jednat o uvědomování si skrytého dítěte v sobě, po němž se nám stýská, nebo o skrytý pocit nicotnosti a konečnosti. Případně nás provází skrytý strach ze smrti, z nepředstavitelné změny, která nám jednoho dne vezme vše, čím jsme kdy byli. Úzkost nás opanuje, pokud se obáváme různých životních změn, protože ne vždy víme, do čeho jdeme, co můžeme od nové situace očekávat. Společnost nás nutí být dospělými, vážnými, zabíjí v nás hravost, spontánnost a originalitu. Snažíme se zavděčit a nevidíme skryté pastýře, vládnoucí zaslepeným ovečkám.

Úzkosti tohoto typu jsou přesnou manifestací toho, jak neumíme prožívat život v přítomném okamžiku. Úzkostné vnitřní naladění a neodbytný strach je založen pouze na neexistujících abstraktních představách – budoucnost přece ještě nenastala. Je to metafyzický strach bez zjevného důvodu, hmatatelného, již existujícího důvodu, který by v tuto chvíli stál přímo před našima očima. Úzkost jde ruku v

ruce se sklíčeností a pocitem bezvýchodnosti ze situace, která možná ani nenastane – jde přece jen o představu. Často se přidá nepříjemné bušení srdce, únava, nebo nás polévá studený pot. Úzkost často vychází z potlačovaných pudových impulzů z oblasti nevědomí. Někdy jde dokonce o potlačovanou agresi, kterou takto nevědomky obracíme proti vlastní osobě. Proč? Možná jsme měli v dětství zakázáno plakat.

V některých tvářích jsou patrné pod maskou úsměvu skrývané obavy, zloba, chaos, touha uniknout před celým světem, potlačované vnitřní konflikty, popírání přirozených potřeb. Dlouhodobá úzkost může přejít v ještě více ubíjející neurózu, deprese a někdy až v různé fobie. Člověk sám si neumí pomoci, protože netuší, že se musí zbavit v první řadě potlačování a popírání vlastní osobnosti. Pokud si toto nepřipustí, nebude mnohdy ani schopen zbavit se dalších vnějších problémů, spíše bude na sebe nabalovat potíže další. Strach o osobní budoucnost se odehrává v tuto chvíli jen v naší hlavě. Ego je tak naučené, naprosto mu tento způsob imaginace vyhovuje! Dokáže se od rána do večera přehrabovat v myšlenkách typu: „Co by bylo kdyby.“ Nevidí nesmyslnost nepřekonaného zvyku, pocházejícího z výchovy v dětství. Kdy nám bylo striktně a pod pohrůžkou trestu příkazováno, co smíme a co

nesmíme. Kdy nám bylo vštěpováno, kdo jsme, čím jsme a čím budeme! Ego samo, přesto že si hraje na hrdinu, může mít strach z krásy, lásky, dobra, pokory, pravdy a nakonec i ze sebe samého.

Jindy se jedná o strach založený na nepříjemných vzpomínkách z minulosti, kdy nám někdo mentálně či fyzicky ublížil. Často vychází ze žárlivosti, z obav o náklonnost, oddanost a lásku našich blízkých. Také strach a úzkost zdravého člověka z nemocí, a v neposlední řadě strach o děti je nesmírně vyčerpávající. Úzkost má schopnost vyvolávat v nás ty nejčernější představy, které, podíváme-li se na ně v duchu kvantového tvoření, jsou velmi nebezpečné, až destruktivní. Nevědomě vytváříme negativní vizualizace, zbytečné abstrakce a sugesce a vysíláme je do éteru! Následně můžeme paradoxně naše strachy zhmotnit a k sobě přivolat. Například často opakovaná myšlenka: „Já jsem smolař“, z nás zákonitě, skrze svět kvantových zrcadel, dělá smolaře!

Tento strach je ale odlišný od přirozeného strachu, chápaného jako pud sebezáchovy, kdy jde o ostražitost v konkrétních, životu nebezpečných situacích.

Úzkost je stav, kdy především trpí naše duše, která přišla na svět prožívat radost, nikoliv bolest. Trvalá

úzkost může přejít do chronické deprese, případně může být spouštěčem různých onemocnění, jejichž základ je psychosomatický. Také musíme mít na paměti, že úzkost často vychází z neopodstatněných domněnek, z pocitů viny, a z neschopnosti odpouštět. To vše může vést až k sebepoškozování, nebo k temným myšlenkám na sebevraždu. A přitom je to všechno jenom v hlavě, všechno co se týče minulosti a budoucnosti. Jenom v hlavě!

Rozumová složka našeho já se brání představě, že život jsou výchovné lekce, různě pestré. Každá, i ta nepatrná událost nás učí a posouvá o krok dál, aniž bychom si přitom mysleli, že vše, co se kolem nás točí je jen pouhé náhodné dění. Vliv „špatných“ energií spočívá v tom, že nám v podstatě pomáhají, jak se říká: všechno zlé je k něčemu dobré. Ať už jde o chybná rozhodnutí nebo o negativní energie, o kterých si myslíme, že jsou nezasloužené, nebo necháme, odkud se berou. Jde o to, být sám k sobě upřímný, vidět za špatnými energiemi také kus ze sebe sama, uvědomit si něco podstatného, co může dřímat přímo v nás, uvězněné v hlubině podvědomí. Jinou otázkou jsou těžké rány osudu, jejich příčiny mnohdy nejsme schopni odhalit, často spočívají v karmickém dluhu z minulých životů, na vině může být také osobní nebo rodové prokletí.

V takových případech intenzivně zapojíme pozitivní snění a představivost, abychom se vlastní silou přinutili začít žít, a ne pouze existovat. Vizualizací se zbavujeme všech těžkých a negativních energií, nejlépe v přírodě. V přírodě si můžeme uvědomit, že smrt a zrození představují neviditelnou dvojnost Jediné reality. Pozitivní představy v nás probudí odpovědi na otázky: jak se nezbláznit, proč nespáchat sebevraždu, jak se naučit mít radost i ze zdánlivých maličkostí, jak mít sám sebe rád. Mít sám sebe rád je klíčem ke spokojenému životu.

Co je bolest duše?

Bolest duše se projevuje jako následek negativních myšlenek, nezpracovaných emocí, neodhalených traumat z minulosti (dětství). Bolest duše, způsobená především emocí strachu ve všech možných podobách, je projevem nedostatku lásky a sebelásky. Bolest duše vzniká neuvědomováním si božské podstaty v nás, ve veškerém stvoření, včetně lidí kolem nás. Nepochopením toho, jak funguje emoční tělo, si způsobujeme (nevědomě) zbytečnou bolest, vlastním sebepoškozováním. Psychická bolest vzniká například na základě toho, že z různých příčin, vědomě i nevědomě, dovolujeme lidem kolem sebe, aby nám opakovaně ubližovali.

Co je deprese?

Deprese je stav, kdy člověk postrádá radost ze života, a má dlouhodobě nedostatek životní energie. Nedostatek životní energie způsobuje mrzutost, deprimovanost, psychické onemocnění, dlouhodobou sklíčenost, emoční ochablost, stísněnost, smutek. Následně se dostaví neschopnost řešit každodenní životní záležitosti, apatie, neschopnost mít a projevat radost, ztráta sebevědomí a sebeúcty, duševní a fyzické vyčerpání. Deprese může vzniknout po silně negativních traumatizujících zážitcích. Stres není deprese, ale může být příčinou hlubších, nezvladatelných psychických stavů, a různých psychosomatických onemocnění.

Dětství je častým příkladem mnoha duševně nezpracovaných, emocionálních příhod. Léčebná terapie je zaměřená na odhalení a zpracování různých psychosomatických příčin nemocí a nevyrovnaných duševních stavů. V lehčích případech může pomoci autoterapie (samoléčba). Léčba vede k umění prožívat život v přítomném okamžiku, k odpoutání se od minulosti, a zbavení se strachu z budoucnosti. Důraz je kladen na vědomé pozitivní myšlení, na upřímné odpuštění, na zbavování se všemožných, neopodstatněných domněnek. Psychosomatické onemocnění může mít příčinu také v opakovaném

pocitu viny, vychází z podvědomé snahy potrestat sám sebe. Psychický znamená: duševní. Soma znamená: tělo. Somatický znamená: tělesný.

Co je domněnka?

Domněnky jsou subjektivní úvahy, názory, které považujeme za pravdivé, aniž bychom se snažili jít pod povrch věci. Domněnky jsou z duchovního hlediska nebezpečné, hlavně ve vztazích s ostatními lidmi. Často podle svých domněnek přijímáme za pravdu něco, co nemá mnoho společného s realitou, stavíme pouze podle našeho subjektivního hodnocení. Věříme něčemu, co může být ve skutečnosti částečně nebo zcela jinak. Vytváříme si tak o svém okolí, lidech, věcech a událostech povrchní a zavádějící názory. Domnívat se můžeme cokoliv, dokonce věci nereálné a nezakládající se na pravdě. Domněnkami si vytváříme negativní energie sebepodceňování, méněcennosti, žárlivosti, vzteku, lítosti, vytváříme zbytečné duševní bolesti. A opět: všechno je to jenom v hlavě.

Co je odpuštění?

Odpuštění přináší duševní uvolnění, očištění, vzdání se pocitů vlastní viny, nebo obviňování druhých, přijetí vlastní zodpovědnosti. Odpuštění je samo o

sobě léčivá energie. Upřímné odpuštění je výživná metoda pro tělo i duši. Odpuštění vyžaduje odvahu dokonale, bez příkras, poznat sám sebe. Odpuštění vyžaduje lásku a upřímnost. Bez odpuštění zůstávají negativní energie uzamčené v emočním těle (narušená psychika), případně i ve fyzickém těle (nemoc). Tím, že někomu něco neodpustíme, netrestáme viníka ale pouze a jen sami sebe.

Rezonance strachu

Strach je synonymem pro vše neznámé, čeho se obáváme, a mnohdy ani nevíme proč. Podíváme-li se strachu přímo do očí, neboť strach nás může opanovat doslova jako nežádoucí, negativní abstraktní bytost, musíme si uvědomit, že se jedná o nebezpečnou energii. Strach vyvolává zbytečnou a neodůvodnitelnou zbabělost. Ovládá nás, pokud se obáváme běhu věcí příštích, velice často souvisí s pojmem zodpovědnost. Uvědomme si, že budoucnost je opravdu jen prázdný pojem. Život se odehrává právě teď a právě tady. Budoucnost představuje naděje, sny, plány, představy – nic skutečného, reálného, nic, co bychom nemohli ovlivnit právě teď v tomto okamžiku. Vše záleží na stavu mysli a na míře

strachu, který nás více či méně ovládá, ať už vědomě nebo nevědomě.

Budoucnost se přesto již odehrává za pomyslnými dveřmi, za oponou, v pozadí myslí. Běh věcí příštích skládá se z obrazů malovaných naší představivostí – pokud je tam strach, potom se v realitě fakticky projeví jako následek. Strach a panika, v různých podobách čím dál častěji uměle vytvářené, mají za následek společenskou nestabilitu. Pokud je v lidech udržován strach v patřičných mezích, potom je snadnější získat nad nimi neomezenou moc!

Zhoubný strach zažíváme, pokud se v obavách a pochybách, tiše a pasivně oddáváme tomu, co má podle našich představ přijít. Mysl naplněná obavami z možného zklamání a neúspěchu či nemoci je mysl zbavená svobody. Tato negativní energie k nám zpětně zrcadlí všechny možné obavy, ustrašenost, bojácnost, případně lhostejnost. Všechny obavy si osobně zhmotňujeme a proměňujeme v nechtěnou realitu. A v tom se nachází onen paradox a začarovaný kruh. K neznámým břehům budoucnosti jdeme nejen pomocí kroků udávajících nám směr, ale především pomocí myšlenek, představ a vizí. Na nás záleží, jakým směrem upřeme pozornost, kolik energie proměníme v radost nebo strach a obavy.

Život je výzva, nikoliv pasivní čekání ve strachu, v úzkosti a obavách na prožití předem daných osudů. Život je každodenní tvůrčí proces založený na energii snění, představivosti a myšlenek, vždy směřujících k realizaci ve hmotě.

Představme si úzkost či strach jako abstraktní pojem, jako zhmotnělou bytost – dejme jí jasný tvar a barvu. Obojí si můžeme vizualizovat jako mučící nástroj v ruce neviditelného strašidla. V momentě, kdy nás úzkost tohoto typu zaskočí, představme si ji jako konkrétní veličinu a nenechme se jí ovládnout. Nenechme si ukrást duši! Důrazně požádejme naše ego, aby si s námi přestalo jednou pro vždy zahrávat. Propadneme iluzi nepřekonatelného stresu, jen pokud této negativní psychické energii sami dovolíme ovládnout naše zmatené nebo dokonce nemocné myšlenky a sebezničující emoce. Nedovolme vlastnímu egu vášnivým hnutím mysli projevovat prudké a nekontrolovatelné citové výlevy.

Je nesnadné uvědomit si, že nás myšlenky ovládají

Vždy jde pouze o myšlenky a emoce, o nic jiného, nic jiného v tuto chvíli nehraje roli. Změňte myšlenky! Nenechte je nad vámi vládnout. Ustanovte si vědomé pravidlo: buď budete v každém okamžiku vládnout svým myšlenkám, nebo budou cloumat ony vámi. Je to jen na vás. Zde můžete uplatnit vlastní vůli.

Pohrajte si s tím. Uved'te tuto sympatickou ideu do každodenního života tím, že budete své myšlenky pozorovat a snažit se přijít na konkrétní podněty jejich vzniku. Přemýšlejte, odkud některé myšlenky přicházejí, ne všechny myšlenky vznikají z našeho vědomého podnětu. Toto pozorování je skutečně velmi zajímavé a v mnohém udivující. Tak brzy odhalíte jejich samostatné aktivity, které ale můžete úspěšně ovlivnit a obrátit ve svůj prospěch. S optimismem a veselou náladou je náš mozek schopen mnohem účelněji zpracovávat vizuální podněty, proto se neberte příliš vážně.

Veselé oči více vidí, vidí dokonce barevněji! Veselá mysl je schopna z našeho okolí přijmout a zpracovat více informací, než mysl pesimistická, ta přijímá informace neúplně, šedivě, zkresleně a zpomaleně. Někdy také pomateně.

Budete opravdu překvapeni, až se přesvědčíte o tom, že myšlenky si ve vaší hlavě dělají, doslova co chtějí. Že vás ovládají a manipulují vámi, pokud je vlastní vůlí vědomě nesměřujete tam, kde je chcete mít. Ovšem toto se vám nepodaří zjistit ze dne na den, budete muset vlastní mysl pozorně pozorovat a poslouchat, než vám dojde, jakým způsobem vámi vaše vlastní ego manipuluje. Ego je velmi samostatná jednotka, a jen velmi nerado se dobrovolně vzdává svých

královských výsad! Začněte tím, že si vždy uvědomíte a zblízka prozkoumáte každou negativní myšlenku, kterou následně změníte na pozitivní.

Velmi brzy vám dojde, jak nesnadný úkol to je!

Až zjistíte, že nedokážete myslet pozitivně, bez jediné zbloudilé negativní myšlenky alespoň jednu celou hodinu, natož potom celý den nebo týden. Sem patří samozřejmě veškeré posuzování, odsuzování, nespokojenost – byť by se jednalo o nespokojenost s počasím. Dále jde o pomlouvání druhých osob. Třeba jen pomyšlení, co hrozného, podle našeho soudu, má ta která osoba na sobě za oblečení, je negativní posuzování. A nakonec buďte ohleduplní také sami k sobě. Myšlenky typu: všechno jen pokazím, jsem nešika, nikdy to nedokážu, jsou přesným příkladem negativního tvoření. Jedině pozitivní myšlenky nás vyvedou ze života plného rozporů.

Pozitivní myšlenky působí jako modlitba. Modlitbu formulujeme vždy jako prohlášení, ujištění, nikoli jako zoufalou prosbu. Prohlášení spojené s vírou, bez předsudků, vytvoří pozitivní energetické pole. Pozitivním prohlášením vysíláme energii toho, co očekáváme. V podstatě se modlíme velmi často, aniž bychom to tušili. Takže si ani neuvědomujeme, jakou sílu mají negativní očekávání nebo prohlášení, jednoduše působí vždycky, i když o „magické“

působení vědomě neusilujeme. Jakékoliv prohlášení nebo očekávání vyzařuje paprsky kvantového vlnění, záleží na intenzitě naší vůle, ať už vědomé či nevědomé, co bude skrze energetická pole kvantového vědomí vesmíru zpětně realizováno. Každá naše myšlenka rozšiřuje příslušné pole tvůrčí energie, a následně ovlivňuje hmotu: fyzickou zkušenost.

Nikdy nesmíme předem očekávat to nejhorší!

Některé naše strachy a úzkosti jsou zdánlivě opodstatněné: strach ze zubaře, z řešení složitého úkolu, úzkost z nedostatku peněz, ze žárlivosti. Ať už jsou opodstatněné nebo ne, nepřidají nám klidu a nevyřeší napjatou situaci. Naopak, probouzí záporné síly, prohlubují bolest, způsobují komplikace a následné řetězové reakce. Ve vědomí zabírají příliš mnoho místa, nezůstává zde prostor pro smysluplné tvoření! Odstraňte je ze svého vědomí. Nahraďte je pocity vnitřního klidu, lze to vědomě udělat v jediné vteřině. Pocit klidu a jistoty v sobě udržujte, ať se děje cokoliv. Potom máte šanci nalézat smysluplná řešení. Jedině tak dokážete včas předvídat a smysluplně řešit skutečné krizové situace. Nebo si včas dokážete uvědomit negativní dopady vašeho chování a tím stresovým situacím předcházet.

Žijeme-li vědomě, potom se lépe dokážeme soustředit na intuici a správně nasměrujeme sílu svých očekávání. Předstírání nebo pouhé povrchní uspokojování smyslů ale nepomůže. Rozšiřování vlastního energetického pole lze postupně docílit jen s otevřenou myslí, bez zbytečného „haraburdí“ v hlavě. Energetický obal našeho těla je pole, které neustále vyzařuje paprsky energie myšlenek, pocitů, emocí, očekávání, prohlášení, snění, lásky, strachu, hněvu.

Nápadnou vizitkou emoce zvané strach je, že se často obáváme vlastních niterných pocitů, negativních vizualizací a zoufalé beznaděje více než skutečné reality. Tento paradox, pokud si uvědomíme jeho podstatu, je skutečně děsivý.

Čím více se koncentrujeme na strach, tím více tato energie nabývá na síle. Čím více se koncentrujeme například na bolest, tím více jí dáváme energie, totéž platí u nemoci, únavy, deprese. Jakým směrem koncentrujeme pozornost, tudy proudí vibrace životní energie. Čím více pozornosti věnujeme strachu z čehokoliv, tím více si utváříme budoucnost na kvantové hladině energie strachu. Například záchvaty hysterie přináší enormní zviření negativních emocí. Pod vlivem negativních emocí děláme krkolomné úsudky i skutky. Snažíme se například odbourávat

tyto energie pomocí alkoholu, který ale nakonec všechno jen zhoršuje. Mnohdy nás nemile překvapí zjištění, že světské radovánky nejsou to pravé, pokud neznáme tu správnou míru! Po prohýřené noci pocity euforie obvykle vystřídá, v tom lepším případě, jen bolest hlavy. Strach je energie, která se významným způsobem podílí na našem osudu, ovlivňuje naše osudové chování, rozhodování. Strach bývá nosičem osudových omylů.

Ego se chová podmíněně

Co se odehrává na úrovni samostatného ega, odděleného od čistého vědomí? Člověk, který se zaobírá neustále sám sebou, nemůže nikdy naplno vnímat, co se kolem něj doopravdy děje. Ego se chová podmíněně, naučeně, v zažitých a naprogramovaných liniích a předsudcích. Organizuje nám život v zaběhnutých kolejích a jen nerado přistupuje na potřebné změny. Ačkoliv ve skrytu duše víme, co je pro nás žádoucí! Ego je v neustálém kontaktu s okolním světem, zprostředkovává nám vidění reality tak, jak to vyhovuje jeho naučenému myšlení. Přestože skutečná realita (a lidé kolem nás), častěji než jsme ochotni připustit, již dávno mohla projít nevyhnutelnými změnami. Přítomný okamžik se

naučíme vnímat, prozkoumáme-li jednotlivé vrstvy naší osobnosti: vědomí, podvědomí, nevědomí.

Všechny roviny vícevrstevné bytosti je obtížné udržet v trvalém souladu. Pokud toto nedokážeme, vytváří se energetická nerovnováha, odtud se zpětně odráží všechny psychické problémy, rozpolcenost a samozřejmě také původy různých onemocnění fyzického těla. Žijeme-li nevědomě, to znamená, že nežijeme v přítomném okamžiku, často se ocitáme v bludném kruhu různých nechtěných situací, vytváříme realitu, která se paradoxně rozchází s ideálními představami o životě. Nevědomky vibrujeme s nižšími energiemi, které k sobě přitahujeme. Stavíme sebe do takové role, kterou osobně ztvárňujeme i režírujeme, v závislosti pouze na svém podmíněném egu.

Podmínky pro život si utváříme individuálně: chtěním, očekáváním, myšlenkou, slovem a činem. Některé životní okolnosti se částečně odehrávají v závislosti na rodinném, společenském či kolektivním nevědomí, které není vždy snadné odhadnout a ovlivnit. Ovšem i to je za určitých podmínek možné, alespoň v tom smyslu, že společenské nebo kolektivní dopady negativních procesů se nám podaří zmírnit pozitivním přístupem tak, aby se nás osobně nedotýkaly v té nejhrubší úrovni. To znamená: zůstat za každých

okolností osobně nepřipoutaní k okolnímu dění. Zůstat pouze v roli pozorovatele. Naučme se být soběstační a spoléhat v první řadě na vlastní úsudek, odvozený od osobního poznání, a přesto se v žádném případě neodloučit od ostatních. Rozjímejme o samotě, přijímejme pozitivní náhled na jakoukoli okolnost a získanou energii předáváme nezištně do svého okolí. V klidné, hluboké meditaci se nám podaří rozpoznat skryté schopnosti, blížící se nečekané události, inspirativní vhledy, jež nám nastíní řešení komplikovaných situací.

Náhled do vlastního nitra při meditaci nás propojí s energií, která je námi a zároveň nás obsahuje. Připustíme-li její existenci, bez jakýchkoliv předsudků a nedůvěry, povede nás životem a náročnými úkoly bez šrámů na duši. Vždycky nás včas upozorní, abychom se zastavili a zpomalili tempo, a že ne vždy je možné prožívat život podle našich představ. Pokud jsou tyto představy sobecké a bezohledné, nebo v případě nebezpečí skrytého v představách a plánech, které si neuvědomujeme, záměrně nepřipouštíme. Naučme se energii věčného světla vnímat a přijímat ji jako nedílnou součást přítomného okamžiku. Jsme-li k jejím projevům lhostejní, může nás zaskočit dramatická událost například v podobě úrazu. Procitnutí z nevědomosti se může dostavit v podobě události, která nás v konečném důsledku stejně

donutí zastavit se, zamyslet se, zpomalit tempo a zkrotit své sebestředné ego. Nakonec se stejně dopracujeme k tomu, že v klidném smíření se sebou konečně rozvážeme uzly našich nekompromisních předsudků a zastaralých programů.

Ve všem se nacházejí polarity dobra a zla. Naučme se tyto odvěké síly od sebe rozlišovat, chápat, používat a udržovat v rovnováze. Veškerá hmota je zároveň energie! Energie, jež tvoří nás, tvoří celý svět. Jde stále o tutéž rezonující sílu, která se rozlišuje pouze rychlostí vibrací – tvoří rozličnou hustotu veškeré hmoty. Tatáž síla tvoří myšlenky, přání a představy a následně je zhmotňuje v realitě. Dává vůni růžím, barvu slunečnicím, spřízněným duším pocítit lásku. Stejná energie je námi před narozením, vytváří životní realitu, a věrně nás doprovodí přes oblouk barevné duhy na druhý břeh. A dál bude utvářet a obnovovat sebe sama v nekonečném spojení s vše prostupujícím jsouncem.

Energie očekávání

Svobodnou vůlí si utváříme život v každém okamžiku. Nedějí se nám žádné náhody, někdy se dobrovolně, ač nevědomky, vrháme do nepřehledného chaosu. Nechápeme souvislosti, proto připouštíme osudové náhody, kterým podle našeho mínění nešlo předejít. Ego považujeme za nepostradatelné a nepřipustíme,

že je až druhořadé, že na prvním místě se nachází duše. Zanedbáváme ji a nevěnujeme pozornost jejím přirozeným potřebám. Slepě dáváme přednost intelektu před moudrostí prověřenou staletími. Přitom nám uniká, že možnosti duše jsou neomezené, že její přirozeností je Tvořit. Je to dáno tím, že nejsme schopni přizpůsobit se kosmické moudrosti a příliš spoléháme na zastaralé společenské předsudky, módní diktáty, nesmyslné konvence. Též uctíváme pro povznesení ducha nic neříkající ikony.

Vzpomeňte si, s jakou lehkostí jste dokázali v dětství snít. Duše je věčným dítětem! S velkou nelibostí nese, jak jsme společností (programově) vychováni k nesamostatnosti. Často nevíme, co je pro nás dobré a ve své nevědomosti tápeme. Naše podvědomí to však ví: v každém přítomném okamžiku! Zpomalme naše kroky a především proudy neutuchajících myšlenek! Zahleďme se hlouběji do vlastního opomíjeného nitra, potom nalezneme sebe ve vlastním srdci, nalezneme věčné dítě v nás. Očekávejme, že se tak stane! Připusťme bez předsudků, že jsme tvořeni všemocnou přírodní energií, která je v každém okamžiku v přímém spojení s duší. Očekávejme lásku, zdraví, štěstí, hojnost a prosperitu, ale také hravost, nevázanost a nadhled.

Světlo má pozitivní vlastnosti, temnota negativní, polarita se tak odráží se ve všem stvořeném

Člověka nevyjímaje. Každý náš přítel má v sobě pozitivní i negativní aspekty osobnosti. Každý náš nepřítel má v sobě také pozitivní i negativní aspekty osobnosti. To platí o každém z nás. Hledejme v každém to dobré. Očekávejme v každém to dobré. Pokud se protikladné síly udržují v rovnováze, není nutné, aby světlo s temnotou neustále bojovalo. Na tomto principu funguje vesmírný zákon o příčině a následku. Jakákoliv příčina vyvolá jí odpovídající následek. Budu-li v jakékoliv bytosti vidět pouze temnotu, temná budou i naše setkání. Je-li příčina v poloze negativ, vzešla-li z temnoty, nikdy nevyvolá pozitivní následek! Konejme proto vždy tak, abychom nikdy nemuseli říkat: „Kéž bych mohl vrátit čas!“

Budeme-li intenzivně působit na hmotu například tím, že budeme jistého člověka nebo věc považovat za špatné, ačkoliv tomu tak nemusí být, časem se to špatným skutečně stane. Například jeden z partnerů neoprávněně žárlí. Neustále podezírá a představuje si kdy a jak, kde a s kým jeho partner trávil čas. Bude to dělat tak dlouho, až se jeho mentální vize skutečně naplní. Vytváříme tak vlastními myšlenkami, představami a emocemi virtuální realitu, která v momentě, kdy bude naplněna dostatečným

množstvím energie, stane se skutečností. Ani nás potom nenapadne, že to, co se děje, vlastně očekáváme a tím k sobě přitahujeme. Někdy se dokonce zbytečně navzájem strašíme, takzvaně sýčkujeme. Někteří sýčkaři dokonce cítí vnitřní uspokojení, když se jejich vize naplní: „Vidíš, já jsem ti to říkal!“ Tak někdy nechtěně vznikají satirické koncovky příběhů, které se ale nemusely stát.

Energetičtí „upíři“

Energetičtí upíři: to není nic nového, to je bohužel realita. Vytvořením ochranného pole, v podobě láskyplného světla, které nás obklopuje, se můžeme účinně bránit lidem, kteří nám životní energii, ať už vědomě nebo nevědomě, vysávají. Jde o částečnou ochranu, ke které musíme přidat pozitivní myšlení, nereagovat rozčileně a nikoho zbrkle neobviňovat, tím bychom jen přilévali oleje do ohně. Pokud nám někdo odebírá energii vědomě, dělá tak proto, že se potom sám cítí lépe a silněji. Posiluje vlastní ego.

Někdy jsou tito lidé na energii druhých doslova závislí, ne vždy si to však uvědomují. Často v druhých úmyslně vyvolávají hněv, provokují, kritizují, ponižují, intrikují, otravují své okolí, potom čerpají životní energii z projevů sebeobranu napadeného. Čím

silnější emoce vyvolají (pláč, křik, stud, strach, zuřivost), tím lépe. V tomto okamžiku se energie napadeného prudce uvolní. Tito požírači emoční energie nemají slitování, nutně potřebují svou každodenní dávku. Tak dlouho provokují, dokud z nás nevymačkají všechnu životní šťávu. Někteří negativisté potřebují k životu energii strachu nebo zoufalství, kterou vysávají ze svého okolí, někdy se snaží vyprovokovat násilí.

Některým požíračům energie stačí využít každé příležitosti dotýkat se druhých lidí

Soustřeďují se především na doteky, jejich potřeba je tak silná, že nepřipouštějí společenskou nevhodnost takového chování. Tento člověk vás při každé příležitosti poplácá po rameni, obejmě vás okolo ramen, okolo pasu, bez ohledu na to, zda je nebo není vám to příjemné. Bude-li vedle vás sedět, bude se s oblibou dotýkat vašich ramen nebo stehen, nebo vás bude plácet po ruce. Činí tak jakoby v rámci rozhovoru, díky jakoby přehnané gestikulaci rukou. Tito lidé to ale většinou dělají podvědomě, neúmyslně.

Někteří požírači energie se chovají mnohem méně nápadně, v podstatě jim stačí být v blízkosti někoho, kdo je smutný nebo se jakkoliv jinak necítí dobře. To jsou okamžiky, které je uspokojují. Ve své oběti

pravidelně vyvolávají pocity strachu nebo studu, pocity odpovědnosti za jejich život, vinu a úzkost. A nedají pokoj, dokud ve vás nevyvolají špatnou náladu, dokud vás nerozbolí hlava, neudělá se vám špatně od žaludku, nebo vás alespoň nepřivedou do rozpaků. V přítomnosti této osoby vám začne být podivně, cítíte se víc a víc vyčerpáni a netušíte proč.

Je velmi smutné, že takto se často chovají rodiče vůči dětem. Buď je od sebe odstrkují a čerpají tak energii z dětského projevu touhy po lásce, která se může projevovat jakkoliv – smutkem, nemocí, revoltou, hyperaktivitou atd. Nebo čerpají energii svých vlastních dětí způsobem, kdy je uvádějí do rozpaků a pěstují v nich pocity méněcennosti. Například neustálým opakováním: „Z tebe v životě nic nebude! Nic nedokážeš! Jsi nešika!“

Jindy nám vysává energii člověk, který neustále naříká a lituje se. Běduje nad životem a soustředí se jen na sebe. Mluví sice k nám, ale nemluví s námi, na nás mu nezáleží. Tak odčerpává energii ze svého okolí. Na chvíli se stáhne do ústraní, ale jen na tak dlouho, dokud nebude potřebovat další dávku. Existují odborníci, manipulátoři, kterým stačí k odsátí energie cílený, upřený zlý pohled. Odborně se takový jedinec nazývá „arivista“, jednoduše duševní upír, člověk, který vysává životní energii druhým lidem, a posiluje

tak své ego. Žije z energie druhých, z jejich radosti a elánu, nebo smutku či bolesti. V dřívějších dobách se pro ochranu používalo stříbro nebo křišťál.

Psychická energie jiných osob na nás působí mnoha způsoby, aniž bychom si to vždy uvědomovali. Dopad negativního vlivu může být mentální, emoční, fyzický (odebrání energie až do silné únavy, onemocnění). Chcete-li si zachovat v sobě klid a zdravý rozum, nikdy nepřistupujte na jejich hru. Držte si odstup, nepřipouštějte si je k tělu. Vyvarujte se přímému očnímu kontaktu, pokud je to alespoň trochu možné! Pokud už musíte jednat, reagujte opačně, než dotyčný očekává. Jednoduše se nenechte v žádném případě rozhodit. Tvařte se uvolněně a neutrálně. Nikdy nenapodobujte řeč těla útočníka.

**Nesnažte se takové lidi měnit, je to zbytečné,
nezabírá to!**

Nikdo se nezmění, pokud sám nechce. Dnes žijeme v docela nestabilním emočním vypětí, setkat se s tím, že se nám někdo snaží odebrat životní energii, není ničím výjimečným. Jedině tím, že budeme vědomě vnitřně silní, na nás podobné manévry nebudou zabírat. Umíme-li pobývat v přítomném okamžiku, jsme-li duševně v pohodě, a nemáme-li z ničeho strach, energii nám hned tak někdo neodčerpá. Řeknu to úplně jednoduše: pokud je vám jedno, co si

o vás kdo myslí, pokud vás nic nerozčílí, nepřivede k lítosti, ani neurazí, vaše energie je silná, a hned tak nikomu se nepodaří vaše energetické pole oslabit. Stačí ale, když v určité situaci projevíme třeba jen nervozitu, v tom případě pootevřeme „kanály“ v našem energetickém centru, odkud začne energie unikat.

Často ale nastává situace, která není škodlivá, naopak! Někdy dáváme energii dobrovolně, aniž bychom si to vždy uvědomovali. Stává se tak ve chvílích, kdy někoho spontánně pochválíme, kdy nás někdo požádá o radu, kdy potřebuje utěšit v nenadálé životní situaci, potřebuje pohladit, vypovídat se nebo se vyplakat. V tom případě věnujeme životní energii, aniž bychom nad tím přemýšleli. Dáváme kousek ze sebe s naprostou samozřejmostí. Kdykoliv se také nám může přihodit, že budeme potřebovat něčí náruč, kapku životní energie, kterou nám kamarád, přítel nebo naprosto cizí člověk bez rozpaků poskytne.

Nesmíme ale obviňovat z ubírání životní energie každého, kdo nám něco vytkne, nebo nám „nešetrně“ ušetří moudrou radu, vidí-li, že si s něčím nevíme rady, nebo se nevědomky řítíme do problémů. Každý člověk, se kterým máme v životě co dočinění, je pro nás zrcadlem, ať už se nám to líbí, nebo ne. Pokud

nám někdo něco vytkne, naše vnitřní reakce je: „To není pravda, to nejsem já.“ Ovšem pravdou je, pokud se nad výtkou v klidu hluboce zamyslíme, určitě v sobě potenciál vyřčeného identifikujeme. Budeme-li chtít. Ne všechna setkání, která jsou nepříjemná, se dějí jen tak pro nic za nic. Je jen na nás, zda jsme schopni uvědomit si podstatu různých „negativních“ životních okamžiků.

Pozitivní rezonance smíchu

Smích je kořením života a to doslova, nejen tím, že pomáhá odbourávat stres. Nejen, že odstraňuje a uvolňuje duševní napětí, také odstraňuje trému, snižuje pocit úzkosti, zlepšuje paměť, snižuje popudlivost a agresivitu. Smích od srdce, kdy zapojujeme i břišní svaly, snižuje vnitřní napětí a uvolňuje mysl, zahání únavu. Po namáhavé práci uvolňuje svalové napětí. Smích příznivě působí na sebevědomí, snižuje nervozitu a nutkavý pocit neustálé sebekontroly, podporuje tvořivost. Smích povzbuzuje optimismus a tím usnadňuje a podporuje léčení, má příznivý vliv na imunitu a celkový fyzický stav. Smích potlačuje stresové hormony a tlumí tělesnou i duševní bolest, během smíchu se do těla

uvolňují endorfiny, které zafungují podobně jako morfin (složka obsažená v lécích proti bolesti).

Smích zlepšuje komunikaci

Smích je účinný nástroj, který pomáhá upevňovat a projasňovat vztahy, zlepšuje komunikaci, ve větší skupině lidí pomáhá navodit nebo udržet pozitivní atmosféru, a rozveselit společnost. Smích v pravou chvíli, který je projevem především zdravého smyslu pro humor, usnadňuje řešení mezilidských konfliktů. Smysl pro humor v pravou chvíli může například prolomit komunikační problém, kdy potřebujeme něco „slovně vyřešit“, ale brání nám v tom vnitřní psychický blok. Umět vést třeba i vážnější debatu v uvolněném žertovném naladění je umění. Jde o to, že říci se dá cokoliv, ale vždy záleží na tom, jak je to či ono řečeno. Smích v nepříjemné situaci snižuje tvorbu stresového hormonu adrenalinu, zabraňuje nepříjemnému rozbušení srdce, uvolňuje strach a panické pocity, které danou situaci jen zhoršují.

Smích je výživou pro tělo i duši

Srdečným smíchem prohlubujeme dech a tím okysličujeme tělo, podporujeme srdce a mozek. Dlouho trvající smích uvolňuje svalové napětí tím, že

se nejdříve uvolní hrudní koš, rozhýbe se bránice, a postupně se zapojí i ostatní svaly. Smích tak rezonuje celým tělem, dochází k masáži břišních svalů a žaludku. Tím pádem častý smích podporuje také trávení, a mírní lehkou bolest zad, která vychází z nedostatku pravidelného pohybu, ze strnulosti nebo jednostranného pohybu.

Smích dokonce napomáhá před meditací navodit vnitřní uklidnění, důležité duševní i tělesné uvolnění, a podporuje umění navodit si vnitřní stav bez myšlenek. Smát se, a zároveň o čemkoliv přemýšlet, je zhora nemožné. Smích je klíčem k nepřetržitému proudění životní energie, uvolňuje překážky a bloky, které brání volnému proudění energie tělem. Častý srdečný smích navozuje lehké stavy změněného vědomí, a může být nápomocen k otevírání a čištění zablokovaných čakr, a k uvolnění hadí síly. Pokud jsou čakry zablokované, jejich spirálovitý pohyb je nepružný, resonance smíchu energetická centra v těle povzbudí k rychlejšímu pohybu a vyšším vibracím.

Pokud vás něco rozveselí a rozesměje, užijte si to! Smích je zadostiučiněním a radostí především pro duši. Smějte se co nejdéle, dejte smíchu naprosto

volný průchod. Smích je projevem nezávislosti a svobody, především tehdy, pokud se dokážeme zasmát vlastním hloupostem. Smích a úsměv dává příznivé impulzy přímo do mozku, a tím pozitivně působí na psychiku.

Neovladatelný smích může být známkou stresu nebo přepracování

Avšak neovladatelný smích v nevhodných situacích, kdy se smějeme zcela náhle, bez zjevného popudu, a nemůžeme si pomoci, a pokud se nám to stává často, může být známkou psychického vypětí, které si neuvědomujeme nebo záměrně nepřipouštíme. Stává se to dokonce nikoliv o samotě, ale v přítomnosti dalších, třeba i neznámých lidí. Určitě se to alespoň jednou v životě stalo každému z nás. Stává se to nejčastěji v období dospívání, kdy dává puberta, energetické změny duševní, změny tělesné a uvědomování si vlastní sexuality, člověku pěkně zabrat. Toto období se projevuje častým spontánním smíchem, kdy se uvolňuje přetlak duševních i tělesných energií z těla ven. A někdy to těm „pubertákům“ míváme zbytečně za zlé.

Jak poznáte, že se někdo směje neupřímně?

Všímejte si především obličeje, pokud není upřímnost vidět v jiskření očí, je smích předstíraný. Pokud se smějeme upřímně, smějí se i oči. Také celkový postoj těla by měl být uvolněný, nikdy ne křečovitý. Upřímný smích nadzdvihává bránici, a to bývá zřejmé na první pohled. Předstíraný smích ale většinou poznáme, uvědomíme si to intuitivně. Zrovna upřímné také není zasmání „nosem“, kdy navíc ještě namísto úsměvu od ucha k uchu vidíme nevýrazné zasmání, při kterém dotyčný rty spíše našpulí a koutky úst zůstanou lehce stažené dolů. Také si můžeme u neupřímného smíchu všimnout, že se dotyčnému výrazněji „směje“ pouze jedna polovina obličeje, a ústa se „usmívají“ poněkud nakřivo. Anebo takový napůl úsměv a napůl smích, kdy si všimneme, že dotyčný má zaťaté zuby, také není zrovna výrazem přívětivosti. Musíme ale umět rozlišovat, ne vždy je neupřímný smích nebo úsměv podbarven negativní energií. Někdy tak dotyčný učiní třeba jen proto, aby nás z nějakého důvodu podpořil nebo povzbudil. Jindy může být neupřímný smích nebo úsměv výrazem nejistoty, úzkosti nebo pocitu trapnosti, který se dotyčný snaží smíchem zamaskovat.

Obyčejný, příjemný úsměv, nebo energetické vyzařování vyplývající z pouhého pousmání, má příznivý vliv na nás osobně i na naše okolí. Vědomý úsměv, kdy se skutečně usmíváme za použití obličejových svalů, i když jsme o samotě, a není nám zrovna příliš dobře na duši, uvolňuje mysl, a příznivě působí na tělo i psychiku. Podobně funguje takzvaný vnitřní úsměv bez zapojení obličejových svalů, který vychází z nitra. V tomto případě se uvolní především výraz vyzařující z očí a nepříjemné napětí okolo očí.

Zveličování osobních potíží

Naříkání a sebelítost nás brzdí v posunu vpřed. Rozhodně bychom se měli vyvarovat nepřiměřeného zveličování osobních potíží, například při rozhovoru s druhou osobou. Nejlepší v podstatě je o potížích, trápeních nebo starostech vůbec nemluvit, pokud to není nevyhnutelné. Tím jen zvyšujeme negativní energii a vlastní nestabilitu, můžeme nevědomky zavdat příčinu dalším nežádoucím řetězovým reakcím. Dvojnásob toto platí, pokud se jedná o potíže finanční, pokuste se zamyslet nad tím, jak o vaší finanční situaci smýšlíte. Všechny negativní myšlenky, týkající se nedostatku peněz, musíte

bezpodmínečně změnit na pozitivní! Je v tom sice určitý paradox, a není to ani jednoduché, naučit se pozitivně uvažovat, pokud nás trápí nezaplacené účty, ale věřte, že je to možné. Přesto na tento ani na žádný jiný problém nesmíte nahlížet jako na složitý, abyste nevytvářeli příčinu složitosti.

Optimistickým přístupem změníte složité situace, přestože se to na první pohled zdá nemožné. Bude vás to ale stát nepředstírané úsilí, vytrvalost a víru v pozitivní přístup. Všimněte si všech inspirativních impulsů, nových nápadů a pozitivních vhlédů, upřednostňujte přítomný okamžik, netrapte se minulostí ani budoucností. Bezodkladně se zaměřte na všechny myšlenky týkající se zdraví, financí nebo čehokoliv jiného a snažte se je trvale měnit v optimistické. Toto je nejlepší a přímá cesta ze začarovaného kruhu. Dávejte si pozor na občasná protiřečení si a na projevy strachu. Na finanční situaci si v žádném případě nestěžujte ostatním – tím zcela zásadně nabývá energie vašich potíží na rozměrech! Ani o svých nemocech a bolestech není dobré pořád kolem dokola mluvit, nebo se nám to stane zvykem, a ocitneme se v nebezpečném kolotoči negativního vyzářování.

Tím k nám proudí tok nechtěných, záporných energií. V mnoha případech neúmyslně, pouze díky

nevědomosti druhých. A to je v každém případě nežádoucí! Všichni jsme na energetické úrovni propojeni, nikdy nevíme, kdo k nám vysílá energie pozitivní a kdo negativní. Nikdy nevíme, kdo mluví pravdu a je k nám skutečně upřímný. Málokdo z nás zůstává v každém okamžiku v plném vědomí. Málokdo má skutečný talent empatie, aby přesně odečítal ve svém okolí rezonující myšlenky a emoce druhých lidí.

Pokuste se představit si, jen tak mimochodem, jaké energie se dnes a denně šíří mezi „přáteli“ po internetových sociálních sítích, z pohledu kvantové magie! Pro pozorného čtenáře není třeba komentovat, co mám na mysli, hlavně ohledně negativních informací, šířících se po síti. Sdílení informací o svém životě, o soukromí v pozitivní rovině, by bylo celkem v pohodě. Budete-li sdílet „své štěstí“, v rovině pozitivní, posilujete pozitivní vibrace. Ale! Ale můžete paradoxně vzbudit například závist. A věřte, že stačí jediný z „přátel“, který směrem k vám bude vysílat energie závisti nebo nepřejčnosti. Potom velmi záleží na vaší vnitřní vědomé i nevědomé obranné síle, zda vás jakékoliv vystřelené jedovaté šípy minou. Na neviditelném energetickém poli kvantového vědomí je například facebook vroucí, magický kotel, jak pozitivních, tak negativních energií.

Je třeba dobře zvážit, na kterou stranu se vědomě či nevědomě přiklání každý jeden z nás.

Bud'te tedy stále ve střehu, zvažujte, jak nakládáte se svým soukromím. Neomezujte vlastní svobodu ani svobodu druhých, ať už řešíte cokoliv, byť by to bylo s dobrým úmyslem. Ani vy se nenechte nikým omezovat. Učte se zkušenostmi – přinášejí moudrost. Nepovažujte tyto řádky za spršku nekonečného moralizování, k ničemu vás nikdo nenutí. Nechci nikoho poučovat, sama se stále učím. Dnes a denně!

Emoce jsou také energií, dokonce velmi relativní

To, co nás v daném okamžiku rozpláče, nás může s odstupem času rozesmát. Stejná příhoda někomu připadá vtipná, ve druhém může vzbuzovat pocity studu, trapnosti nebo odpor. Emoce lásky se nečekaně mění v emoce strachu, žárlivosti, nenávisti, zastrašování nebo agrese. Člověk se nejčastěji za svůj život rozhoduje ze dvou důvodů: z lásky nebo strachu. Láska a strach jsou nejzákladnější emoce, od kterých se odvíjí všechno ostatní. Spoustu věcí děláme z lásky k milované osobě, rodičům, dětem, přátelům, z lásky k sobě, svým zálibám, neřestem, penězům, z lásky k přírodě. Stejně bude, pokud si místo lásky dosadíme strach: máme strach o své blízké, o sebe, z nedostatku peněz, samoty, nemoci,

přírodních katastrof. Člověk může pouhým strachem z nemoci skutečně onemocnět.

Někdy si ale potřebujeme popovídat s nějakou spřízněnou duší, pokud nejsme stěžovatelem na vše možné od přírody, a není to naším zvykem, tak nám obyčejné jednorázové popovídání neuškodí. Občas býváme nečekaně bezradní, zmítáni vášněmi pohybuujícími se mezi optimismem a zoufalstvím, to se týká nás všech, ať už se navenek projevujeme jako introvert nebo extrovert. Někdy nadšeně utíkáme do říše virtuálních snů, zahříváme se optimismem pohádek nebo tiché hudby. Jindy na budoucnost nahlížíme skrze zamlžené okno tajných přání, zmateni chaosem vnějšího dění. Panicky se lekáme vlastního stínu, zůstáváme zakotveni ve své nejistotě, nedokážeme soustředit pozornost na sebe sama. Toužíme po dobrodružství, jindy utíkáme do samoty. Ztrácíme víru ve spiritualitu, procházíme spirituální krizí. Zmateni nevnímáme proudění koincidencí skrytých v synchronních událostech. Tyto stavy, pokud se dějí pouze občas, a netrvalí dlouhodobě, jsou docela normální. Občas nám neuškodí si tyto stavy hluboce prožít, někdy se v nich může skrývat poznání, které nám doposud unikalo.

Co je introvert?

Pokud je někdo introvert, poznáme podle toho, že pozornost člověka je obrácena dovnitř sebe sama, spoléhá se především na vlastní myšlenky. Introvert je hloubavý, zabývá se především vlastními city, sám sebou. Má rád samotu, bývá uzavřený a nesmělý. Lpí na svých zvycích, je úzkostný, svědomitý, nemá rád chválu ani pokárání, bývá detailista. Může utíkat před skutečností, mívá různé zábrany a neumí se navenek projevat emocionálně. Tito lidé většinou mívají potlačené ego.

Co je extrovert?

Pokud je někdo extrovert, mívá to v životě většinou jednodušší, pozornost člověka je zaměřena ven, sleduje především to, co se odehrává v jeho okolí. Vlastní duševní procesy ovládá s přehledem a příliš je neřeší. Bývá vtipný, charismatický, rád se směje, má rád společnost, obklopuje se spoustou přátel, bývá upovídaný a neobává se ve svém životě použít lokty. Většinou mívá příjemný, melodický hlas. Může být přehnaně ambiciózní, což může v životě způsobovat různé složitosti, ale vzhledem k tomu, že extrovert nemá rád nudu, dokáže vše řešit s přehledem. Extrovert většinou nesnáší samotu.

Samota se může stát nebezpečným zvykem

Některým lidem je nejlépe se sebou samými, většinou jde právě o introverty. Vědomě si přejí žít po nějakou dobu bez kontaktu s okolním světem. Přesto nemusejí nutně mít pocit nenaplněnosti, případně nemusejí nutně působit jako podivíni nebo pesimističtí škarohlídi. Samota se stává problémem, pokud ji obtížně snášíme, máme nedostatek kontaktů, trápí nás osamělost. (Samota a osamělost není jedno a totéž.) Myšlení je stereotypní, bolestivé a neplodné, člověk se nedobrovolně uzavře ve svém vlastním světě. Čím déle tento stav trvá, tím méně jsme ochotni kohokoliv do své říše pustit. Potom zákonitě vzniká nenápadný zato dlouhodobý, skrytý stresový faktor, přichází pláč, nespavost, převládá negativní myšlení. Nacházíte-li se ve své samotě nedobrovolně, naučte se mít svou samotu rádi.

Naučte se mít rádi především sebe, sebeláska, která nemá nic společného s pýchou a narcismem, k nám přitáhne pozitivní vibrace a lásku, po které toužíme. Potom si k sobě, do svého energetického pole ale i do života přitáhnete situace a okolnosti, které vás od vaší nedobrovolné osamělosti osvobodí. S osamělostí nesmíte bojovat tím, že se uzavřete sterilně a neprodyšně do svého smutku. V tom případě je smutek a samota vaše volba, vaše rozhodnutí.

Stres, ať už je jeho příčinou cokoliv, je spouštěčem tělesných obtíží, nemocí a duševních zmatků. Stres je nám dán do vínku už od dob lovců mamutů jako generačně přirozený faktor, může být pozitivní či negativní. Život bez stresu je v dnešní společnosti spíše ojedinělý, ale i zde platí, že každý je svého života strůjcem. Dnešní shon, módní a společenské tlaky, špatné zprávy, politika, blbá nálada a všechny negativní civilizační vlivy jsou faktory, které moderní lidstvo přivádí do čím dál většího stresového pnutí. Jsme-li vnitřně svobodní, dokážeme si samotu, ať už občasnou nebo dlouhodobější, a s ní spojené úžasné chvíle klidu a ticha, užívat všemi smysly. Můžeme meditovat a věnovat se nějaký čas jen sami sobě. Snáze se soustředíme na vše, co je negativní a co pozitivní energie, a naučíme se tyto dva základní, duální aspekty od sebe rozlišovat. Pozitivní je, že do samoty často vstupuje bezbřehá inspirace, pokud si toho ale dokážeme všimnout.

Co je zvyk?

Zvyk představuje zautomatizovaný prvek chování, jednání, myšlení. Zvyk zabraňuje vidět, přijímat a uvědomovat si okolní změny (v lidech, situacích, ve vztazích). Některé zvyky, především lpění na jejich dodržování, zabraňují osobní energii v pozitivním tvoření, brzdí člověka v osobním rozvoji posunout se

plynule vpřed na duchovní cestě. Některé zvyky dokonce mohou zpomalovat, nebo na delší čas pozastavit karmické očistění (na úrovni osobní, ale i společenské).

Co je narcismus?

Narcismus je pojem, který označuje patologické chování, kdy člověk nezdravě obdivuje sám sebe, vlastní krásu. Dokonalost svého těla upřednostňuje nade vše ostatní. Narcismem může trpět člověk, který nikdy nezatouží poznat sám sebe, upřednostňuje své ego, a dává světu najevo, že jen málokdo je hoděn jeho pozornosti. Pokud se někdo zhlíží v zrcadle pyšně, panovačně a nabubřele, může se ve „vodě“ zrcadla ztratit a rozpustit jeho duše.

Co je negativismus?

Negativismus představuje soustředění na negativní myšlenky, představy a emoce, a na očekávání nejhoršího. Jde o negativní sugesce, odpor ke změnám, negativní předsudky nebo domněnky. Negativismus bývá doprovázen neurotickými a emocionálními potížemi, beznadějí, melancholií, sebelítostí, bezmocí. Neustálým sebeobviňováním a obviňováním druhých. V nejhorším případě dojde i na sebepoškozování, které může, ale nemusí být vědomě úmyslné, v tom případě se jedná o nemoci

nebo častější úrazy a nehody. Negativismus přitahuje do života to, co podvědomě očekáváme, podílí se na vytváření negativních prožitků v realitě. Pro někoho může být negativní myšlení životní styl, aniž by si to zcela uvědomoval. Negativní myšlení můžeme vědomě a cíleně přeprogramovat na pozitivní.

Sebelítost a vnitřní bytost

Jednou z forem vnitřního strachu je sebelítost, například v podobě smutných vzpomínek, v podobě nekonečného přehrabování se v dávných křivdách. Nepropustíme-li ony křivdy a všechen hněv ven na světlo, je to, jako bychom zavalovali svá srdce temnotou. Každá myšlenka sebelítosti představuje další a další plamen zhaslé svíce. Neviditelnými nitkami osudu v sobě živíme nekonečnou zlobu a temné vášně. Ve svém nitru neustále spíláme viníkům a neuvědomujeme si, že tím škodíme pouze sobě! Skutečně jen a pouze sobě! Nejedna z oněch samozvaných křivd, nebo podobných aspektů vyvolávajících v nás sebelítost, se nutně musí projevit v pozici různých onemocnění nebo stresu. Nedovoluje bez překážek harmonickému proudění životní energie skrze linie hlavních čakr.

Proto je bezpodmínečně nutné odpuštění. Nehledejme již žádné příčiny starých křivd. Odpustit musíme především sobě, následně všemu a všem, kdo nám kdy vědomě či nevědomě ublížil. Pokud možno dříve, než začneme brát duchovní rozvoj vážně teoreticky a především prakticky. Možná v tuto chvíli ne zcela chápeme, proč to máme udělat, možná se v nás všechno vzbouzí. To ale nevádí, časem si uvědomíme, že toto je jeden z velmi důležitých očistných kroků, který nelze opomenout. Každou pozitivní myšlenku budeme považovat za jiskru, která v nás zažehne oheň lásky. Oheň dává světlo, vše jsoucí je tvořeno energií ohně, proto nezapomínejme na ohnivý princip přírody. Potom naše oči, tvář i ruce budou vyzařovat světlo. Úspěch závisí na čistém proudu harmonie a na čisté energii lásky i sebelásky. Proto zapomeňte na mračný závoj sebelítosti, neprodleně proměňte ji ve zdravou sebelásku. Uvědomte si, že jste jedinečnou esencí světla, pomůže vám v tom archanděl Michael.

Z počátku se vám bude skutečný duševní klid zdát jako prchavá, nepochopitelná esence

Nepřestávejte! Brzy uvidíte, že každý den v sobě pocítíte více a více klidu, ať se kolem vás děje cokoliv. OČEKÁVEJTE, že v sobě probudíte vnitřní (skryté či latentní) energie a procitnete k opravdovému sebe-

vědomí. Tento stav se dá skutečně jen těžko popsat. Má to ale jednu na první pohled negativní stránku. Než si pocit absolutního vnitřního klidu osvojíte, možná si budete nějaký čas připadat ve společnosti (například v zaměstnání) osamělí. Není jednoduché nestranit se diskutujícího kolektivu a přitom si vědomě zachovat vnitřní klid, čistou hlavu a pozitivní myšlení – bez posuzování a odsuzování. Přitom hovořit s ostatními a nezapojovat se do různě negativních nebo stresujících rozhovorů, pomluv nebo paniky. Je to obtížné, ale dá se to naučit. Jde o to naučit se komunikovat především se svou vnitřní bytostí, s vnitřním dítětem, které vás miluje.

Může to trvat pár týdnů ale i měsíců, než se zcela odpoutáte od kolektivního stresu a nenecháte jej na sebe přenášet a přitom budete schopni komunikace. Mnohokrát své odhodlání porušíte, což je naprosto pochopitelné. Neodsuzujte se, stačí si to jen plně uvědomit. Postupně se naučíte komunikovat s nadhledem. Ovšem naprosto nenápadně, bez toho aniž byste kohokoliv poučovali nebo se komukoliv snažili vysvětlovat, že se snažíte změnit své myšlení ve skrze pozitivní. Můžete se setkat s nepochopením a dokonce i s pohrdlivým posměchem. Žádná pohrdlivá slova vás však nerozhodí, máte-li již zpracované vlastní ego, které už se nenechá téměř ničím zneklidnit, naštvat, urazit ani rozlítostnit.

Časem se dokonce zbavíte lpění na mnohdy zbytečných a nesmyslných konvencích. V praxi to bude vypadat asi tak, že budete častěji mlčet než mluvit. Mlčet a naslouchat, což samozřejmě vůbec není na škodu.

Úzkostné stavy, sebelítost a různé obavy fungují na základě nutkavého chování nebo vzpomínek uložených v nevědomí. Jakmile pochopíme, jak nevědomí společně s podvědomím fungují, potom nám bude vše snadněji srozumitelné. Vnitřní bytost, zvaná podvědomí, nerozlišuje lež, hru, přetvářku, nerozezná, co myslíme nebo nemyslíme doslova – pro podvědomí je slovo slovem! Podvědomí o ničem nerozhoduje a nic neanalyzuje. Často si něco myslíme a něco jiného říkáme nahlas, tím vytváříme vnitřní a následně vnější chaos. Oddalujeme nebo znemožňujeme splnění představ a přání, neboť podvědomí bere všechno doslova. Protiřečením děláme zmatek v tom, co je či není pro nás skutečně žádoucí. V každém okamžiku musí panovat shoda v tom, co si skutečně myslíme a vnitřně chceme s tím, co říkáme nahlas a jak ve skutečnosti jednáme. Pokud se tak neděje, potom se snadno dostáváme do rozporů a stresu. Potom zbytečně vydáváme ze sebe životní energii a ztrácíme drahocenný čas.

Stres je pro tělo velkou zátěží, například není v pořádku správné dýchání. Člověk ve stresovém vypětí uvolní a zároveň zatne uvolněné břicho. Toto tělesné napětí zapříčiňuje nedostatečné dýchání, dechové svaly nepracují tak, jak mají.

Přepadne-li vás sebelítost, meditujte a soustřeďte se na pozitivní afirmace, vztahující se k vaší osobě. Podvědomí přijme sugesci v momentě, kdy se naše vnímání nachází na hladině alfa. Jde o přirozený stav, který pociťujeme těsně před usnutím a v okamžiku probuzení, než se probereme do bdělého stavu. Po probuzení nebo v pomalu přicházející „agonii“ těsně před usnutím se snažíme tento okamžik vědomě co nejdéle prodlužovat. Představujeme si jen všechno optimistické a příjemné. Myšlenky formulujeme zásadně jen v přítomném čase: jako by se vše očekávané již uskutečnilo, bez ohledu na realitu. Rozhodně v těchto chvílích neprohlubujeme ve svém vědomí naprosto nic negativního! Na hladině alfa jsme naprosto otevřeni pro nadsmyslové vnímání, pro přijímání nebo odesílání tvořivé energie. V této chvíli je účinek pozitivních afirmací mnohem silnější než v bdělém stavu. V této chvíli je vhodné soustředit se na jakoukoliv pozitivní energii, například v podobě požehnání.

Co je požehnání?

Požehnání představuje akt vědomého předávání pozitivní energie osobám, živým bytostem, věcem, pokrmům, situacím. Prastarý magický symbol požehnání, kdy ukazováček, prostředníček a palec zvedneme vzhůru, a prsteníček a malíček ohneme do dlaně, má svůj původ v pohanských časech. Tři takto symbolicky vztyčené prsty představují božskou triádu. Požehnáním rušíme negativní okolnosti a nepříznivé vlivy. Samotným vyslovením magického slova „požehnání“ nebo „žehnám“, uvádíme v pohyb zakódovanou pozitivní energii. Požehnáním oživíme tok pozitivní energie jakékoliv bytosti, věci, události, místa, přírody. Žehnáme jídlu, dárkům, talismanům, práci, různým okolnostem. Ve správně zvoleném slově a v přímém doteku je síla požehnání, jde o vysílání pozitivní energie, vibrace lásky. Myšlenky nebo slova necháme prostoupit v podobě světla předmětem požehnání. Přitom nikdy nezapomínáme na moudrost našich předků: „Na počátku všech věcí je SLOVO.“

Imaginární vnitřní rozhovory

Dokážeme kontrolovat vlastní emoce? Často se stává, že neudržíme náladovost pod kontrolou, někdy se z

ničeho nic změni naše emoce, zdánlivě bez příčiny. Podléháme nezvladatelné náladovosti, jsme protivní sami sobě a nevíme, co s tím. Konflikty přicházejí odkudsi zevnitř, emoce a stíny vnitřního dialogu nás ovládnou a dají vzniknout vnitřní disharmonii, jen pokud jim to dovolíme. A my jim to dovolujeme. Neustále! Neumíme být zdrženliví v emocionálních projevech. Děláme to snad pro uspokojení vlastního ega? Někdy takové emoce vyvolávají zbytečné vnitřní dialogy, které následně produkují negativní energie.

Všímejte si, jak se vám v hlavě samovolně spouští a vytváří různé dialogy s osobami, se kterými máte v reálném životě potřebu si něco vyříkat nebo vyřešit. Dožadujete se ospravedlnění křivd proti vám spáchaných. Nebo si v hlavě vytváříte různé komentáře k vlastní obhajobě, proč se stalo to či ono. Různé skutečnosti se snažíte všelijak nenápadně zaobalit nebo přikrášlit. Rozebíráte tu nejlepší bojovou taktiku ze všech stran. Děláte to před usnutím, v koupelně u zrcadla, při jízdě autem, případně při jiné monotónní činnosti nevyžadující soustředění. V tom okamžiku vaše vnitřní (sebe)láska není oděna v zářivě bílém světle. Že se vám nic podobného v hlavě nikdy neděje? V pořádku, tak to už jste na té nejlepší cestě k prozření.

Máte přece jen občas pochybnosti a v hlavě vánici nezvladatelných komentářů? Tak v okamžiku, kdy vám začnou mozkiem vířit slova a věty vytvářející imaginární, smyšlené a nepříjemné dialogy – rázně a bez skrupulí je zastavte! Řekněte si: „Už to zase dělám!“ Až přijdete na způsob, jak se zbavit podobných myšlenkových šíleností, jak zachovat vnitřní emocionální klid a pohodu, přestanete vytvářet takovýmto uvolňováním negativní energie nebezpečné iluze vlastní důležitosti a sebestřednosti. Pokud se vám myšlenky přece jen někdy splaší, rychle je zastavte, vědomě je ovládněte a odpoutejte se od nich. Snažte se zavčasu podchytit záchvěvy nepotřebných slov, záblesky myšlenek, které nás odvádějí od přítomného okamžiku. A pokud možno, nikdy nebojujte proti větrným mlýnům.

**Tímto podmíněným jednáním často vytváříme
stresové situace, které ještě nenastaly**

Prostě neexistují! Existují pouze v hlavě! Navíc tím bráníme samovolnému toku pozitivní energie a nedáváme jí tak šanci zasáhnout v náš prospěch. A navíc ještě tvoříme situace, které k sobě přivoláváme. V podstatě je pod vlivem jakési nezapomenuté hořkosti z nezdaru, prožitého v minulosti, očekáváme. Přesto tyto nepříjemné dialogy vnitřně vytváříme a mnohdy velice vášnivě prožíváme. Proč?

Baví a uspokojuje nás snad vytváření si vnitřní nesvobody? Je chybou domnívat se, že si tak připravíme půdu pro řešení konfliktů, mechanickým uvažováním o tom, co by bylo kdyby! Je to nesmyslná tyranie, která je potravou či dokonce pikantní lahůdkou pro naše ego, založená na pouhých domněnkách, tyranie, kterou obtěžujeme vlastní tělo i duši. Možná si tak akorát přivedíme žlučnickový záchvat. Problémy se nakonec vyřeší, až přijde čas i bez těchto vnitřních, stresujících komentářů, které nás v ten okamžik zahalují do temného oblaku velmi negativní energie. Navíc, toto jednání je dokonalou manifestací toho, jak neumíme žít v přítomném okamžiku, tady a teď.

Kdo nás v tento okamžik rozčiluje nebo stresuje? Osoba, se kterou máme předpokládaný skutečný spor? Tak jednoduché to není, dotyčná osoba v žádném případě nemůže za naše momentální psychické rozpoložení. Jistě ani nemá tušení, jaké výplody se nám právě teď honí hlavou. V těchto okamžicích se nacházíme někde úplně jinde, než ve skutečnosti jsme, vytváříme nesmyslnou virtuální realitu. Obzvlášť v případě, diskutujeme-li v duchu o věcech, které už dávno odvál čas, nebo dokonce s již nežijící osobou. Stresujeme sami sebe. Zbytečně! Proč? Je to nutné, tady a teď? Rozhlédněte se kolem sebe – nevidíte náhodou nějaké chiméry? Uklidňuje

nás snad onen pocit, jenž nás staví do role virtuálního mučedníka? Skáčíme, jako ten Blázen z tarotů rovnou do propasti? A ještě si v tom svým způsobem libujeme.

Možná ano, ale jsme v těchto chvílích sami k sobě opravdu upřímní? Nebo si tímto vnitřním jednáním snažíme něco silou vynutit, něco si dokázat? Hledáme snad jakési okamžité uspokojení v domnělé mentální převaze, v ambicích jasného vítěze, před očekávaným vstupem do otevřeného konfliktu? Připravujeme si tím strategii, jak toho druhého vmanipulovat do opozice, přestože může mít pravdu. Či snad právě proto, že tušíme pravdu na jeho straně? Dokážeme soudit stejně přísně a tvrdě sami sebe tak jako ostatní?

Přestaňme to dělat, škoda té vyplývané životní energie!

Naučme se ponechat věcem volný průběh. Jedině v daném okamžiku můžeme zjistit, co je správné a necháváme tak otevřený prostor pro skutečné řešení problémů. Nedovolme svévolné mentální energii, aby nám zastřela poctivý úsudek. Totéž platí, pokud je v daném problému pravda na naší straně – nikdy nebojujme s nikým, kdo si zarputile vede svou. Nebojujeme s nikým, kdo je nad námi v převaze, tím jeho energii jen posilujeme a sebe oslabujeme. Bude-

li naše jednání čisté, pozitivní energie bude při nás stát, ačkoliv si to někdy můžeme uvědomit až s odstupem času. V sázce je také naše zdraví. Marným bojem v sobě zbytečně aktivujeme přetlak nežádoucích energií, které se mohou následně odrazit přinejmenším jen bolením hlavy. O duševním zdraví nemluvě.

Sebekontrola a sebeovládání

Pokud výbuchy emocí nezvládneme, vytváříme si tak různé jemnohmotné astrální entity, které se mohou zmocnit našich myšlenek a ovládat je. Negativní představy jsou jejich potravou a velice výživnou lahůdkou! Cvičme se proto v dovednosti být především k sobě upřímní a zároveň laskaví. Na druhé straně je ale nutné, nechat emoce jednorázově vyjít ven, nedusit se jimi, nesvádět s vlastní psychickou energií nerovný boj, který v konečném důsledku vyjde naprázdno.

Potřebujete-li se zdravě vyplakat, udělejte to. Slzy uvolňují nahromaděný vnitřní tlak a psychické napětí. Snáze tak nastolíte vnitřní rovnováhu. Až se vypláčete, zvažte, zda jste upřímní především sami k sobě. Potom možná objevíte skrytou příčinu vašeho hněvu nebo pláče. Skrytou podstatou nejednoho

výbuchu emocí někdy opravdu mohou být jen neuvědomělé, nesplnitelné, malicherné nebo sobecké touhy. Případně může jít o zastaralé, dávno zapomenuté, spoutané myšlení, jdoucí si vlastní cestou mimo jakoukoli logiku přítomného okamžiku.

Životní okolnosti každého jedince jsou odlišné. Je na každém, zda si z vlastních chyb, pokud si je přizná, sám vezme ponaučení. Někdy se dopouštíme chyb, které si přiznáme, až když je pozdě. Ale s odstupem času je můžeme přehodnotit a pojmout je v podstatě za přínosné. Mnohdy nás nečekaně dovedou do míst a k okolnostem, kde se cítíme lépe, volněji a především sami sebou! To, o čem jsme si dříve mohli vážně myslet, že nás přivedlo až na samé dno, nám nakonec ukáže cestu tam, kde jsme vždycky chtěli podvědomě být: k osobní svobodě, k pocitům jaké to je, nebýt na nikom závislí a mít se rádi. Neztrácet se v neopodstatněných domněnkách, nevyslovených přáních, nesdílených představách. Vědomě překročit vlastní stín. Být sami sebou, bez urputné snahy, přizpůsobit se druhému jenom proto, aby nás viděl tak, jak nás vidět chtěl!

Až se při nesmyslném vnitřním dialogu zase jednou nachytáte, představte si neprodleně, jak se vaše energie rozkládá, vybuchuje a vzniká nepřehledný chaos temných barev ve vaší auře. Uvědomte si v tu

chvíli, jak tato mentální energie nekontrolovatelně vyšlehává z vašeho biopole. Jak zanechává tmavé, odpuzující otisky hněvu ve vašem okolí. Uvědomte si v tom okamžiku, naprosto upřímně, co děláte. Uvědomte si absurditu stupňujících se emocí! A pomyslete na hřejivé, láskyplné světlo vaší duše. Nezapomínejte, že například osoba, na kterou vnitřně útočíte, ať už je blízko nebo na míle vzdálená, podvědomě vnímá ohnisko temné energie, které směrem k ní vysíláte.

V okamžicích vnitřního myšlenkového marasmu a neklidu se vědomě uvolněte. Spolu s přijímanou energií světla se vaše aura opět rozšiřuje a harmonizuje. Pomalu zapomínáte na mentální zlobu a dovolujete pozitivní energii, aby pracovala pro vás a energii lásky vás obejmout. Zavřete oči a představte si, svým vnitřním zrakem, velkou vodní plochu a v ní odraz zářivého Slunce. Vidíte, jak se sluneční odraz houpe na rozbouřené hladině? Zvolna dýchejte a vizualizujte si, jak se mořská hladina uklidňuje, až nakonec uvidíte jen klidné vlnky, pohrávající si se zlatavým odleskem slunečního svitu. Zloba, žárlivost, nervozita nebo nenávist – vědomě ustupují do pozadí. Uvědomování si a zastavení vnitřního monologu dosáhneme cestou pozitivní meditace.

Meditace je duševní proces bez hranic, meditace je přímá duchovní zkušenost, je dlouhodobým životním procesem, cestou k moudrosti, vnitřnímu posílení, odpuštění, toleranci a sebepoznání.

Jste-li nervózní, rozladění, smutní, máte nejasné důvody k žárlivosti nebo neurčitý pocit strachu, položte si otázku: Co mě rozhodilo? Nečekejte na odpověď. Jen tiše pozorujte vibrace energií v těle. Popište všechny okamžité emoce, neanalyzujte důvody rozladění, jen si uvědomujte všechny pocity a žádné před sebou nezatajujte. Všechny si pravdivě pojmenujte. Později vám ty pravé důvody vašich obav vyvstanou na mysl. Prozatím jen změňte vnitřní myšlenkové procesy v optimistické. Teď hned, v tomto okamžiku. Nemyslete si, že to nejde. Jde to! Možná budete překvapeni jak dobře. Vaše počínání musí být vědomé! Prostě se usmějte a vědomě si navodíte pocity pohody a naprostého vnitřního klidu třeba přímo uprostřed zoufalého pláče nebo nepřičetného vzteku. Lze to učinit v jediném okamžiku dokonce i v té nejhlubší depresi. Vím to, věřte mi.

Záhy zjistíte podstatnou a důležitou věc: dojde vám, že negativní myšlenky a emoce neovládáte vy ale ony vás! To je to nejzásadnější zjištění. Pohrajte si s těmito protikladnými energiemi, nebude se vám ani

chtít uvěřit, jak je to snadné. Jak snadné je vědomě se vymanit i z těch nejčernějších představ a hlubokých stavů zoufalství, ať už mají reálné kořeny nebo ne. Nesnadné je pouze tento stav v sobě udržet hodiny, dny či celé týdny. Bez deprimujících emocí, s čistou hlavou snáze se vám podaří vyřešit ne jeden problém. Začnete si uvědomovat synchronizaci vnějších dějů a toto uvědomění vás povede tou správnou cestou. Časem se naučíte, až těmito trikům přijdete na kloub, vyjednávat tvrdě a nesmlouvavě s vnitřním hlasem, který vás ovládal. Alespoň to stojí za pokus, jde přece jen o vás, o váš klid. A v konečném důsledku také o vaše zdraví. Pamatujte si, že vnitřní hlas, který vás dokáže zarputile ovládat, nemá s vaší skutečnou podstatou nic společného.

Budete-li mít se sebou trpělivost a vytrváte, váš vnitřní hlas časem rezignuje

Myšlenky a emoce začnete vědomě a hravě ovládat v každé situaci ve vašem soukromí. Konečně se nenecháte ovládat osobně za roky naprogramovaným vlastním egem. Nic a nikdo vás odted' nerozčílí, neurazí ani neponíží! Najdete pozitivní, tvůrčí vztah ke svému bytostnému Já. Ovšem s přihlédnutím k faktu, že pouhým racionálním uvažováním pozitivní vztah ke své duši nenaleznete. Připusťte také iracionální pohled na vše jsoucí, tím dojdete k

pochopení vlastního vztahu k celku všeho jsoucího, ke kvantovému zdroji, z něhož je tvořena naše mysl. Potom se osvobodíte od skrytých strachů, zbytečných bolestí, zbytečných věcí, babských řečí, malicherností, majetnictví, od mamonu a materialismu. Ovšem pokud nepatříte k lidem, s prominutím, kteří jednoduše bez všemožného haraburdí v hlavě a bez negativních emocí nemohou žít. Tito lidé si své bolesti, většinou však nevědomě, doslova hýčkají.

V každodenním společenském životě, v zaměstnání, při jednání na úřadech, v kontaktu s přáteli a podobně, to nemusí být ze začátku jednoduché. V mnoha ohledech jde především o pokoření vlastního ega! A to se nebude chtít jen tak vzdát zakořeněných zvyklostí a své sebestřednosti. Lidské nitro je ovšem velmi tvárné, pokud v sobě nalezneme dostatek odvahy přiznat si slabiny. Nenechme se tedy nikým ovládat, mějme se rádi, důvěřujme si, nezmatkujme, trpělivě vyčkávejme, ujasněme si priority, mějme odhodlání, buďme vlídní a neoplácejme zlo zlem. Jen na nás záleží, jaké budeme přijímat ale i vyzařovat do svého okolí jemnohmotná poselství. Tato poselství jsou skutečná, jsou živější, než si dokážeme představit!

Umění sebeovládání je pro práci v duchu magie a spirituální činnosti velmi důležité. Totéž ale platí i v

každodenním životě. Nesmí nás ovládnout hříšné myšlenky, ďábelské svody a nekalé podvědomé touhy, abychom nepopudili temné síly, ovládané (vnitřními) nižšími démony. Negativní aspekty chování, jako je nesmiřitelný hněv nebo skryté myšlenky s nečistými úmysly, mohou probudit neblahá mystická zjevení. Vzbudit klamné naděje, fanatismus či zatemnit rozum, což by se skutečně mohlo (nevědomě) přihodit. Správné sebeovládání je doslova uměním, je nejdůležitější vlastností, kterou musíme dokonale zvládnout, rozhodneme-li se pracovat na vlastní transformaci vědomí.

Vědomě udržujete záporné i pozitivní energie v rovnováze, vědomě vytvářejte harmonii, protože záporné energie z naší podstaty ani z vnějších okolností jednoduše zcela vyloučit nelze! Časem se naučíte pracovat především s intuicí, ovládat imaginaci, porozumíte vizím a přirozeným snovým projekcím. Až budete postupně získávat další a další informace, týkající se například kvantového vědomí vesmíru, potom se seznámíte s různými spirituálními technikami, a dokážete pracovat například s uměle navozeným, řízeným sněním. Poznáte techniky, pomocí kterých lze navodit změněný stav vědomí. Bez sebeovládání by bylo nesnadné udržet dokonalé soustředění na konkrétní cíl nebo ideu, vzpurné ego není vždy jednoduché udržet pod kontrolou. Pracujte

a uvažujte nejen racionálně, zapojte do každé činnosti také iracionalitu. Rozvíjejte obrazotvornost a fantazii. Pomocí imaginace podpoříte vnitřní psychický proces, proudění energie potřebné k vytváření představ, nových realit, hmotných statků a vysněných skutečností.

Sebeovládání je důležité také v každém kolektivu

Energetická pole všech lidí se vzájemně ovlivňují a prostupují. Snadno se potom přenáší blbá nálada, frustrace nebo panika. Stejně tak radost, pohoda a smích. Zapomínáme na vlastní představy v okamžiku, kdy se necháme strhnout očekáváním ostatních. Jde o to být ve střehu a nenechat se nevědomě strhnout do žádného nízkoenergetického pole, do záporných nebo pro nás nevhodných myšlenkových proudů. Na tomto základě vzniká davová psychóza, nebo cíleně mířená manipulace, koneckonců též nenápadné, za to však nebezpečné kolektivní halucinace.

Kontrolní otázky

Pro lepší orientaci v časové posloupnosti a pro snadnější uvědomění si dosažených úspěchů, zaznamenávejte si občas do svého deníku jednoduché a výstižné poznámky:

Na co myslíte první okamžik po probuzení? V koupelně před zrcadlem? Na co jste mysleli po celý

den? Byl ve vašich myšlenkách chaos, nahodilost nebo alespoň prvotní náznaky vědomého řádu? Již se vám podařilo přimět myšlenky, aby pracovaly pro vás, nikoli proti vám? Pracujete také se svobodnou vůlí a intuicí, vybíráte si myšlenky vědomě? Jsou více pozitivní nebo negativní? Jaká je vaše psychická kondice? Máte strach z toho, co se ještě nestalo? Rozpoznáte ve svých snech tvořivou inspiraci? Máte vnitřní emocionální procesy pod kontrolou? Dokážete se s vlastním egem vědomě dohodnout? Sledujete synchronní sled všech vnějších událostí? Uvědomujete si, co očekáváte? Již jste nemilosrdně propustili všechny temné duchy minulosti z vašeho vědomí? Vyznáte se již v řeči hvězd? Rozhodli jste se, že s tím začnete až s příštím svítáním, nebo raději až pozítří? Co pro vás znamená sebeláska?

Vážně jste se tak rozhodli? Konec konců proč ne. Máte přece svobodnou vůli, v každém okamžiku. Nemůžete-li bez deprimujících vnitřních hlasů být, tak to se nedá nic dělat. Ponechejte si je. Jsou vaše. Je to vaše rozhodnutí, vaše volba, nikoho jiného. Klidně jim dejte volný prostor působnosti, ať vaši mentální energii dál ovládají, dejte jim svobodný prostor k „tvoření“.

Co je sebeláska?

Sebeláska je milosrdenství a šlechetná pozornost k sobě samému, neopomíjení vlastních potřeb. Sebeláska není egocentrismus, pýcha ani narcismus. Jde o pochopení a přijetí vlastních hodnot, o přijetí sebe samého, bez podmínek a bez sebe-odsuzování. Člověk, který má rád sám sebe, a nepotlačuje své pravé Já, přitahuje k sobě lásku a porozumění z okolního světa.

Co je Inspirace?

Nové nápady často přicházejí z vesmírné paměti, aniž bychom si to vždy uvědomovali. Jde v podstatě o jakési nevědomé „kopírování“ z univerzálních energetických vesmírných polí. Vše existující má svou vlastní databanku, svůj vlastní paměťový disk, mozek se napojí na vesmírné informační pole skrze naše podvědomí. Během nočního snění nebo v hluboké meditaci se nám ve zlomku vteřiny představí silné vnuknutí, někdy velmi jasné, konkrétní, jindy skryté v symbolech. Jde o to, naučit se tyto jiskry inspirace pozorně vnímat.

Inspiraci můžeme překvapivě najít i v okamžiku, kdy nás někdo naštvě, rozhodí nebo slovně napadne. V ten okamžik, pokud ovládneme vlastní ego a emoce,

se dotyčnému v klidu díváme na oblast třetího oka a v duchu se tomu usmějeme, zahlédli jsme totiž jiskru čehosi zrcadlového, skrytého ve vlastním egu. Či spíše cosi skrytého v těch nejhlubších vrstvách vlastního nevědomí. Z této situace můžeme čerpat a odhalit osobní ponaučení. Poznáním vlastní přecitlivělosti, vztahovačnosti, poznáním vlastních chyb a omylů se duchovně posouváme po linii přirozené transformace vědomí. V ten okamžik zjemníme a prosvětlíme své energetické vibrace a začneme být více intuitivní a svobodní. Zjemníme vlastní emoční cítění, lépe se naladíme na vlastní duši a začneme jí více naslouchat.

Meditace a vnitřní mlčení

Soustředění a trpělivost, trvalé udržení pozornosti na přítomný okamžik znamená svobodu ducha i mysli. Trpělivosti se naučíme pomocí meditace, při níž se zaměříme na duchovní oblast bytí. Meditace není pouze pasivní podřimování ani obyčejné denní snění. Při meditaci necháme volně proudit, vzrůstat, probouzet a harmonizovat představy zaměřené na jeden konkrétní cíl, jemuž věnujeme tolik energie, dokud nenabude jasné podoby. Žádným jiným myšlenkám nedovolíme přístup. Případně se zaměříme jen na přítomný okamžik, mysl necháme v

těchto vzácných okamžicích mlčet, potom snáze zvládneme stres a nežádoucí psychické vypětí. Nebo naopak necháme myšlenkám volné pole působnosti, aniž bychom je jakkoliv rozvíjeli. Nezasahujeme do jejich rytmu, pouze je jakoby zpovzdálí pozorujeme. Činnost mysli není podřízena vědomé kontrole, pouze se snažíme co nejkonkrétněji vnímat emoce. Tímto způsobem můžeme odhalit, co se skrývá v našem nitru, nebo v pozadí myšlenek.

Především jde o dosažení klidu mysli a vnitřního uvolnění. Případně aktivitu myšlenek zcela vědomě zastavíme a necháme před vnitřním zrakem proudit obrazy. Vizualizujeme si cíle a představy tak, aby rezonovaly či dokonce jiskřily s celou naší bytostí. Klidné rozjímání je cestou k soustředění a pozornosti, cestou k mystickému poznání, přímou cestou k extatickým zážitkům. Meditace podněcuje fantazii a obrazotvornost, fantazie následně podpoří tvůrčí potenciál. Vědomé vnitřní uvolnění podpoříme sebeovládáním, to nám umožní intimní seznámení s vlastní duší. K dokonalému soustředění pomůže, pokud se upřeně soustředíme na světelný bod, plamen svíce, v přírodě na odlesk Slunce nebo Měsíce na vodní hladině. Důležité je naučit se relaxovat a meditovat právě v přírodě. Pokud se vám daří vnitřní vidění pouze černobíle, zkoušejte si nejdřív vizualizovat samotné barvy, všechny barvy spektra

jednu po druhé. Až se vám to podaří, snáze si budete svým vnitřním zrakem promítat barevné obrazy.

Synonymem pro meditaci je kontemplace

Jde o velmi intenzivní soustředění se hluboko do nitra, na emoce a tělesné pocity. Jde o vnímání niterných vnitřních pochodů, hledání pravdy a poznání čirého stavu bytí. Jedná se o cílené přemýšlení, rozjímání, hloubání a úvahy. Případně hledáme nevědomé psychické bloky, skutečné příčiny různých životních událostí, některé mohly vzniknout v raném dětství. Jde o povznesení lidského ducha, očištění mysli od povrchnosti, předsudků a falešného vidění světa. Dovolujeme sobě obejmout vlastní duchovní srdce. V tomto stavu hlubokého vnitřního uvolnění již nejsme schopni lhát sami sobě a překrucovat skutečnosti. Skutečná práce s vnitřním světem časem dokáže sejmut z našich tváří masky přetvářky, vyléčit emoční otřesy, očistit mysl od emočního balastu.

Každého nemusí bavit strnulé rozjímání v poloze lotosového květu. Žádné krkolomné polohy těla nejsou podmínkou, naopak, vždy volíme oblíbenou pohodlnou pozici. Vyhovuje-li vám více pohyb, potom můžete pravidelně běhat, soustředit se jen na běh samotný a na přítomný okamžik. Dokonale při pohybu uvolníme mysl, vyprázdníme ji, prožíváme jen

tady a teď. Stejného uvolnění docílíme například při práci na zahradě. Účinné jsou procházky v přírodě, chůze je posvátná, povznášející. Všimli jste si někdy, že za chůze je snadnější soustředit se na vnitřní mlčení? A že pokud vás napadne zajímavá myšlenka – jakoby automaticky se musíte zastavit? Někomu dokonce dělá potíže za chůze mluvit.

Vyzkoušejte jednoduchý trik, který vás uvede do změněného stavu vědomí. Vyberte si den, kdy je modrá obloha jako malovaná, plná bílých načechraných beránků. Lehněte si na rozkvetlé louce do trávy. Vnímejte jen pohyb oblak na obloze, měnící se tvary, barvy a stíny. Nenechte se ničím vyrušovat, naprosto na nic nemyslete. Splyňte s oblohou. Nechte se unášet v hypnotickém opojení. Vmyslete se do bílých oblak. Staňte se oblohou. Náhle si uvědomíte jedinečné pocity, ocitnete se jakoby v transu, ve změněném stavu vědomí. Vaše vyšší Já vás přesahuje, konečně si to plně uvědomujete, dosahujete až do nebe. Jste vším, co existuje, a zároveň je ve vás vše obsaženo.

Případně si vyberte večerní oblohu v pestrých barvách červánků, pozorujte oblaka ozářená červeným světlem Slunce. Odevzdejte celé své já do božské náruče.

Meditační uvolnění

Harmonizaci osobní energie a vědomé soustředění podpoříme tímto postojem: Při koncentraci nebo meditaci, propojené s poslechem hudby a vůněmi z kuřidla, se maximálně uvolníme. Sedíme pohodlně ale zároveň rovně a nehrbíme záda, nohy nekřížíme a chodidla máme na zemi. Uvolněně dýcháme. Pomalým, procitěným pohybem zkřížíme ruce na prsou. Nejprve položíme pravou paži na hrud', přes ni křížem levou, prsty se dotýkají ramen. Takto dojde k harmonickému proudění energie v těle. Ve vrcholném okamžiku, po potřebném soustředění nebo rozjímání ruce rozevřeme, otevřeme dlaně a necháme energii (poselství) proudit „vzhůru“.

Co je meditace?

Meditace může mít mnoho různých poloh, od přísně předepsaných až po cokoliv, co nám dělá dobře na duši i na těle. Meditace je rozjímání, soustředění, rozumové přemítání, ponoření se do sebe sama, sebe-ozdravující duchovní cvičení (duševní hygiena), harmonizující obřad, soustředění na tělo a duši. Meditace je velmi intenzivní tělesné a vnitřní duševní uvolnění. Intenzivní soustředění směřující do změněného stavu vědomí. Rozjímání o božské síle, o Bohu. Konečnou fází meditace je prožitek nirvány.

Meditace zahrnuje různá dechová cvičení, modlitby, mantry, pro koncentraci a zklidnění mysli. Hluboké ponoření do meditace znamená zklidnění mysli na hladině alfa (8 – 13 Hz) mozkových vln. Pro hlubší meditace je zapotřebí dosáhnout hladiny theta (4 – 8 Hz) mozkových vln. Beta (13 – 30 Hz) je hladina mozkových vln v bdělém stavu, bez meditativní koncentrace. Ve změněném stavu vědomí dochází k přímému uvědomování si životní energie, nebo k přímým nadpozemským zážitkům.

Co je životní energie?

Životní energie je jednoduše proud životní síly, vibruje, proniká, vyzařuje a září, vytváří energetická pole, je tvárná a tvořivá. Životní energie je božská síla, která má tolik pojmenování, kolik je duchovních nauk: prána, čchi, ruach, angh, mana, pneuma, a mnoho dalších.

Co je nirvána?

Nirvána je nejvyšší blaženost, poznání svátosti, vysvobození ze zaslepenosti, vstup do ráje, dosažení duchovního cíle, někdo tomuto prožitku říká poznání Buddhy. Někdo jiný popisuje nirvánu jako poznání a přijetí božské energie v plném světle ve vlastním těle

i myslí. Slovo nirvána má původ v sanskrtu, jeho původní význam je: vyhasnutí ohně.

Zaměření na ego

Pakliže jste se rozhodli na svém sebe-vědomí zapracovat, nikdy nezapomeňte na tato slova: Kdo má své ego v pořádku, nerozzlobí se ani neurazí. Ego se neovládne a cítí se být raněno, pouze zasáhne-li jej kritika čehokoli, o čem bylo sebejistě přesvědčeno, že to má pod kontrolou, a že jediné jeho názor je správný. Ego, které na svém egu nelpí a není egocentrické, nerozzlobí se nad žádnou poznámkou nebo jím neuznávanou informací, prostě ji v klidu přijme, nebo ji v klidu odmítne. Ego, které žije sebe-vědomě, nikoliv nezdravě sebevědomě, se nikdy neurazí a necítí se být nikým ohroženo. Nezraňuje druhé a každému dopřeje dostatek prostoru pro vlastní názor a vlastní pojetí tvořivosti.

Práci s vlastním egem bychom neměli podceňovat. Jemu nikterak neuškodí, pokud jej zříme pod drobnohledem. Ego každého jedince je dáno jeho individualitou, souhrnem všech vlastností vytvářejících jeho osobitost, jedinečnost, svéráznost. Naše jedinečná osobnost se projevuje především v materiální rovině, projevuje se v iluzi hmotného

světa. Tato iluze brání ego v poznání a v sounáležitostech s vesmírnou inteligencí, neboť zásadou ega je řídit se principem viděné reality. Ego předpokládá, že vše, co je neviditelné, vše, co nelze dokázat hmatatelnými důkazy – neexistuje. Ve všem hledá dokonalost, je založeno příliš racionálně a tím omezuje svobodu ducha. To neznamená, vlastní ego vyřadit z provozu, naopak, naučme se s ním spolupracovat.

Dejte občas vlastnímu ego dovolenou, buďte více romantičtí, spoléhejte na intuici a v neposlední řadě více důvěřujte iracionálním úvahám. Trochu zjednodušeně řečeno: zapomeňte vše, co znáte a víte a do této chvíle jste se naučili. Vymezte si každý den alespoň hodinku a sledujte svět tímto způsobem. Doslova dělejte, že nic nevíte. Nechte vaše vědomí seznamovat se s věcmi kolem sebe, jako by je vidělo poprvé v životě. Ponechte podvědomí prostor, ať vás vede. Díváte-li se například na krásný, košatý strom, vyprázdňte myšlenky a nechte podvědomí hovořit jeho jazykem. Staňte se tím stromem, tady a teď. Vmyslete se do jeho podoby. Splyňte s jeho duší. Podobně se můžete vcítit do kamene, květin, skály, lesa, řeky. Příroda vám prozradí mnohá tajemství a informace z paměti daného místa. Učiňte tak během dne kdykoliv a za jakýchkoliv okolností, spolehněte se

v těchto chvílích vědomého nazírání jen na intuici, emoce a pocity vycházející z vašeho nitra.

Nejen věci ale i lidi kolem sebe bychom se měli naučit vnímat novým způsobem

Pokud je nám například představen nový spolupracovník, co o něm víme? Pouze to, co jedna paní povídala! Vždycky si udělejte vlastní názor, nikdy nedejte na žádnou šeptandu, vnímejte energie, které dotyčná osoba vysílá, spolehněte se na emoce. Neposuzujte toho člověka podle informací, které vám někdo vložil do hlavy, jen vnímejte celou jeho bytost do všech detailů, bez zbrklých úsudků. Často se o někom něco dovíme z druhé ruky a dotyčného si zaškatulkujeme bez ohledu na osobní zkušenost. Jenže každý se na věci kolem sebe dívá po svém způsobu, vždy bychom měli mít pouze vlastní názor. Pracujte s vědomostmi novým způsobem, získávejte osobní zkušenost, vědomost sama o sobě nestačí.

Podobně se do detailu podívejte také na sebe sama

Pozorujte se, pátrejte ve svém nitru. Zapomeňte, co vám o vás odmalinka kdo říkal, jaký kdo měl nebo má na vás názor. Dívejte se na sebe vlastníma očima – bez předsudků, bez studu a pochybností. Nic nezkrslujte a nelžete si. Mějte se rádi. Jste jedinečná, neopakovatelná osobnost. Pokuste se

hluboko v nitru najít vlastní duši a naučte se s ní komunikovat. Pokud byste se náhle ocitli zcela osamoceni a zcela nevědoucí na opuštěném ostrově, koho byste poslouchali, s kým byste rozmlouvali? Patrně by se vám velmi rychle podařilo navázat spojení právě s vlastní duší, o které mají mnozí mínění, že vůbec neexistuje!

Občas se nám stává, že něco uděláme nebo řekneme a vzápětí toho litujeme, co s tím? Budte v klidu, nikdo není dokonalost sama, ani ten „nejvyšší“. Víme přece, že Absolutno je vše jsoucí, vše, co existuje, vše, co existovalo a existovat bude. Představuje veškeré polarity: dobro i zlo, moudrost i blbost, skromnost i pýchu. Dobro a zlo jsou jen dva aspekty Absolutna z nekonečné množiny možností. Jak je možné, že „vševědoucí“ všechno ví? Vždyť přece skrze člověka zakouší sám sebe!

Máme-li ego jen materialisticky zaměřené, jsme-li přesvědčeni, že neexistuje nic než viditelný hmotný svět, potom neuvěříme v existenci paralelních světů a ničemu z mysticismu či esoteriky. Potom nic z nadpozemských světů ani nezakusíme, zůstanou před námi neodhalené. Paralelní světy vibrují v jiných energetických polích, v jiném čase a prostoru. Přesto lze za určitých podmínek do těchto dimenzí proniknout, nebo komunikovat s jejich obyvateli.

Všechny jsoucí světy jsou propojeny vzájemně se doplňujícími duchovními pouty, neviditelnými stříbrnými nitkami, nekonečnými proudy informací. Člověk obdařen nadmyslovým vnímáním, například jasnozřivostí, zažívá přímou osobní zkušenost, komunikuje s paralelními světy bez jakýchkoliv předsudků. Někdy také skrze pavučinu vědomě ovládaného snění.

Fyzické tělo každého jedince disponuje určitou zásobou životní energie. Tuto energii chápeme jako fyzickou, zajišťuje nám tlukot srdce, trávení, pohyb. Naproti tomu mentální energie nám umožňuje především tvořit. Tvořivé energie je v neomezeném prostoru dostatek pro každého, stačí být si vědomi její existence a podle potřeby ji přitahovat do svého biopole. Mezi prostorem a námi dochází neustále k dynamické výměně energie, bohužel ne vždy účelně. Každé naše nadechnutí a vydechnutí je pohybem energie, dech je to, co nás tvoří. Přicházíme na svět s prvním nadechnutím a odcházíme v okamžiku posledního vydechnutí. Dech je příkladem dokonalé duality: nádech – výdech, jeden bez druhého nemůže existovat.

Během života komunikujeme s přírodou, to ona nám nezištně dává vše, co k životu potřebujeme. Jsme na přírodě bezpodmínečně závislí, bez ní nepřežijeme.

Bereme si sobecky více, než ve skutečnosti potřebujeme, a ani nás nenapadne o tom uvažovat. Dokud bude příroda znečištěná a nezdravá, tak dlouho budou znečištěná a nezdravá naše těla. Dokud budeme přírodu dál dobývat a ničit, tak dlouho budeme dobývat a ničit sebe navzájem. Naše fyzická těla, tvořená myslí, intelektem, egem a astrálním tělem, jsou na životním prostředí, přírodní energii a vesmírném vědomí zcela závislá. Nezapomínejme proto, že naše tělo, intelekt a ego jsou jen přechodným domovem pro duši. To ona je věrným učitelem a nabádá nás rozpoznávat skutečné od neskutečného. Stavíme vlastní ega příliš vysoko, nemůžeme se potom divit občasným, nečekaným pádům z výšin a různým kotrmelcům.

Možná bychom se nestačili divit, kolikrát za den vyslovíme „JÁ“, nebo „MOJE“ a podobně, pokud bychom měli možnost své „JÁSTVÍ“ pozorovat pod přísným drobnohledem!

Jáství neboli ego člověka, v globálním měřítku, je nebezpečně a samolibě přesvědčeno, že je vládcem všeho živého i neživého. Člověk si myslí, že když dokáže použít mozek, na rozdíl od jiných živočichů, inteligentním způsobem, že chytřejšího nad něj není, a z toho vyvozuje své výjimečné postavení v celém vesmíru. Máme na to, jako lidstvo, být takto

zahleděno samo do sebe? Mluvím o lidstvu jako takovém, nikoliv o jednotlivci. Není mým úmyslem kohokoliv urazit nebo rozzlobit. Lidiček, majících duchovní srdce na správném místě a vědomě se snažících rozdávat lásku ostatním, je samozřejmě mezi námi nepočítaně. Každý z nás tvoří sama sebe, své vzpomínky, zážitky, touhy a přání vlastní silou s pomocí všeprostupující energie. Každý je jedinečný a neopakovatelný.

Také každá duše je jedinečná, každá žije na jiné duchovní úrovni. Podle toho na jaké je úrovni, zažívá život ve fyzickém těle tak, jak ho zažívá. Učí se, rozpomíná se, sbírá zkušenosti a z nich odvozuje moudrost. Přesto všechny duše ve své jedinečnosti nejsou jedna od druhé odděleny, jsou navzájem propojeny jedinou energií, která je příčinou všeho, co jest. Tato síla je nadčasová, je konstantou minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Je autorem všech forem a jevů, je umělcem, jenž vlastním světlem dává nádhernou barevnost přírodě. A nikdo s tím nic nenadělá, tak to prostě je.

Co je duše?

Duše je životní princip, duchovní podstata života, božská jiskra. Duše je nehmotná a nesmrtelná. Nevtělená duše je čistá energie, vtělená duše je energie pobývajíc a v jistém smyslu uvězněná ve

hmotě. A v obou případech je duše zářivé světlo. Duše je neuchopitelná prapůvodní informace, dech života, který oživuje hmotu. Duše je život sám, hmota (pozemské tělo) je jejím přechodným domovem. Duše je nejzákladnější hybná síla vesmíru, z esoterického hlediska je ženské podstaty. Symbolem duše je voda nebo vlnění, v alchymii je to rtuť nebo Merkur. Ve východních naukách je to lotosový květ, ale také hadí síla, prána nebo energie čhi. Pohané uctívají Velkou bohyni, prapůvodní duši, pannu, z jejíhož lůna se zrodil sluneční bůh, tedy Duch. Duševní vědomí znamená uvědomování si vlastní duševní vyspělosti, soustředění se na iracionální stav bytí. Pokud mysl psychická (duševní) spolupracuje na vědomé úrovni s vědomou myslí, potom vytváří harmonii. Vědomá mysl (intelligence) je analytická, zaměřená na hmotnou existenci, jde o racionální část vědomí (levá hemisféra). Duševní mysl je intuitivní, zaměřená na duchovní podstatu života (pravá hemisféra).

Co je ego?

Ego představuje formu bytí v materiální rovině, na rozdíl od duše, která představuje formu bytí duchovní úrovně. Ego je spoutaná iluze sebe sama (malé já), upřednostňující sebe sama před duší (velké Já). Ego zabraňuje, povětšinou nevědomě, vnitřní podstatě

člověka ve spojení s vlastní božskou energií. Ego může být pro duši nepřekonatelnou brzdou v nevyhnutelném duchovním vývoji.

Co je pýcha?

Pýcha je jeden ze sedmi smrtelných hříchů, protiklad ctnosti, pokory. Symbolem pýchy je zrcadlo, které nikdy nelže.

Přítomný okamžik

Bytí v přítomném okamžiku je soustředění se na momentální vnitřní a vnější okolnosti, v kterých se bezprostředně nacházíme. A to bez sebemenšího náznaku myšlenky na minulost nebo budoucnost. Dovednost prožívat přítomný okamžik v každodenním životě nám nabízí odbourání stresu, zvládání deprese a různých psychóz. Nedokážeme-li přirozeností nám danou žít tady a teď, může mít naše chování v některých situacích destruktivní tendence. Osobně způsobené nepozornosti, neschopnost vnímat jednotlivé nuance jak vnitřních, tak vnějších okolností, stávají se příčinou nežádoucích emocí a stresových situací. Mnohdy jsme proti své vůli vtaženi do konkrétního děje, jenž byl nevyhnutelný, přesto

jsme jej svou nepozorností nepředpokládali. Zavčas nedokážeme odhadnout příznaky zbytečných složitostí, do kterých se občas vlastní vinou dostáváme. Často nejsme ochotni připustit si, že za naše problémy nemůže nikdo jiný ani náhoda.

Přítomný okamžik zakusíme soustředěním se na svůj dech, v okamžiku bez myšlenek, v okamžiku oproštění se od času i vlastního ega, oproštění se od minulosti i budoucnosti. V okamžiku otevření se duši. To neznamena, že se zbavíme krásných a příjemných vzpomínek, zbavíme se pouze nostalgie a smutku. Zbavíme se té minulosti, která nás uvěžňuje v sebelítosti nebo ve vině. Minulost sice nemůžeme popřít, důležité je ale umět si nekompromisně říct: „Co bylo, to bylo!“ Minulost si nesmíme přenášet do přítomnosti a tím dále do budoucnosti, trápením se nad minulými zážitky.

Osvobodit se od budoucnosti znamená, zbavit se strachu z čehokoliv budoucího

Zbavit se lpění na nepodstatných věcech, připoutanosti a ztotožňování se s hmotou a materialismem. Musíme se zbavit negativních očekávání, planých domněnek, strachu a obav. Pokud to nedokážeme, potom je naše mysl uvězněna v čase a ne zcela je schopna uvědomovat si přítomnost, skutečnou realitu. Budoucnost, které se obáváme, je

pouze produktem naší mysli. Jak myslíme – to k sobě přitahujeme. V přítomném okamžiku neexistuje čas a mysl je naprosto svobodná. Budoucnost je pouze v hlavě, máme-li strach z budoucnosti, máme strach z vlastních myšlenek.

Soustředění se na přítomný okamžik znamená, že jsme stále ve střehu a dokážeme včas odhalit skryté okolnosti, kauzální vnější záležitosti a příčinné děje, které pozitivně nebo negativně zasahují do našich životů. Pro běžný život platí, že jediný čas je teď a jediný prostor je tady. Přítomný okamžik je jediný jsoucí čas. Být ve střehu znamená žít daným okamžikem, s otevřenýma očima vnímat veškeré dění kolem sebe, bez zbytečných myšlenek a neustálého souzení a posuzování viděného. Vědomí sebe sama předpokládá soustředění se především na emoce a pocity. Další naší berličkou je, že děláme příliš věcí najednou, jsme roztržití, jednáme ve spěchu, nevíme, kam dřív skočit. Přítomný okamžik zakusíme, pokud se soustředíme vždy jen na to, co zrovna děláme – a to doslova, což je docela umění. Znamená to, mimo jiné, souhru levé mozkové hemisféry s pravou hemisférou.

V přítomném okamžiku se snáze soustředíme na synchronní události a kauzální děje. Ať se děje cokoli, občas se ptejte sami sebe: Proč se to děje?

Proč se stalo to či ono? Každé proč má své proto. Odpovědi však ponechte v režii vlastní intuice, spíše než rozumu. Pokud se budete těmito pravidly řídit, záhy zjistíte, že mozek vidí jen to, co vidět chce! Než stihnete postřehnout budoucnost, tak se mezi tím změní na minulost, neboť mezi těmito časovými liniemi zůstává vždy věčná přítomnost. Pečlivě vnímejte své okolí v přítomnosti. Nenechte se ničím zaskočit. Položí-li vám někdo nečekanou otázku, na kterou v ten okamžik nemáte odpověď, v klidu se tázajícího zeptejte: „Proč se ptáš?“ „Proč to potřebuješ vědět?“ „Proč chceš, abych to udělal?“ Mezitím pozorně vnímejte všechna slova, posunky, grimasy, oční výraz ale i dech tázajícího. Zůstaňte v myšlenkovém klidu a vnímejte vlastní pocity, jen tak dojdete k správnému pochopení dané situace.

Člověka spojuje s přítomným okamžikem chůze

Vydejme se proto co nejčastěji na procházky do přírody, příroda sama je silně motivující. Chůze rezonuje se živlem vzduchu, ten zas se sférou myšlení. Při chůzi dbáme na vzpřímenou páteř, impulsy myšlenkového napětí potom volněji proudí atmosférou, a námi zas volně proudí životní energie. Klidná chůze nebo hloubavé procházky prosvětlují duši, harmonizují tělo. Vzpřímená páteř připomíná anténu, vysílač, nosnou osu mezi nebem a zemí pro

naše podvědomí i srdce. Pokud vstoupíme například do gotické katedrály, která je symbolem jednoty lidského těla a ducha, jakoby podvědomě narovnáme páteř, jsme najednou přítomní sami v sobě, myšlenky se nám nikde netoulají.

Náš život je buď čiré zrcadlo naší duše, nebo zamlžené zrcadlo našeho soužení. Až půjdete na procházku, nekoordinujte směr cesty přemýšlením, zda jít tudy či jinudy. Jděte tak, jak vás nohy a intuice vedou. Doslova následujte své kroky. Podvědomí vždycky ví, co dělá. Důležitá je procházka sama o sobě, nikoliv cíl, nebuďte tedy předem připoutaní k cíli. Tím docílíte toho, že se zjemní vaše vnímání, vnitřně se napojíte na okolí, přírodu, světla, stíny, barvy, zvuky, vůně, přírodní elementární bytosti. A s tím vším spjaté všudypřítomné neviditelné panoráma různě prolínajících se rezonančních polí kvantového vědomí přírody. Snáze pak uvěříte v existenci paralelních vesmírů.

Až se toto stane naší přirozeností, včas rozpoznáme různé shody okolností, intuitivní pocity, zhoubné skryté emoce, které svou nesoustředěností na přítomný okamžik přehlízíme. Pokud nevidíme a neslyšíme, chodíme s hlavou skloněnou, potom máme jen nepatrnou šanci účelně zaznamenat nabízená řešení té které situace. K žádné změně

nedojde samo sebou, o své vlastní vůli, tak to prostě nefunguje. Každá okolnost je něčím zapříčiněna. Někdy i zdánlivě bezvýznamná příčina může v sobě obsahovat jiskru následků nečekaných rozměrů. Mozek je zaneprázdněn stále dokola se opakující spleť nepotřebných myšlenek, nemá dostatek motivace a prostoru pro přijímání nových podnětů. Nemá šanci odhalit nápovědu, přicházející samovolně z hlubin podvědomí či z výšin nadvědomí. Neustále se soustředí na to, co bylo, nebo na to, co bude, a málokdy si skutečně uvědomuje, že „Je“!

Je to podobné, jako když při čtení knihy zjistíme, že nám uniká obsah čteného, nepamatujeme si téměř nic z obsahu předešlého odstavce. V tuto neuvědomělou chvíli je mozek, neboli vědomí někde úplně jinde než v přítomném okamžiku. Přesto dál čteme slovo od slova, větu za větou, ale náš mozek, nezávisle na této automatické činnosti, pohybuje se ve svém vlastním světě, ovládán myšlenkami, které v tuto chvíli neovládáme my, ale ony nás.

Harmonie je symbolem rovnováhy

Harmonie je vědomé udržení protichůdných sil v rovnováze, je symbolem rovnováhy, porozumění, souznění, svornosti a zdrženlivosti. Harmonie ale

neznamená, že se někomu bezhlavě, za každou cenu přizpůsobíme. Harmonie neznamená, že se budeme snažit někoho napodobovat. Neznamená ani bezhlavé přikyvování hlupákům. Harmonie je vědění, že nic není černé ani bílé, je sjednocením rozdílností, je porozumění a vzájemné doplňování. Hledání harmonie není nudná záležitost, dává nám spoustu podnětů a inspirace, jak docílit sjednocení zdánlivě protichůdného. Hledání harmonie může být velmi vzrušující a poučné, někdy bolestné, jindy komické – hledání harmonie je životní cesta každého z nás. Často v osobním životě vytváříme neskutečné životní parodie. Pořád, kolem dokola! Tomu vousatému bělovlasému stařečkovi, tam nahoře, jsme asi pěkně k smíchu. Ale otázku, zda je to či ono spravedlivé nebo nespravedlivé, musíme pokládat pouze sami sobě. Moudrost toho „nejvyššího“ nám nikdy nepomůže, pokud ji konečně neobjevíme uvnitř sebe.

Musíme ale vzít v potaz, že dokonalá, veskrze čistá harmonie, pokud by měla všude a ve všem vládnout, byla by v podstatě nudná a nepobízela by člověka (ani přírodu) k tvořivosti a sebepoznání. Některé síly je nutné akceptovat, některé dokonce přinášejí důležitá poselství a očistné procesy. Některé negativní síly posouvají člověka ve vývoji, nedovolí mu ustrnout na jednom místě. Pokud těmto silám porozumíme, nemusí nutně působit destruktivně. Je však třeba

udržovat je v patřičných mezích, a hlavně neprovokovat. Tam, kde svítí Slunce, je světlo ale i stín. Ani svůj vlastní stín se nikomu z nás nepodaří předběhnout. Bouřka je pro přírodu také očištná, uvolňuje nashromážděnou energii a pročištuje vzduch, dochází tak k důležitému oživujícímu přírodnímu procesu.

Pokud by Adam a Eva neopustili svět dokonalé harmonie, tedy Ráj, nikdy by nemohlo dojít k evoluci lidského vědomí. Navždy zůstali bychom ležet nazí pod fíkovníkem, a do konce časů nepoznali bychom, jak chutná jablko. Ochutnáním sladkého fíku nebo jablka, nedopustili jsme se hříchu, jak se nás snaží náboženství uznávající jediného Boha přesvědčit. Neboli udržet člověka v trvalém strachu. OCHUTNÁNÍ PŘINÁŠÍ POZNÁNÍ. Zda nás poznání povznese k duchovnímu vnímání světa, nebo nás dovede do náruče ďábelské, je každého svobodná volba. Toto je jeden z vesmírných paradoxů. Nebe, peklo nebo ráj – co si zvolíme? Jedno bez druhého ale neexistuje. Není světla bez tmy. Není dokonalosti bez nedokonalosti. Není dobro bez zla. Není muže bez ženy. Není růže bez trnů. Proto je nutné zvolit harmonii a udržovat energii světa, projevující se v dualitě, v neustálé rovnováze.

Správné porozumění vesmírným energiím spočívá v dokonalém pochopení vesmírného zákona o příčině a následku. Spočívá v uznání a pochopení dopadů – následků všech našich vědomých i nevědomých činů v běžném životě. Jedná se o zrcadlení energie slov, myšlenek a činů zpět z kosmického prostoru k nám samým. Naše mysl neustále, pokud ji neumíme vědomě zastavit, vyzařuje podněty, které následně vytvářejí realitu. Pomocí energie pozitivních slov můžeme vědomě sílu mysli ovlivnit – pozitivním způsobem. A tím přijatelně tvarovat osud podle vlastních představ. Případně zmírnit a usměrnit těžké karmické následky. Pokud spočineme v přítomném okamžiku, poznáme, co znamená harmonie, a dokážeme se soustředit na naši vědomou účast v celostní kosmické hře neustálého tvoření. Potom se dokážeme napojit na kvantové vědomí vesmíru, na nikdy neutuchající kosmickou hru vesmíru.

Afirmace: zde vám nabízím afirmaci (modlitbu, zaříkání), vytvořenou tak, aby ji vaše podvědomí bez předsudků a pochybování snadno přijalo. Podvědomí ji lehce uloží ve své energetické zóně, protože je snadno uvěřitelná. Opakujte si tuto afirmaci co nejčastěji, prožívejte ji, vědomě ji osvětlete pozitivními emocemi.

„Já mám v sobě obrovskou tvůrčí sílu, která mně úspěšně a šťastně vede životem. Přitahuje ke mně ty správné lidičky, situace, lásku a bohatství. Bohatství jak duchovní, tak hmotné.“

Co je kosmická hra?

Kosmická hra funguje od počátku všech věcí, kosmická hra se odehrává pod taktovkou vědomí stvořeného světa, jde o univerzální vědomí, které řídí reinkarnační procesy. Naprosto vše je součástí kosmické hry, jsme herci účastníci se vesmírného představení, hrajeme několik menších životních rolí v každém okamžiku, a jednu či více významných rolí během života. Účastí na kosmické hře se dostáváme k postupnému poznání, že smyslem života je poznání. Poznání světa, vesmíru a sebe sama v nekonečné celistvosti.

Co je kvantové vědomí?

Kvantové vědomí je centrální vědomí, universum, představuje totéž co Akáša (astrální Světlo). Univerzální vesmírná kronika, knihovna všech jsoucích „informací“, kde je zaznamenáno veškeré vědění, všechny události minulé, současné i budoucí. Výraz Akáša pochází ze starověké indické duchovní nauky. Kvanta (v kvantové teorii) představují

nejmenší možné hodnoty známých veličin, které mohou být nějakým způsobem přenášeny. Vše jsou vyzařuje energii, u záření se jedná o energetické kvantum. Vesmír není jen hmota, vesmír je především na první pohled neviditelný proces, či spíše soubor procesů kvantových událostí, a to v celé své velikosti i nekonečné mnohosti. Každá kvantová jednotka se účastní velké kosmické hry. Vzrušující je, pokud si uvědomíme, že lidský mozek je složen z nesmírně velkého počtu kvantových jednotek...

Co je světlo?

Světlo je čistá božská energie, vesmírná moudrost, božská láska. Světlo je vesmírná síla provázející hluboké duševní stavy, jako je osvětlení nebo zasvěcení do mystických mystérií. Duchovní bílé světlo v sobě skrývá všechny barvy spektra (stejně jako bílá barva), duchovní světlo je životní energie. Životní energie – světlo – se během vstupu do energetických center těla (čakry) projevuje jako paleta barev s různými stupni duchovních vibrací. Každá čakra vibruje na frekvenci jiného barevného spektra.

Modlitba, mantra, afirmace

Modlitba má původ v pohanských časech. Jedná se o duchovní komunikaci, obracení se k Absolutnu, k nekonečné vesmírné energii. A to buď přímo, nebo prostřednictvím určité duchovní bytosti, která uvede do chodu potřebné éterické síly. Modlitba je také rozmluva s archetypální bytostí, například s anděly, mýtickými bohy a bohyněmi, nebo s na nebe vzatými mistry. Máme-li s konkrétní duchovní bytostí silný osobní vztah, tím je modlitba účinnější. Modlitba otevírá ony vnitřní tajuplné průsečíky, kudy volně proudí energie proneseného slova směrem k osloveným energetickým vesmírným polím. Modlitba je tvořivou silou, je inspirací a emanací, skrze ni se zpětně projeví duchovní síla. Modlitba funguje i v podobě vzývání animálních bytostí.

Zakončíme-li modlitbu slovy: „Staň se vůle tvá“, tím ponecháme vesmíru prostor pro to nejlepší rozhodnutí, které se od naší původní představy může více či méně lišit. Protože modlitbou se vlastně obracíme ke svému podvědomí, a ono, skrze nadvědomí k nám přitáhne potřebnou energii. Proto „Staň se vůle tvá“, pokud si nejsme svým činem jisti. Nebo máme-li málo informací – podvědomí je má. Pokud proneseme modlitbu (zaříkání), kdy máme jasnou vizi a svým činem jsme si jisti, zakončíme ji

slovy: „Budiž učiněno“ nebo „Tak se staň“. Podvědomí je zkrátka a dobře prostředníkem, který stojí mezi námi a Absolutnem. Jenomže nevěřící ego se někdy urputně brání považovat část sebe sama za prostředníka mezi jím a Vyšší silou.

Pokud by někomu vadilo používat výraz modlitba, necht' používá výraz mantra nebo formule. Význam je v podstatě stejný. Přání může být zašifrované ve verších, v několika nebo jen jediném slově, které v duchu nebo nahlas mnohokrát za sebou opakujeme. Případně mantru mnohokrát opisujeme. Prastaré mantry mají daný rytmus a posvátnou energii. Vyslovením dané mantry se napojujeme na podvědomí. Tím uvedeme do souladu racionální s iracionálním, vědomí s podvědomím. Mantry vyslovujeme při meditacích, rituálech, magických operacích. Podobně používáme moderní výraz afirmace. Afirmace je pozitivní, kladné přesvědčení, ujištění či tvrzení, na které se vědomě zaměříme. Například si je sugestivně ukládáme do podvědomí. Afirmace vytváříme stručné, jasné a jednoduché na zapamatování.

V této souvislosti si v každém okamžiku uvědomujte, co následuje ve vašich myšlenkách, představách či ve větách pronesených v duchu nebo nahlas za slovy: „Já jsem...“ Každá intenzivní a často opakovaná

myšlenka funguje ve své podstatě jako aktivní zaklínací formule. Dostatečné množství pozitivních zaklínacích formulí, podmíněných pozitivními emocemi, produchovní hmotu. Negativní zaklínací formule, podmíněné negativními emocemi, probouzí ďábelskou energii. Nebytím v přítomnosti a neuvědomělým myšlením uzavíráme sebe do podmíněného energetického pole. Potom zažíváme neočekávané a někdy traumatizující zážitky, které ale paradoxně vycházejí z našeho vlastního potenciálu. Prožíváme to, v co věříme, ať už to proklínáme či opěvujeme. Vše se k nám vrací zpět. Proto se někdy s opravdovým zaujetím zaposlouchajte do vlastního vnitřního monologu! Uvědomte si, jakými myšlenkovými proudy se necháváte strhnout – v každém okamžiku.

Všechny naše představy a přesvědčení jsou metafyzické. Představy jsou energetickými paprsky, jsou tvořivými emanacemi. Naše přesvědčení určuje, co naše oči nakonec uvidí! Nevědomost, že každé energetické pole stvořené myšlenkami, přesvědčením a očekáváním dává následně vzniknout realitě, vede naše kroky vždy do neznáma. Stát se zodpovědným za vlastní život není ani tak v zodpovědnosti samé, jako spíše ve vědomém soustředění se a v odvaze zodpovědným se stát. Jeden pozemský život je velmi krátký metafyzický zážitek. Je projekcí pozemského

metafyzického systému, který sám je projekcí systému multiuniverza. Naše myšlenky se realizují skrze tvořivou vesmírnou substanci, která je zde od počátku všech dob.

Ač se to nezdá, vše co existuje, existovalo a existovat bude, v sobě obsahuje společnou, ač skrytou, přesto od nepaměti velkými mágy pochopenou podstatu. S těmito fakty, skrytými v přírodních zákonech, souvisí, že skutečná realita vlastně žádná není. Protože se každou vteřinou mění. Všechno je projevem té jediné všetvořící energie.

Co je afirmace?

Afirmace je pozitivní program (myšlenka), kladné přesvědčení, vědomé ujištění či tvrzení, sugestivně ukládané do podvědomí. Afirmace je nástrojem k překonání všeho nepříjemného, zastaralého, negativního, co nás na podvědomé úrovni ovlivňuje. Afirmace jsou nástrojem pro tvoření budoucích událostí. Afirmace tvoříme stručné, jasné, jednoduché, krátké věty pro snadné zapamatování, vždy v přítomném čase.

Příklady afirmace: „Věřím a otevírám se schopnostem mé duše, nekonečné moudrosti a neomezeným vědomostem mého podvědomí.“

„Žehnám mému životu, žehnám lásce, která můj život provází.“

„Děkuji nekonečné vesmírné hojnosti, za všechny dary, které mi život přináší.“

„Dovoluji všem přijímat mne a milovat, takového, jaký(á) jsem.“

Co modlitba není?

Modlitba z pohledu duchovního rozvoje rozhodně není nic proneseného uprostřed zoufalého pláče. Rozhodně neznamená: „snažně prosit“. Pláčem v zoufalství a prosbou v podobě: „Pane Bože, pomoz mi...“, docílíme pouze energetického prohloubení našeho soužení. Modlitba je v podstatě vše, co si upřímně, radostně, zodpovědně, bez předsudků, strachu a obav od srdce přejeme. Modlitba je každá cílená myšlenka a představa posilující naše přání nebo záměr. Jestli tomu dobře rozumíte, tak vám musí dojít, že různé „modlitby“ se vám honí hlavou během dne, aniž byste tušili, že se „modlíte“. Bude-li vaše modlitba žalostná, pronesená ve chvílích, kdy je vám smutno, a jste pod tlakem nebo ve stresu, tak vám mnoho nepomůže. V tom případě je zbytečné klanět se až k zemi, klečct, spínat ruce a zoufale prosit. Takhle to prostě nefunguje! V těchto

okamžicích jste zahaleni temnou, smutnou energií, kterou jen posilujete.

Modlitba má smysl v okamžiku, kdy jsme naladěni na pozitivní vlnu. Kdy pronesená slova dokážeme naplno procítit společně s příjemnými emocemi. Modlitba má smysl, pokud slovům, která pronášíme, naprosto věříme. Nemusíme věřit kouzelnému dědečkovi, věřit musíme jen a jen slovům, která pronášíme. Musíme věřit, že to, co chceme, skutečně chceme. Potom se modlitba na energetické úrovni, skrze kvantová pole vědomí, postará o účinek. Teoreticky je to velice jednoduché. Prakticky už je to horší. Není možné se večer před spaním pomodlit nebo hodinu odříkávat pozitivní afirmaci, ráno se probudit a žehrat na osud, nevěřit si, pochybovat. Večer se zase pomodlit a ráno v koupelně při pohledu na sebe v zrcadle si říkat: stejně to nedokážu, určitě to nevyjde, život je pes. To se potom můžete soustředit na pozitivní mantry a hluboce promyšlené afirmace hodiny a hodiny a celkem nic se nestane.

Modlitba není pasivní odříkávání slov bez upřímného vnitřního zaujetí. Nevím jaký má smysl bez opravdového zaujetí, bez upřímných emocí odříkávat předepsané žalmy. Dokonce v přesně daném čase během dne či noci. Božské energii, kvantovému poli jsoucna je úplně šumafuk v kolik hodin se modlíte.

Ostatně: „tam nahoře“ stejně čas neexistuje. V modlitbě jde především o slova, myšlenky a emoce, jde především o jejich energetickou úroveň. Jde o to si věřit, vědět co chci a být upřímný. Opřít se o vlastní víru a upřímnost a odeslat ji expres v kteroukoliv denní či noční dobu směrem k energetickým polím. Ať už jde o vztahy, lásku, zdraví, peníze, hojnost, zaměstnání, sport či maturitní zkoušku, vše má vlastní energetické kvantové pole. Kvantová pole reagují pouze ve smyslu: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“!

Tímto nemám na mysli, aby se kdokoliv vzdával křesťanských nebo jiných mystických modliteb, vycházejících z náboženských textů. Pokud je používá správným způsobem, pokud jim bezmezně věří. Pokud zkrátka a dobře ví, co dělá! Zná jejich pravou hloubku, rozumí textu, případně historickému odkazu. Každá modlitba, afirmace nebo mantra by měla rezonovat souběžně s vlastním textem zároveň s vnitřním přesvědčením, emocemi a následnými činy.

Modlitba je každý hluboký nádech a výdech. Modlitba je každá radost, upřímný smích, každé poděkování. Modlitba je přání hezkého dne, upřímná vzpomínka na naše blízké, něžné pohlazení, vyznání lásky. Modlitba je s radostí zazpívaná píseň, radostný tanec,

kdy tančíme, radujeme se a zpíváme si celým svým srdcem i duší. Modlitba je každý prožitek upřímné radosti, soustředění se na laskavost, ctnost a pokoru. A darujeme-li někomu upřímná, lásky plná slova, bez zpětného očekávání co nám to přinese, i to je modlitba.

Co je laskavost?

Laskavost je součást charakteru, je kouzelným nástrojem probuzené duše. Laskavá bytost je vlídná, vstřícná, upřímná, lidská, skromná, soucitná, tolerantní, velkorysá a odpouštějící. Laskavá bytost miluje svůj život, rozdává radost, v její přítomnosti se rádi zastavíme, víme, že se můžeme svobodně nadechnout. Laskavý člověk není povrchní, přezíravý a skoupý. Laskavý člověk vše řeší cestou nejmenšího odporu. Vnitřní vyrovnanost a propojení všech těchto aspektů vytváří laskavost. Potenciál (latentní síla) laskavosti je v každém z nás.

Co je ctnost?

Cnost představuje víru ve vyšší emoce, lásku, naději, moudrost, statečnost, spravedlnost, mírnost. To znamená víru v sedm božských ctností. Protiklad cnosti je neřest.

Co znamená výraz „Amen“?

Amen je výraz, který představuje magické: „Tak jest.“ Nebo „Budiž učiněno.“ Amen se používá především v křesťanství po ukončení modlitby. V magii je Amen považováno za magické slovo, samo o sobě rezonuje zakódovanou, magickou informací.

Jak je možné, že ve společnosti převládá ateismus?

Není jisté, zda převládá, snad každý něčemu věří, každý po svém způsobu. Úplně stačí, když někdo věří v lásku. Mnoho z nás věří v lepší zítřky. Absolutno je všechno ve všem. Takže ať už věříme naprosto v cokoliv, tak vždy věříme v určitý jeden nebo více aspektů projevující se božské energie. Materialismus je ve své podstatě vlastně také víra v určitý aspekt božské energie. Někdo vidí boha v penězích nebo ve zlatě. Někdo uctívá zlato a někdo jiný zas misku jídla. Ateismus je svým způsobem také víra: v neprokazatelnost jakékoliv božské či animální existence.

Lidé orientovaní na levou mozkovou hemisféru, přemýšlející pouze a jen racionálně, patrně neuznávají božskou energii jako takovou. Možná ani sami v sobě ne. Takové vnímání světa je černobílé dělení na buď a nebo. Ateismus všeobecně přináší

chlad a inteligenci postrádající čisté emoce. Myslím lásku a soucit. Nepodmíněnou lásku. Zaostřit vnímání mimo ego, hmotu a materialismus přináší nesmírné uvolnění, pocit svobody, vědomou tvořivost a kreativní inspiraci. Přináší uvolnění v neoprávněném pocitu, že život je neustálý boj o přežití. A že šanci mají jen ti nejsilnější a nejmocnější. Tohle je bohužel víra, která ovládla svět. Proto všechno nyní vypadá tak, jak vypadá!

Tvůrčí princip sám o sobě, v té nejčistší formě, představuje Jednotu, ale v trojrozměrném světě se projevuje jako dualita. Dobro a zlo, aktivita pasivita, plus minus, etické neetické, spravedlivé nespravedlivé, morální nemorální, racionální iracionální. Ať už se zaměříme na energii čehokoliv, jsme to my sami, kdo určuje, zda je to dobré nebo špatné! Tato energie se v nás projevuje jako láskyplná životní síla. A jsme to my sami, kdo určuje, zda ji využijeme pro dobro nebo zlo. Zda budeme energii radosti rozdávat nebo pouze brát. Pokud nám životní energie přinese šťastné okamžiky, je jen na nás, jak s nimi naložíme a s jakou pokorou je přijmeme. Máme svobodnou vůli – ta je součástí neviditelného hologramu, skryté vesmírné projekce. Budoucnost tvoříme v přítomnosti. Ne nadarmo se říká: „Mluvíti stříbro, mlčeti zlato!“

Vědomí

Vědomí – to, co vím. V tento okamžik vnímáte vše, co čtete, přemýšlíte a uvažujete, zároveň vzdáleně vnímáte, co se kolem vás děje. Nacházíte se v plném vědomí. Jsme-li bdělí, v plném vědomí reagujeme na okolní podněty. Vnímáme, prožíváme, zažíváme, cítíme, vyjadřujeme se a vše si uvědomujeme. Myšlenky jsou také vědomé, myslíme a plánujeme vědomě. Uvědomujeme si sebe a zdroj vlastní vůle. Vědomí zahrnuje vše, na co soustředíme pozornost. Pracuje v prožívané realitě, je to ten hlas v nás: vše hodnotí, chválí nebo kritizuje, řeší nelehké úkoly, pamatuje si, žárlí, závidí, vzteká se nebo se raduje. Vědomí spadá do oblasti levé, dominantní poloviny mozku, levé hemisféry, jedná se o soubor duševních činností. Levá hemisféra analyzuje, pracuje s rozumem, ovládá řeč a logické procesy s ní spojené, ovládá lineární vnímání. Vědomí a levá hemisféra pracují s časem.

Vnímáním všech podnětů z vnějšího světa se udržujeme v bdělosti převážně smyslovými orgány, všímáme si i zdánlivě nepodstatných detailů. Tím na životní okolnosti včas smysluplně reagujeme. Jsme-li bdělí, to znamená v plném vědomí, uvědomujeme si veškeré procesy bytí, jednáme, myslíme a prožíváme život v bezprostřední realitě. Neuniknou nám včasné

podněty ke změnám. Prožíváme zkušenosti také sami se sebou, odehrávající se v reálném čase, zakoušíme svět i sebe sama. Říkáme: „Já jsem.“ Jsme schopni sebereflexe – sebepoznání. Snažíme-li se své vědomí probouzet a rozšiřovat, uvědomujeme si vlastní vůli, svobodu, intuici, spontaneitu a tvořivost. Přibližujeme se k vyšší dimenzi pravdy a bytí. Žijeme-li v polospánku, stáváme se omezeni sami sebou. Není-li vědomí v souladu samo se sebou, potom se soustředí na to, co je zavádějící, nepravé, jdoucí oklikou. Všeobecně ani levá ruka není považována za tu „šikovnější“.

Život je neustálá změna, vše se mění, ani my nezůstáváme stejní. Na našem vědomí záleží, zda dokážeme vesmírnou energii vnímat, ovládnout, a tím čerpat informace z univerzální paměti, z kolektivního nevědomí lidstva. Ve stavu vědomé bdělosti dokážeme bezodkladně přijímat a rozlišovat vnitřní pocity a emoce. Čemu věnujeme pozornost, to zpětně prožíváme v realitě. Žijeme-li vědomě, snáze si uvědomujeme přítomný okamžik a tím i skutečné potřeby. Uvědomujeme si, že život je nikdy nekončící nenáhodná synchronizace událostí v naší vlastní režii. Vědomi si své hodnoty, nepodléháme mnohdy zkreslenému vnímání světa, máme důvěru především ve vlastní úsudek získaný osobními zkušenostmi. Osobní zkušenost, je-li správně pochopena, je

nejspolehlivějším vodítkem na cestě životem. Vědomí je tím, kdo v nás přemýšlí především racionálně.

Co je individualita?

Individualita představuje originální osobitost jedince, jedinečnost, svéráznost, souhrn jedinečných charakterových vlastností. Na světě neexistují dvě shodné individuality, každý je originál, a každý je jedinečný. Individualita představuje vše, co tvoří ego člověka.

Co je inteligence?

Inteligence ve vztahu k esoterice představuje čistou duchovní moudrost, která je obsažená v různých spirituálních a duchovních rovinách, jemnohmotných i hrubohmotných. Všechny astrální bytosti jsou obdařeny určitou formou inteligence. Inteligentní (vesmírná) energie je přítomná v planetách, živlech, rostlinách (duše rostlin), polodrahokamech apod.

Podvědomí

Podvědomí – to, co dočasně nevím. Žít skutečně vědomě je možné, je-li naše sebeuvědomění v souladu s podvědomím, které je naší opomíjenou

součástí. Jsme-li v souladu, potom vznikne duševní vědomí. Podvědomí obsahuje informace uložené v záloze, jež se nám vybaví kdykoli to budeme potřebovat a na podvědomí se napojíme. Právě ono je v neustálém kontaktu s veškerou moudrostí, uloženou ve starobylém chrámu, v tajemné knihovně moudrého krále Šalamouna. Skrze podvědomí lze překládat poselství starověkých pergamenových svitků. Samozřejmě vždy za předpokladu, že přestaneme odmítat paralelní existenci našeho vnitřního mikrokosmu s makrokosmem. Šalamounova Píseň písní je podle kabalistů kryptogramem tajemství Velkého Díla alchymistů (hadí síla).

Podvědomí zná a ví, co je to telepatie, intuice, mimosmyslové vnímání, je v neustálém kontaktu s šestým smyslem. Zná tajemství zrcadlení vodní hladiny spojené s tajemnou Lunou. Podvědomí každého člověka, bez výjimky, rezonuje s vesmírnou energií, s kolektivním nevědomím, se všemi informacemi o minulých životech, zná tajemství života a smrti. Všechny informace ze všech našich životů – tím jsou myšleny všechny naše činy a především veškerá moudrost, jsou zaznamenány v podvědomé paměti, ač si je vždy paradoxně neuvědomujeme. Často jsou zakódované v různých symbolech a obrazech.

Podvědomí lze definovat jako hluboko v lidské duši uložené nevědomé vrstvy. Ale není v nás uzavřeno, kdykoliv je napojeno na vesmírné informační pole.

Podvědomí obsahuje informace, které jsou momentálně mimo vědomí, v určitý okamžik se nám vybaví, stanou se tak vědomími. Podvědomí člověka ovlivňuje, aniž by si toho byl v tom kterém okamžiku vědom. Hovoří k nám skrze sny, pomocí intuice, náhlými vzpomínkami na hluboko uložené, odsunuté zážitky či bolestné zkušenosti, a také projevenou duchovní silou. Podvědomí je nesmazatelnou kronikou našich zdánlivě zapomenutých vzpomínek.

Skrze podvědomí se projevují vzpomínky na minulé životy. Případně skrze něj „hovoříme“ s bytostmi z jiných světů. Někdy se náhle projeví například schopnost automatického psaní. Jindy míváme vnitřní pocit, jakýsi nepatrný okamžik, smyslový zážitek, takzvané Deja Vu – překvapení zobrazující nám „již viděné“. V okamžiku jakési podivné iluze máme silný dojem, že právě viděné dobře známe, ačkoliv to ve skutečnosti vidíme poprvé. Nebo právě prožívanou událost, jako bychom zdánlivě již někdy naprosto stejně prožili, ačkoliv tomu tak není (na úrovni současného života). Podvědomí nás dokonce může včas varovat před nežádoucími událostmi z budoucnosti.

Chceme-li podvědomí vnuknout myšlenku pozitivní, ať už se týká čehokoliv, k tomu nám poslouží cílená autosugesce. Mějme ale na paměti, že podvědomí nerozlišuje skutečnost od smyšleného, nezná lež ani ironii. Cokoliv myslíme jako žert, může podvědomí přijmout jako fakt, v závislosti na častém opakování. Z toho vyplývá, že přijímá informace tak, jak jsou mu podány, je samostatné, neovlivnitelné, nepřetvařuje se, nelže, a nelze jej přechytračit. V tomto ohledu se na podvědomí můžeme značně spolehnout, ale musíme si dávat pozor, co do svého podvědomí ukládáme, a to většinou nevědomě. Podvědomí je jen částečně ovládáno vůlí. Budeme-li sami sobě pravidelně lhát nebo se často zabývat stresujícími myšlenkami strachu z onemocnění, podvědomí vezme naše představy vážně a jinak zdravé tělo skutečně onemocní – na základě negativní autosugesce.

Nejlépe přijímáme autosugesci před usnutím a těsně po probuzení nebo v meditaci. Před spaním si můžeme vsugerovat myšlenku, že se ráno probudíme a budeme znát odpověď na neřešitelný problém. Musíme si ale dát pozor na formulaci takové myšlenky, vždy ji formujeme pozitivně, jako bychom odpověď již znali. Rozhodně nepoužijeme výraz: neřešitelný problém! Podvědomí to takto přijme za

své a bude náš problém i nadále považovat za neřešitelný.

Zvolíme například tuto formulaci: „Odpověď, kterou potřebuji znát, je jednoduchá. Vše, co potřebuji vědět, již vím. Právě včas se rozpomenu.“

Ke zdánlivě nepřístupné oblasti podvědomí se lze dostat také pomocí meditativních rituálů, kdy sladíme mysl s přítomným okamžikem. Naladíme se například na barvy, vůně nebo hudbu. Mysl vyladíme na konkrétní vizuální obraz nebo jen na jediné slovo či jasnou formulaci našeho přání nebo dotazu, tím se dostaneme do hlubokého rozpoložení. Případně se naladíme na fotografii jako na pomocný rezonátor. Vědomě se snažíme o synchronní napojení na konkrétní téma, které je pro nás v danou chvíli důležité.

Podvědomí spadá do oblasti kreativní poloviny mozku (pravé hemisféry). Sem spadá celistvé holistické vnímání světa. Pravá hemisféra souvisí s tím, co je pravé, pravdivé, přímé, bez oklik. Ovládá pocity, představivost, podprahové vjemy, intuitivní a tvůrčí činnost. Podvědomí společně s pravou hemisférou si neuvědomuje čas a není omezeno časem ani prostorem. Zaznamenává všechny naše zkušenosti, včetně těch, na které jsme už dávno zapomněli. Proto nám může naservírovat v ten správný okamžik

mysteriózní tajemství rovnou pod nos, tajemství čistá, obnažená a zahalená pouze v pravdě.

Má to však jeden háček: ze všech tajemství, která jsou před námi skrytá, se dozvíme jen tolik, kolik si zasloužíme. Stupeň duševní zralosti určuje, kolik nám bude během života postupně odkryto z oněch vyšších světů, z obyčejně nepoznatelné kosmické perspektivy. Bezbřehý vesmír, kde neexistuje nahoře ani dole, vlevo ani vpravo, teď ani potom, je nekonečně větší, než nám naše spoutané vědomí za „normálních“ okolností dovoluje poznat. Podvědomí je místo, kde se můžeme napojit na bezbřehou vesmírnou inspiraci.

Co znamená výraz „Déjá Vu“?

Déjá Vu je označení pro „vzpomínku“ na „již viděné“. Jde o intenzivní pocit, že podobnou událost nebo jev, či určité vidění něčeho jsme již v minulosti zažili naprosto stejným způsobem. Souvisí s otevřeným vědomím, s intuitivním vnímáním (pravá hemisféra), jasnozřivostí, se schopností nahlížet do minulosti nebo možných budoucích událostí.

Co je inspirace?

Inspirace je náhlý popud, inspirativní nápad, vnímání a přijímání podnětů od vyššího Já, napojení na vyšší

informační zdroj (akáša), stav koncentrovaného napětí, soustředění všech duševních sil a schopností na jeden konkrétní záměr.

Mozek a podvědomí

Mozek je naprogramovaný tak, že cokoliv vnímáme, cokoliv vidíme, ať už ve skutečnosti nebo sledováním filmových projekcí, vše je uloženo do paměti. Uloženo v paměti zůstává i vše přečtené: naprosto vše je zaznamenáno tak, jako bychom vše sami prožili. Mozek na určité úrovni nerozlišuje skutečně prožité od pouze viděného. Čím více emocí prožíváme, nebo čím více se zahloubáme do děje v knize, tím více si náš mozek spojuje přečtené nebo viděné s naší osobností. Tyto informace nezůstanou ve vědomí dlouho, uloží se do podvědomí (nevědomá paměť). V podvědomí vše zůstává zapsáno po celý život. Takto se můžeme sami nevědomky určitým způsobem, vzhledem k danému tématu, pozitivně ale i negativně programovat. Je například velká nezodpovědnost dovolit dětem sledovat negativní, agresivní pořady.

Mozek je ve své podstatě vysoce výkonným elektrickým orgánem. Elektromagnetická pole mají schopnost působit na lidskou mysl, a řídit jednání a rozhodování.

Nevědomí

Nevědomí – to, co nevím. Další naší skrytou součástí je nevědomí. Zdá se, že jsme opravdu složité bytosti. To je opravdu jen zdání. Nevědomí je velice úzce spjata s podvědomím, není mezi nimi velký rozdíl. Nevědomí je místo v nitru naší osobnosti, kde máme uložen potlačený obsah vědomí, jako jsou například hodně hluboko zasunuté, nechtěné vzpomínky, představy, různé asociace, pudová přání a různé motivující podněty, které si běžně neuvědomujeme. Jsou to potlačené vědomé i nevědomé psychické procesy. Dále se zde nacházejí informace, které jsme nikdy jako vědomé nevnímali, projevují se například v podobě instinktu. Tato oblast osobnosti se významně týká psychiky. Mohou zde probíhat skryté psychické procesy, skryté „paranormální“ schopnosti, které si jedinec neuvědomuje, protože nevědomí nelze běžně ovládat vůlí. Od nevědomí je už jen krůček k nadvědomí. Potom přichází transformace, jeden dílek z mnoha jejích částí.

Nevědomí zcela samostatně řídí a organizuje životní procesy: dýchání, krevní oběh, regeneraci, trávení. V nevědomí jsou přesně nastaveny naše biologické hodiny. Nevědomě probíhá například neustálá regenerace našich tělesných buněk. Stejně tak proces chůze probíhá nevědomě – rozhodneme se někam jít,

aniž bychom přemýšlely nad mechanismem chůze. Aniž bychom uvažovali nad tím, jak mechanicky děláme jeden krok za druhým, odkud přicházejí pokyny pro svaly. V podstatě nás to ani nezajímá, přesně takto nevědomě probíhá v našich tělech nespočet úkonů potřebných pro život. Z toho plyne, že vědomí se rozhoduje v závislosti na naší vůli, naproti tomu nevědomí velice samostatně a precizně činí potřebné kroky nezbytné pro fungování našeho organismu.

V nevědomí je uložena také potlačovaná energie všech skrytých vášní a pudů. Některé mohou zapříčinit nekontrolovatelné stavy napětí a nespokojenost. Jedná se o oblast psychiky, kde mohou být skryté příčiny různých fobií – těch fobií, jejichž příčinu si neumíme vysvětlit. Nevíme si rady, dávno jsme ztratili klíč, k bráně zásvětních tajemství. V nevědomí je uloženo, jak se během času utvářely naše charakterové vlastnosti, silné i slabé stránky našich povah, různé předsudky pocházející například z výchovy v dětství. Základy naší povahy se utvářejí právě v dětství. Můžeme například vyrůstat s pocitem méněcennosti, s pocitem nutkavého strachu, nepamatujeme si však, jaké okolnosti nás v raném dětství utvářely – vše je uloženo v našem nevědomí. Nevědomí často představuje skrytou temnotu, temné stránky našich charakterů. S nevědomím jsou

spojovány všechny hluboké vody a také oceán je jeho symbolem.

Kolektivní nevědomí: souvisí kolektivní nevědomí s viditelným a zároveň neviditelným světem rozmanitých forem? Pokud je kolektivní nevědomí totéž co univerzální paměť, nebo také duše světa, pak samozřejmě ano. Nehledě na to, že všechno souvisí se vším. Kolektivní nevědomí, též moře „psychického“ vesmírného vědomí, je universální kolektivní mysl nás všech. Jedná se o „paměť“ všech vtělených duší od počátku času. Jedná se o dědictví všech věků mající vliv na současnost i pro příští generace.

Kolektivní nevědomí narůstá každou vteřinou miliardami slov, myšlenek a emocí. Vytváří složitou pavučinu všemožně se prolínajících tvořivých sil. Moře kosmického vědomí je utvářeno energií v nekonečném proudu ze všech stran vlévajících se řek, tvořených slovy a myšlenkami. To, čemu věnujeme pozornost, se skrze naše podvědomí zapisuje do universální kroniky lidstva, do kvantového vědomí vesmíru jako celku. Pokud se dokážeme na kolektivní nevědomí napojit, potom si můžeme leccos z jeho obsahu zpětně přehrát. Mysl, osvobozená od předem daných jistot, nám v tu chvíli poslouží jako jakýsi videorekordér.

Nadvědomí

Nadvědomí – to, co vím, jenom když „vím“. Nad těmito aspekty lidského bytí se nachází nadvědomí, neboli rozšířené vědomí – aby toho nebylo málo. Nadvědomí překračuje hranice každé osobnosti a obecného pojetí času a prostoru. Je to svět mimo obyčejné lidské chápání. Je to svět, kde neustále probíhá neviditelná recyklace času člověkova. Je to prostor, kde se můžeme napojit na sjednocující sílu Universa skrze osmou čakru. Vše se může tak trochu motat dohromady, ale to nevádí, v podstatě hovoříme stále o jedné a té samé bytosti, jen tak trochu vymezujeme hranice. Ale zde, v tomto elementárním světě žádné hranice neexistují. Světlo a stín spolu soupeří pouze na úrovni vědomí. Musíme si uvědomit, že světlo samo není stínem! Stín je pouze iluze, zviditelněná překážka. Světlo vrhá stín jen tam, kde mu něco stojí v cestě.

Podvědomí neustále spolupracuje s nadvědomím, s oblastí transcendentního světa, přesahuje hranice vědomí a běžného poznání. Odtud pochází ona universální síla, energetické pole vědomí všech bytostí, univerzální paměť Země a celého vesmíru. Nadvědomí je tedy rozšířené vědomí, které přesahuje hranice individuální osobnosti, hranice času a prostoru. V prostoru nadvědomí, za hranicemi fyzické

bytosti, se pohybuje naše duše například v okamžicích spánku. Duše je netělesnou substancí každé bytosti, čas a prostor pro ni nepředstavuje žádnou překážku. Někteří přívrženci esoteriky zastávají názor, že nadvědomí rovná se duše. Duše je nesmrtelná, je součástí nekonečného božství.

Rozšířené vědomí překračuje energetická pole fyzických těl. Obsahuje vše, za normálních okolností nepoznatelné. Jedná se o nehmotný svět. Právě v této rovině je před naším zrakem skrytá mocná síla „oddělená“ od ego. Ego většiny z nás je přesvědčeno, že tyto hranice neexistují a s nedůvěrou je odsouvá do spirituálních sfér, jež odmítá přijmout za své – je tak naučeno. Proto je vhodné, na naší duchovní cestě naservírovat našemu ego novou učební látku, následně ověřenou vlastními zkušenostmi. Pro racionálně uvažující ego jsou nehmotné sféry nepochopitelné. Přesto ve skrytu duše dožadujeme se poznání vyšší moci a odhalení pravdy. Tážeme se, co pro nás vlastně znamená život ve fyzickém těle, proč a kam jeho kroky směřují. Nahlédneme-li do tajemné sféry nadvědomí, potom se můžeme úspěšně spojit s vesmírnou harmonickou rezonancí, se světem rozmanitých forem.

Intuice a šestý smysl

Kde se bere onen nenápadný tichý hlas, který vnímáme kdesi v pozadí vlastních myšlenek? Intuice je tušením, náповědou, vnitřní inspirací. Ale také předtuchou, která nepřichází skrze racionální uvažování, je vnuknutím, spontánním vycítěním, šestým smyslem. Intuice nám umožňuje bez racionální, logické úvahy pochopit pravdu. Někdy přichází znenadání, pocítujeme ji jako jakýsi nepatrný okamžik světla, božské pohlazení, kratičkový záblesk obrazu, mlhavého vidění. Přichází většinou nepředvídatelně, jen někdy očekávaně, pokud se dostatečně koncentrujeme například na položenou otázku. Intuice je nahlédnutí, představuje nenápadná poselství, která jsou většinou potlačována intelektuálními úvahami, rozumem, který se snaží intuici předběhnout, odsunout do pozadí. Děláme to nevědomky, jindy intuici nevnímáme nebo jí nevěříme, často ji ignorujeme. Možná také proto, že nám její náповědy připadají příliš jednoduché na to, abychom jim uvěřili.

Ale v jednoduchosti je často ta největší síla. Intuice v návaznosti na synchronismus nám jednoduše říká kam jít, kudy jít, co obejít, čemu se vyhnout, kde se zastavit, co udělat a co říct.

Každá událost je doprovázena více nebo méně nápadnými ději nebo znameními, tyto předzvěsti můžeme intuitivně včas odhalit. Pokud bychom s podvědomím dokázali každý den komunikovat, život bychom měli z velké části zjednodušený. Znamená to nespoléhat se jen na předem daná strohá fakta. Podvědomí se realizuje ve snech – pokud intuici nevěnujeme pozornost. Během dne nám unikne určitá informace vyslaná nebo naopak zachycená podvědomím, může jít o varování, které na úrovni vědomí nezaregistrujeme. Podvědomí se opakovaně pokouší předložit nám tyto informace během spánku. Intuice je přímé poznání bez rozumu, okamžik prostý racionálního přemýšlení, jde o poznání s okamžitým, hlubokým pocitem jistoty. Pro intuici neexistuje čas ani prostor, pracuje také v symbolech, proto jsou některé naše myšlenky překvapivé, nadčasové. Intuice někdy převyšuje rozum, vymyká se působení pozemského času. Dává nám vědět, že v přítomnosti je obsaženo cosi z budoucnosti.

Bezprostředním nazíráním na dění kolem sebe a potlačením racionálního uvažování můžeme intuici rozvíjet. Jde o přirozenou schopnost vystihnout pravdu a pochopit nenáhody, přesto ji často podceňujeme. Projevuje se jako tichý, nenápadný vnitřní hlas, sdělující nám potřebné informace nebo varování před možným nebezpečím, před unáhlenými

kroky směrem do slepé uličky. Mimosmyslové vnímání zdokonalíme rozvíjením šestého smyslu, podpoříme meditací a koncentrací na určitou věc nebo děj, potlačením zbytečných myšlenek. Tuto schopnost má každý z nás, bohužel většina má tyto vlohy uložené kdesi hluboko, pouze v latentním, spícím stavu. Pokud se o něčem rozhodujeme, tak intuice je ona první myšlenka, která nás napadne, ještě než zapojíme rozum. Intuice často vychází ze (zapomenuté) zkušenosti uložené hluboko v podvědomí. Dokonce může jít o zkušenost z minulého života. Pochybováním se připravujeme o tvůrčí proces, pochybování snižuje okamžitý úsudek, jak v té které situaci správně reagovat.

Intuice, kterou nedokážeme v pozadí našich myšlenek přecíst, je jako neotevřený dopis, obsahuje informace, které jsme se rozhodli buď vědomě, nebo nevědomě ignorovat. Intuice neprobuzeného člověka podřimuje v pravé, intuitivní části mozku. Svět obvykle pozorujeme skrze poloprůhledný závoj, to, co je nám pomocí běžných smyslů předloženo, nemusí vždy být zcela přesné, nedokážeme-li intuici přijmout jako neodmyslitelnou součást naší přítomnosti. Příčinou může být už od dětství nesprávně naprogramovaná mysl.

Intuice – odkud přichází? Jde o schopnost předvídat, používat šestý smysl, poslouchat vnitřní hlas. Vnitřní varování či signály správně vyhodnotit na základě zkušeností z minulých inkarnací nebo díky schopnosti nadvědomí, které vidí budoucnost skrze kvantová pole vědomí. Intuice je v souladu s emocemi, které neumíme dostatečně vnímat a rozlišovat. Neposloucháme své tělo. Jde o vnímání emocionální a smyslové. Někdy intuici mylně považujeme za pouhou fantazii. Vláda rozumu není vždy tím nejlepším řešením, rozum bohužel stále nadřazujeme nad emoce. Bráníme se meditacím, nepokládáme otázky svému podvědomí, přehlížíme symboly, znamení, vize, nemáme snahu zbavit se skrytých vnitřních mentálních bloků.

Vnitřní vidění mívá podobu nečekaných vizí, které většinou nedokážeme postřehnout. Ač se nám zjeví jen v několika vteřinách, přesto obsahují mnoho zásadních informací. Může jim předcházet vidění geometrických vzorců, nebo vidění barev, jedna se přelévá do druhé, každá barva má vlastní symboliku. Máme pocit vznášení se, nebo pocit skutečného letu, to se stane během správně provedené meditace. Někdy se naše já během vize promění v jinou osobu, zvíře, mýtickou bytost, rostlinu. Vnitřní vidění můžeme s důvěrou považovat za vizualizaci pravdy. Vize mohou přicházet například během poslechu

šamanského bubnování, v okamžiku kdy dojde ke zklidnění emocí. Díky naslouchání rezonanci zvuku bubnů dosáhneme změny v mozkové aktivitě, tím se uvolní vnitřní vidění.

Život nelze striktně naplánovat, občas velice dobře zafunguje improvizace, samozřejmě ve spojení s intuicí. Stačí si uvědomit, že člověk je mnohem víc, než jen mozkem řízené fyzické tělo. Výbornou intuicí disponují malé děti, velice dobře například vnímají naše skryté špatné nálady, vnitřní smutky a podobně. Děti kolikrát vědí více o svém bezprostředním okolí, než si uvědomujeme. Jejich vědomí a podvědomí není zatíženo vnitřními zábranami a stresujícím množstvím každodenních úkolů. Stačí zabrousit také do říše zvířat a hned si uvědomíme, že intuice je jim naprosto přirozená.

Je předtucha také intuice?

V podstatě ano, jen intuice se může týkat naprosto cehokoliv, ale předtucha nás většinou varuje před nebezpečím, nehodou, neuváženými kroky, neštěstím. Předtucha se může realizovat nápadněji než intuice, s větší intenzitou, většími průvodními emocemi. Určitě ji alespoň jednou za život zažil každý z nás. Ale ne vždy dokážeme tyto nadhraniční projevy našeho podvědomí vyhodnotit a to v nás může vyvolávat emoční i názorové rozpory. Někdy se nám

ve snu zjeví duše našich blízkých zesnulých, přicházejí v tichosti, s láskou a povzbuzením, někdy s varováním, předkládají nám vize budoucnosti. Duše zemřelých, v okamžiku kdy opustí hmotné tělo, stávají se netělesnými duchovními bytostmi, zjednodušeně řečeno.

Předtucha je onen neodbytný, někdy náhlý a nečekaný pocit, že se „něco“ přihodí. Může nás překvapit během dne ve stavu bdělosti, nebo nás varuje prostřednictvím snu. Pokud se předtucha projeví symbolicky, ani ji nemusíme postřehnout, někdy si uvědomíme, že šlo o předtuchu až se zpětnou vazbou. Předtuchu doprovází silné emoce. Někdy se může předtucha projevit jasnou řečí, které rozumíme a okamžitě reagujeme. Jindy působí natolik silně, že má průběh podobný halucinaci. Nesmíme si ale předtuchu plést s vlastními strachy, s obavami produkovanými vystrašeným nebo nejistým egem. Intuici dokážeme vnímat, pokud se napojíme na tvořivé astrální světlo.

Co je intuice?

Intuice je vnitřní moudrost, vnitřní hlas, niterný učitel, nahlédnutí, vycítění, napojení na podvědomí, zření pod povrch věcí, šestý smysl, čtení v knize života mezi řádky, vnímání skrze otevřené třetí oko. Náhlé vnuknutí k činu. Intuici podpoříme soustředěním se

na pravou hemisféru. Intuice varuje před nebezpečím, před negativní energií vyzařující z druhých lidí, věcí, míst a situací.

Co je astrální světlo?

Astrální světlo je nehmotná substance, dynamická energie, jemnohmotná vibrace astrálního světa, stříbrná síť nadpozemského světla, která spojuje na energetické úrovni vše jsoucí v jeden celek. Vytváří skupinovou mysl pro vše jsoucí ve světě hmotném. Například jednotlivé skupiny (druhy) zvířat se mezi sebou domlouvají pomocí astrálního světla (delfíni jsou nejlepším příkladem). Astrální světlo je Zdroj energie pro astrální jemnohmotný svět a jeho obyvatele. Představuje zdroj energie pro léčitele (léčení přikládáním ruky na postižené místo, léčení na dálku apod.) Zdroj energie pro magické operace.

Intuice nebo rozum?

Rozum a vědomosti samozřejmě stále ctíme a rozvíjíme. Ovšem budeme se snažit propojit je s vlákny jemného citu, vnímáním emocí a toho tichého hlasu, který nás nenápadně vede při jakémkoli rozhodování. Jako příklad mohu uvést andělskou pomoc a ochranu, nemohou za nás ale rozhodovat,

vždycky má přednost naše svobodná vůle. I ta nejbanálnější rozhodnutí mohou přinést různé zvraty nebo odklon od daného záměru nechtěným směrem. Žijeme-li v ospalé agónii se zavřenýma očima, ve zbytečném zmatku, strachu, smutku nebo sebelítosti, oddáváme se nevědomosti, která nás zbytečně vyčerpává. Potom se dopouštíme všemožných chyb.

Je nezbytné vytvořit soulad mezi racionalitou a iracionalitou. Racionální uvažování zahrnuje logiku, iracionální vnímání je vnímání bez přístupu rozumu. Iracionální je vše záhadné, neprověřitelné, pro rozum neexistující. Vyladte vlastní vědomí tak, aby rezonovalo s tolik opomíjeným podvědomím. Vědomě také usilujte o mentální napojení se na energetické proudy kolektivního vědomí. Každá oblast lidského konání vytváří v kosmickém prostoru energetické proudy, morfická pole, na která se můžeme podle potřeby napojit. Právě pomocí intuice a podvědomí, to ono vyše potřebné intuitivní signály. Na morfická pole se napojujeme častěji, než by se zdálo, většinou nevědomky. Mnoho vědců nebo badatelů vyřešilo svůj úkol často ve snu, kdy je duše ve spojení s informačními poli, tak se po letech bádání v jediném okamžiku objeví správné řešení dané situace.

Kvantová pole jsou zrcadla, odkud se k nám odráží zpětně vše, co vysíláme. Zde se naše myšlenky realizují. Nikoli náhodné, občasné myšlenky nebo čistě spontánní nápady, ale vše, čemu věnujeme intenzivní pozornost. Všimněte si, nač po celý den myslíte, možná se nebudete stačit divit, kolikrát za den se zaobíráte myšlenkami na nedostatek peněz, lásky, porozumění, zdraví, štěstí, radosti atd. Každý zažíváme nedostatek něčeho jiného. Tento přehlížený aspekt myšlení se k nám vrací v podobě nedostatku! Vysíláme-li energie zklamání, nespokojenosti, plané energie chtění a toužení, potom bude nespokojenost a nekonečné chtění realizováno v životě.

Myšlenky týkající se peněz a jiných životních záležitostí je nutné změnit na pozitivní i v těch nejmenších detailech. To je zákon magie slova, to je kouzlo bytí v harmonii. Potom zažijete realitu dostatečného množství všeho, po čem toužíte. Svému podvědomí dávejte naprosto jasné příkazy, srozumitelné a konkrétní. Pracujte s podvědomím jako s počítačem. Do vyhledávače musíte také zadat jasné a přesné zadání, potom pracuje rychle a správně vyhodnotí informace. Energiím typu věčného chtění a toužení se vyvarujete jednoduše tak, že si všechna přání a projekty budete vizualizovat v čase přítomném – ačkoliv se to racionálnímu rozumu může zdát nelogické. Podvědomí nepracuje s časem,

pro podvědomí existuje jen věčná přítomnost. V představách si zhmotníte váš cíl, jako kdyby již byl uskutečněn. Připouštím, že to není zrovna jednoduché, jsme-li stále ještě zavaleni reálnými starostmi. Ale s dostatečným odhodláním, trpělivostí a vnitřním přesvědčením je to možné. Vždycky to nějaký čas trvá, než se odčiní napáchané škody, hlavně jde o to, nezavdávat již příčiny dalším řetězovým reakcím.

Jak intuici probudit?

Intuice je tedy vrozená, jak ji probudit a naučit se s ní spolupracovat? Nepřehlížejte žádné vhledy a synchronizace dějů. Můžete například udělat intuitivní nutkavý pohyb, který vás nečekaně někam navádí, přesto nereagujete a jdete obvyklou trasou. Máte neodbytný pocit zavolat kamarádovi, přesto neuposlechnete ten tichý hlas, který vás vede. Intenzivně hledáte odpověď na palčivou otázku, najednou zaslechnete rozhovor neznámých lidí, v kterém je odpověď, kterou hledáte, ale vám to nedochází. Vaše kroky se náhle zastaví před plakátem upozorňujícím na zajímavou výstavu nebo přednášku, zaujme vás, máte pocit, že právě to by pro vás bylo vhodné, a to je asi tak všechno, co uděláte. Kroky vás vedou životem dál, aniž byste poslouchali vnitřní vedení a znamení, která se vám zjevují přímo před

očíma. Sledujte především ty informace, které se vám jakoby sami nabízí.

Nečekejte však znamení pouze v podobě do dálky zářících neonových nápisů! Všimněte si všech nenápadných symbolů a souvislostí, nenápadných slov v pozadí myšlenek.

Intuici je třeba používat i pro vyznání se v nepřehledném množství informací v dnešním mediálním světě. Pakliže se budete denně rozčilovat u televizních zpráv nad absurditou některých jevů a dějů, jen k sobě přitahujete zápornou energii. Přijímat informace je důležité! Ale bez připoutanosti, emocí a komentářů, které nám tak akorát zvednou tlak. Informace přijímáme v klidu, bez komentáře a posuzování. Někdy to vyzkoušejte: jednoduše meditujte, dívejte se pozorně na zprávy, jen vnímejte informace a mysl udržujte v tichosti. Nic si vnitřně ani nahlas nekomentujte! Potom pro vás budou informace užitečné a naučíte se rozlišovat kvalitu od balastu. Dlužno dodat, že je mezi námi mnoho lidí, kteří zbytečné nebo negativní informace, psychické masáže, zkreslené děje a skutečnosti doslova zbožňují. Pokud je například v televizních aktualitách málo děsivých událostí nebo katastrof, mají pocit, že tam tentokrát nebylo nic zajímavého! Což je děsivé, pokud si připomeneme zákon o zpětné vazbě.

Také co se týče duchovních učení, orientujte se podle vnitřního cítění, nic si nevnucujte, nespěchejte, hledejte a porovnávejte. Budete překvapeni, jak jsou si rozdílná vyznání v mnohém podobná, vlastně v tom nejzákladnějším. Esoterická učení bývají často cíleně zprofanovaná a zesměšňovaná, neboť prozření lidstva je nežádoucí! Vybírejte podle intuice, které učení se shoduje s vašimi potřebami a duchovním cítěním. Zároveň vylučujte vše, pro váš momentální styl života nepotřebné. Každá rada je v tomto smyslu ošemetná. Každý máme jiné potřeby, představy a jiné vidění světa, proto se musíme spolehnout sami na sebe. Nebojte se vybrat si odevšad jen to nejlepší, soustřeďte se na osobní vnitřní pravdu, protože objektivní pravda je proměnlivá a pro každého jiná.

Co je objektivní?

Objektivní znamená nestranný, věcný, neosobní pohled, odosobněný. Objektivní realita materiálního světa představuje skutečnou, odosobněnou realitu nezávislou na individuálním vědomí.

Co je subjektivní?

Subjektivní je osobní pravda nebo názor, osobní, zorný úhel pohledu jednotlivce. Podle osobního úhlu pohledu, se to, co vidí jeden, liší od toho, co vidí druhý. Subjektivní osobní pohled na věc, bytost

situaci, nemusí být shodný s objektivním pohledem většiny přihlížejících.

Co je subjektivní svět?

Subjektivní svět představuje veškerý subjektivní vesmír a mikrovesmír, tak jak jej vnímáme a vidíme. Cokoliv vidíme, čehokoliv se dotýkáme, vše, co je, dokážeme pojmout jen prostřednictvím osobních citů, rozumu a vůle, pomocí pěti smyslů, a někdy ještě za pomoci šestého smyslu a intuice. Nikdy ale nemůžeme být na osobní úrovni schopni doopravdy poznat skutečnost, jen z části poznáváme poznané, je známo, že smysly jsou šálivé. Svět, který vidíme, je naše vlastní představa, osobní výtvor, myšlenkový svět. Svět hodnotíme pojmy a myšlenkami, nenajdou se dvě osoby, aby ohodnotily svět, nebo viděný předmět stejně. Všechno poznání je smyslové, absolutní poznání je nemožné. Pokud položíme otázku, proč je to či ono takové, jaké to je, na odpověď můžeme opět položit otázku proč, a tak stále dokola. Položíme-li otázku dvěma lidem najednou, množina otázek a „pravdivých“ odpovědí se násobí do nekonečna.

Energie snění

Říká se, že spánek je předobrazem smrti, nebo mladší bratr smrti. Sny bývají zvláštní, překvapivé, někdy znepokojivé, děsivé. Projevují se v nich naše skutečné emoce, poukazují na podstatu našich problémů. Ukazují nám hned několik možných variant toho, co se odehraje v budoucnosti, přinášejí inspiraci a poznání. Obsahují vzorce, znaky nebo kódy, které se mohou nápadně opakovat. Význam snu nejlépe pochopí každý sám za sebe, žádný snář ani vykladač snů nevidí do naší duše, nezná její potřeby ani touhy. Bohužel ani my sami kolikrát nevíme, jaké je přání naší duše, o čem naše duše sní, proč sní, kde sní, a co je skryto v různých symbolech. Pokusíme-li se přijít na to, proč se nám ten který sen zdál, možná nás to po probuzení ihned intuitivně napadne. Ta první myšlenka většinou bývá pravdivá. Pomůže nám, když si uvědomíme, že pro podvědomí není rozdíl mezi realitou a sněním.

Sny jsou spojovací linií mezi podvědomou a vědomou částí naší osobnosti. Ve snech neexistují časové hranice. Některé sny jsou jako barevný trojrozměrný film, vidíme záblesky budoucnosti, tak se projevuje snová jasnozřivost. Při výkladu se zaměříme nejdříve na pocity a emoce – strach, beznaděj, radost, zoufalství, zášť, úzkost. Uvědomíme si, s jakou emoci

jsme se probudili, v jaké náladě, může být jiná než ta snová. Vzpomínáte si na smích, pláč, zádumčivost, pocit štěstí nebo zklamání? Dále se zaměříme na počasí, barvy, čísla, znaky, silná slova, která nám nejvíce utkvěla v paměti. Uvědomíme si, zda se příběh snové vize odehrával ve dne nebo v noci. Sny mohou být černobílé, jednobarevné nebo barevné. Odpovíme si na všechny otázky, které nás bezprostředně po probuzení napadají.

Podstatné je místo, kde se děj snu odehrává. Je nám toto virtuální místo známé z minulosti, současnosti, nebo je zcela neznámé? Je vaše krajina snění čarokrásná nebo snad děsivá? Kdo byl ve snu přítomen? Lidé, zvířata, nadpozemské bytosti, hrůzu nahánějící příšery? Jak jste se ve snu projevovali, jak se chovali ostatní? Křičeli jste ve snu? Sny, kdy nás ve spánku navštěvují zesnulí, pro nás mívají velmi silný osobní význam. Přinášejí různá poselství, vracejí se nám nevyslovená přání, nedokončené věty, neprojevená odpuštění. Některé sny se mohou podílet na našem spirituálním vývoji, pomáhají nám nacházet vnitřní naplnění. Některé sny nás mohou odnaučit lehkomyšlnosti, a naučit chodit s nohama na zemi.

Snění přináší svobodu a inspiraci, můžeme si snít ty nejsvobodnější a nejbláznivější sny, jaké chceme.

Abychom dokázali vědomě využít energie snů, je dobré naučit se něco o lucidním snění, a pokusit se o jejich aplikaci. Snění přináší svobodu především pro duši, která je nesmrtelná. Během snění je naše astrální tělo ve spojení s astrálním světem. Lucidní snění představuje bdělé vědomé sny, vědomé prožívání snů. Snící si v polobdělém stavu uvědomuje, že sní, že se nachází ve snu, nad sněním udržuje kontrolu. Uvědomuje si obsah snu, jeho symboliku, je nezúčastněným pozorovatelem, nebo se do snů vědomě zapojuje. Případně vědomé sny sám záměrně vytváří, určuje obsah, místo a konkrétní děj snu. Lucidní sny jsou prostorem pro fantazii a tvůrčí inspiraci, v těchto snech můžeme tvarovat, cokoliv chceme, za pomoci obrovského tvůrčího vesmírného potenciálu, který se nalézá uvnitř každého z nás. Lucidní sny vedou k sebepoznání.

Co je astrální tělo?

Astrální tělo je jemnohmotná energetická substance, neviditelný shluk astrálního světla, součást hmotného lidského těla – nefyzické tělo. Tak se projevuje forma energetické vibrace, která se z pozemského těla uvolňuje ve změněném stavu vědomí, například během astrální projekce. K tomu dochází za použití volní síly – silou trénované vůle. Jemnohmotné tělo je složeno ze tří rozdílných vibračních vrstev: fyzické,

éterické, astrální. Mentální funkce astrálního těla – instinkt. Kauzální funkce astrálního těla – intelekt. Buddhické funkce astrálního těla – intuice. Átamické funkce astrálního těla – nesmrtelná bytost.

Co je hmotné tělo?

Hmotné tělo je nosičem životní energie (božské jiskry), trojjediné bytosti. Lidé nejsou pouhým hmotným tělem, hmota čehokoliv je zhutnělá, vibrující energie. Nesmrtelná duše užívá hmotného těla k poznání světa i sebe sama, tělo je nástrojem duše a mysli. Vše je energie, tedy i hmotné tělo je na určité úrovni energetické, hmota je energie vibrující na velmi pomalé frekvenci. Astrální tělo vibruje na velmi vysoké frekvenci.

Energie barev

Podle duševního rozpoložení je důležité obklopit se takovou energií barev, jakou zrovna potřebujeme. Barva je zrakový vjem (počitek), záření různých vlnových délek, energie s tvořivou, léčivou vibrací. Barva (jako rezonátor) je přiřazována k přírodním nebo božským energiím, planetám, Slunci a Měsíci. Kolorterapie je alternativní způsob léčby různých onemocnění pomocí energie barev, jde o světlo

obsažené ve spektrálních barvách, nebo o světlo polarizované.

BARVA BÍLÁ: božská, neutrální, nejintenzivněji odráží světlo. Symbolizuje duchovnost, spiritualitu, čistotu, panenskou nevinnost, chlad, vše neviditelné, nepoznané, tajemné. Odhaluje pravdu a upřímnost. Je symbolem sjednocení, průhlednosti, neúplatnosti, upřímnosti, spravedlnosti a nových začátků. Bílá je dokonalost, svoboda, pravda, ctižádost a osvětlení. Uklidňuje a utěšuje. Je barvou čisté duše a obnažené přirozené krásy. Obsahuje hojivou sílu, je inspirací k životu. Ochraňuje před negativními energiemi, usnadňuje napojení na energie přírodních sil. Bílá barva v sobě obsahuje spektrum ostatních barev. Kombinace bílé s červenou: odvaha. Kombinace s černou: skromnost, zdrženlivost. Bílá se zelenou: čestné jednání.

BARVA ČERNÁ: opuštěnost, negativní myšlení, Saturnova černě, tajemství, smutek, egocentrismus, strach. Prohlubuje stres, narušenou psychiku, beznaděj, chaos. Černá je symbolem prázdnoty, zármutku, černých myšlenek, temnoty a smrti. Je znepokojující a melancholická, evokuje smutek. Ale i černá barva má mnoho odstínů, nic není absolutní, je přece zřejmé, že z chaosu vzniká vše nové, z temnoty a tmy vzniká světlo. Pokud není pochopena její

podstata, nutí člověka skrývat se před pravdou, vyjadřovat bolest a nespokojenost agresivitou. Je spojována s podsvětím. Černá nabádá uzavřít minulost, zamyslet se nad vším starým a přijímat nové. Vhodná kombinace se žlutou a oranžovou.

BARVA ČERVENÁ: energie, síla, ohnivá touha, statečnost, odvaha, podnikavost, oheň Marsu. Červená barva má největší vlnovou délku vyzařování. Podporuje fyzickou aktivitu, vitalitu, sebevědomí, sílu, vášně, hněv, impulsivnost, panovačnost. Je barvou bouřlivého mládí, romantiky a žáru letního Slunce. Její podstata je dynamická, temperamentní, otevřená a osvěžující. Symbolizuje vitální energii, oheň a krev. V analogii s krví je světlem života, a tudíž je posvátná. Vibrace červené barvy zlepšuje náladu, pomáhá překonávat strach, zahřívá, probouzí spontánnost v rozhodování, zdravé riskování, odvahu. Podporuje sexuální energii, sebevědomí, nadšení, dobovačnost, akceschopnost. Kombinace červené a černé: nesnášenlivost, nenávisť. Červená s modrou: dobré srdce, ochota. Červená a zelená: osamělost.

BARVA FIALOVÁ: poznání a mystika, je slavnostní a důstojná, vyjadřuje vnitřní moudrost, kajícnost. Je barvou magie, záhad, moudrosti, tvůrčí síly. Vibrace fialové ovlivňuje šestý smysl (odpovědnost). Čistí duši. Podporuje meditaci, soustředění, fantazii,

spirituální dovednosti, zrušení kletby. Rozptyluje negativní myšlenky, záporné emoce, pocity úzkosti, pročištuje metabolismus. Fialová je barvou nepřehlédnutelné originality (obsahuje v sobě modrou a červenou). Příliš mnoho fialové barvy představuje samotu, vnitřní žal, uzavírání do smutných vzpomínek. Fialová se dobře doplňuje se žlutou.

BARVA INDIGOVÁ: probouzí intuici, moudrost, umělecké vlohy, inspiraci a představivost. Vhodná při meditacích, pomáhá rozšiřovat hranice vědomí. Používá se pro řešení sporů, pomluv, lží, k odstranění kletby. Posvátná indigově modrá barva obsahuje jednu šestinu z každé základní barvy slunečního spektra (červené, oranžové, žluté, zelené, modré a fialové).

BARVA PURPUROVÁ: spirituální, duchovní, mystická, Merkurova moudrost, důstojnost, moc, láska, symbol krve, aktivované energie, je inspirativní a éterická. Působí uklidňujícím dojmem, navozuje meditaci. Je barvou vladařů a kněží. Posiluje intuici, jasnovidnost, duchovní cítění, úspěch, duchovní ideály, odstranění negativních energií. Přináší ochranu a schopnost napojení na vyšší světy. Purpurová se zlatou: moudrost. Kombinace se stříbrnou: mír. Purpurová s modrou: věrnost.

BARVA MODRÁ: vyrovnanost, stálost, tichá mysl, klid v rozjímání, nekonečno, absolutno, nadpřirozeno, božská harmonie, moudrost, zdraví, štěstí, trpělivost, čistota duše, odpuštění, láska, důvěra. Je chladná, vážná, uklidňující, léčivá, utiňuje bolest. Je inspirující, pomáhá k ujasnění priorit, cílů, přání. Prohlubuje rozvážnost a opatrnost v mezilidských vztazích. Je zdrojem inteligence, logického uvažování a inspirace. Vyznačuje klid a tiší hysterické povahy. Prohlubuje esoterické cítění, zlepšuje komunikaci, zklidňuje duševní traumata. Ruší negativní vlivy z vnějšího okolí, pohlcuje napětí, zlo a zlobu. Příliš modré podporuje přehnaný idealismus. Modrá se dobře doplňuje s oranžovou. Bleděmodrá barva má silnou léčitelskou energii, napomáhá v léčení nemocí, popálenin, tiší bolest. Působení bleděmodrého světla je uzdravující. Modrá s červenou: namyšlenost, pýcha. Kombinace s černou: dobročinní, milost. Modrá a zlatá: radost, štěstí.

BARVA ZELENÁ: zrání, regenerace, smíření, naděje, vyrovnanost, Venušino srdce, mládí, radost, důvěra, rovnováha, harmonie, obnova, hojnost, plodnost, vytrvalost. Uzdravuje, regeneruje, přináší klid a pohodu, je štedrá, posilující, osvěžující. Podporuje soustředění, rozvíjí kreativitu, probouzí chuť do života, soucit, pocit bezpečí, schopnost dávat a přijímat lásku. Pomáhá řešit neshody a spory

v mezilidských vztazích, uklidňuje cholerické povahy, uvolňuje úzkost a psychické vypětí, posiluje zrak. Zelená barva má dobrou vázací schopnost. Kombinace zelené se zlatou: ochota, laskavost. Zelená s červenou: vzdorovitost, zatvrzelost. Zelená s modrou: stálá radost.

BARVA ORANŽOVÁ: sebedůvěra, odvaha, elán, nadšení, ctižádost, hrdost, pýcha, nestálost, osudové změny. Je symbolem vitality, plodnosti, harmonie, přináší radost, zahání únavu. Nabádá myslet více na sebe (v pozitivním slova smyslu), je barvou pozitivních změn. Pomáhá neklidné a nejisté duši lépe se vyrovnávat s nečekanými událostmi a stresem. Vytváří pozitivní vibrace úspěchů (tvůrčích, pracovních, studijních). Vibrace oranžové barvy navozuje pocity štěstí a optimismu, omlazuje, podporuje soustředění, přizpůsobivost, přitažlivost. Oranžová prohlubuje radostné pocity a tím pozitivně působí na mezilidské vztahy.

BARVA ŽLUTÁ: kreativita, paměť, intelekt, důvěra, optimismus. Prezentuje energii světla, vyzařuje teplo, radost, veselí, oživuje ducha, evokuje představivost a tvořivost, přináší víru v nové začátky. Zažehná nepřízně osudu, podpoří vytváření všeho pozitivního v životě. Rozvíjí intelekt, soustředění a organizační schopnosti. Je barvou vědomí, komunikace, myšlení,

inspirace, sebedůvěry, rozvahy a intuice. Zvyšuje sebevědomí. Je barvou Slunce, zlata, ohně a světla, symbolem pravdy a nečekaných změn. Vibrace žluté rozvíjí tvořivost, evokuje lásku a laskavost, netrpělivost vydržet na jednom místě, nabádá k cestování a poznávání všeho nového. Pozor na přemíru žluté: provokuje žárlivost, chtivost, závist, lakotu, pohrdání, samolibost, nenávist.

BARVA HNĚDÁ: zemitost, hmota, finance, úspěch v podnikání, zaměstnání a studiu, navozuje klidné soustředění, vnímavost. V magii je symbolem ochrany, pomáhá odhalit faleš a přetvářku. Je hmotná, realistická, vhodná pokud je nutné sejmut z očí růžové brýle, pokud nedokážeme stát pevně nohama na zemi, a stále se vznášíme v oblacích, žijeme v iluzích, vše vidíme zkresleně. Používá se při rituálech v souvislosti s živlem země (zemská energie).

BARVA STŘÍBRNÁ: symbol měsíce, čistoty, průzračnosti, radosti, spravedlnosti. Stříbrná je symbolem meditace, intuice, jasnozření, spirituálního cítění a slyšení. Eliminuje negativní síly, podporuje odhodlání, zajištění hojnosti, ochranu před negativní energií, odstranění zla. Je barvou Měsíce, měsíční magie a měsíčních bohyní. Je barvou jasnovidnosti, meditace, telepatie a astrálního cestování.

BARVA ZLATÁ: magický symbol Slunce, vznešenosti, představuje jsoucnost, vyšší a božské síly, intuici, moudrost a pochopení. Zlatá barva má v sobě fluidum k pochopení všeho, co je božské, nadsmyslové a nadhraniční. Podporuje duchovní energie, intuici, věštění, napojení na energie vyšších sil (podvědomí, nadvědomí, vyšší „Já“). Symbolizuje majetek, finance, hmotné zabezpečení, štěstí a úspěch. Kombinace zlaté s červenou: svoboda, volnost. Kombinace s černou: radost, věčné mládí, počestnost.

Víra je alfou a omegou všeho

Víra je vnitřní přesvědčení, je čistě osobní záležitostí. Vědomé rozhodnutí něčemu věřit, je věcí každého z nás, to, čemu věříme, je naše pravda. Víra není nic pevného, v tom smyslu, že se můžeme kdykoliv, vzhledem ke své zvědavosti, ke svému duchovnímu vývoji, a k stále novým poznatkům, rozhodnou objekt nebo oblast své víry vědomě změnit. Víra je osobní záležitost, kdy uplatňujeme pouze vlastní vůli a spoléháme se na vlastní cit, a zaujatost pro téma víry. Nelze nikoho nutit k žádnému uctívání čehokoliv. Vnutit víru lze pouze člověku, který nemá vlastní sebevědomí, a nechá se bez zábran a vlastní intuice

ovlivnit, často i zneužít, názorem někoho jiného. Příkladná víra je slepá víra. Proto je na vás, co si vaše vědomí vezme z této knihy za své, a co ne.

Pokud toužíme dosáhnout vyrovnanosti a úspěchu, podmínkou je soulad se sebou samým, rozhodující je víra v sebe, ve vlastní přesvědčení a činy. Soulad mezi myšlením, mluvením a jednáním. Uvědomování si významu a smyslu života. Uvědomování si, že hmotná realita je konečným výsledkem vlastní rozhodnosti, spontánnosti, vůle a chtění. Úspěch se odvíjí od lehkosti bytí, kdy víme co, kdy a proč vykonat, kdy víme, že hmotná realita je výsledkem našich vnitřních pochodů a vnějších činů. Vyrovnanost přináší úspěch, ten je výsledkem bezvýhradného uvědomování si vlastní ceny, vlastních nadání a jedinečných schopností. Úspěch a vyrovnanost jde ruku v ruce s vnitřní neochvějností, s pochopením, že vše, světlo i tma, funguje ve shodě s myšlenkami, a ve shodě se zákonem o příčině a následku.

Smysl života je především o sebepoznání, o rozvoji vědomí a vývoje duše. Smysl života spočívá v dosažení nejvyššího stádia duchovní úrovně, představuje odpojení od materialismu, spojení s vesmírným vědomím. Ve východních učeních je smyslem života dosažení čistého buddhovství. Úplně jednoduše můžeme říci, že smyslem života je život

sám. Smyslem života není zemřít v nevědomosti, smyslem života je otevřít své vědomí duchovním moudrostem a duchovnímu, spirituálnímu poznání.

Co je tedy smysl života především? Odpověď je jednoduchá: stát se bohem, odhalit v sobě pramen božské moudrosti, uvědomit si božskou, tvořivou energii přímo uvnitř sebe sama. Jde o to uvědomit si, že vesmír, příroda i matka Země nás milují. Bezpodmínečně. Podmínky si člověk vytváří sám. Životní křižovatky zdoláme tím snáze, čím více je v nás duchovní moudrosti, čím více nasloucháme vlastní duši. Smyslem života je neoddělovat duši od těla. Nepotlačovat, v zaslepené víře v materialismus, projevy duše rozumem, a nechat duši skrze tělo neustále promlouvat, a neustále tichým šepotům vlastní duše naslouchat. Jedině tak pro nás bude každé nové zrození cestou radosti, cestou za Světlem.

Znovuzrození je nekonečný koloběh vesmírných zákonů, znovu se rodí tělo, nikoliv duše, duše je stále jedna a táž. Duše se nerodí ani neumírá, duše není ani zrozená ani smrtelná. Duše prostě JE. Duše pouze vstupuje do znovuzrozeného těla. Smrt je opačný proces. Se zánikem těla se vesmírné prvky opět spojují s vesmírem: duše s prostorem, prvek země se vrací zemi, voda vodě, vzduch vzduchu, oheň ohni.

ALFA a OMEGA představují počáteční a poslední písmena řecké abecedy. Symbolizují to podstatné, úplnost a sjednocení, začátek a konec, nezávislost a universálnost myšlení, veškerou moudrost obsaženou v posvátném zdroji – božské vesmírné energii.

Myslete tak, jako by myslela tvořivá vesmírná energie, rozhodujte se tak, jako by se rozhodovala sama boží prozřetelnost, protože ve skutečnosti jste nedílnou součástí božské myšlenky i božského těla.

Motýl je symbolem kreativity, svobody, světla, vzdušné lehkosti bytí a dosažení cíle

Element lidské duše symbolizuje řecká bohyně Psyché, bohyně připodobňovaná k motýlu. Astrální tělo bývá přirovnáváno k motýlím křídům. Housenka, než stane se motýlem, nejdříve se zakuklí, a zdá se, že velmi lehce zvládá podivuhodnou přeměnu – transformaci. Proměna symbolizuje narození, život, smrt a znovuzrození. Duše motýla je svobodná, kreativní a plná radosti. Motýl je symbolem duše všech bytostí, symbolizuje proměnu a vývoj člověka. Barevná motýlí křídla rezonují s energií vzduchu, pohybu a volnosti, jsou obrazem vonícího léta. Barva křídel rezonuje s energií světla, která barvy vytváří. Motýlí duše si je vědoma jen přítomného okamžiku, transformace je pro ni přirozená, nedělá jí potíže

neustálá proměna bytí – proměna a růst, nádech střídá výdech. Zámoitek trpělivě očekává okamžik, kdy narostou mu křídla, kdy změní formu: svou duši nezatíženou minulostí nechá poté svobodně a láskyplně procitnout. Nechá ji svobodně létat, tančit životem, bez pochybností a strachu, s naprostou důvěrou ke svému neomezenému bytí.

Obsah

Úvod / 2
Co je motýlí efekt? / 7
Myšlenky jsou pohyblivé / 13
Myšlenky jsou tvořivé vibrace / 19
Kvantové vlny myšlenek / 30
Zákon o příčině a následku / 36
Magie slova / 47
Umíme říkat pravdu / 58
Barevnost myšlenek / 64
Energie negativních emocí / 70
Úzkost / 75
Rezonance strachu / 82
Ego se chová podmíněně / 89
Energetičtí „upíři“ / 95
Pozitivní rezonance smíchu / 100
Zveličování osobních potíží / 105
Sebelítost a vnitřní bytost / 114
Imaginární vnitřní rozhovory / 119
Sebekontrola a sebeovládání / 124
Meditace a vnitřní mlčení / 134
Zaměření na ego / 139
Přítomný okamžik / 148
Harmonie je symbolem rovnováhy / 153
Modlitba, mantra, afirmace / 158
Vědomí / 168

Podvědomí / 171
Nevědomí / 177
Nadvědomí / 180
Intuice a šestý smysl / 182
Intuice nebo rozum? / 189
Energie snění / 195
Energie barev / 199
Víra je alfou a omegou všeho / 206

Další knihy autorky

Milovat sám sebe znamená - být milován

Myšlenky mají nespoutanou moc podílet se na všem, co můžeme do svého života přivolat. Tato kniha vám pomůže ujasnit si, jak této moci využít v souvislosti s tím, jak se naučit mít sám sebe rád. Jak utvořit na energetické úrovni novou verzi vaší bytosti, skrze vaše vyšší Já, které je propojeno s tvořivou vesmírnou energií. Jak zapojit pozitivní emoce, sny, představy a vizualizace, aby se časem vaše nová vize sebe sama zhmotnila v realitě. Realita se přizpůsobí vaší resonanci, vašemu energetickému vyzařování, přizpůsobí se vašemu novému rozhodnutí: milovat a být milován. Dozvíte se, že my

sami jsme jednou z mnoha verzí života, život v lidské podobě je vrcholem existence vesmírného vědomí. Bez života by vesmírné vědomí bylo jen stínem sebe sama, nerozvíjelo by se a nerozpínalo vesmírným prostorem. My sami jsme skrze vesmírné vědomí přítomni ve věčném nyní. Na vlastním štěstí, v každém ze svých životů, se můžeme vědomě podílet, pokud si zapamatujeme, že na začátku všeho bylo slovo, a že myšlenky vytváří náš svět.

Kniha má 212 stran

Jen pár dní mezi životem a smrtí

O knize „Jen pár dní mezi životem a smrtí“: Děj napínavého příběhu se odehrává na Novém Zélandu. Je to psychologický příběh o ztracené duši, která ve svém rozdvojení, marně hledá sama sebe. Hlavní hrdinka příběhu, Daniela, prožívá nejhorší chvíle svého života, její duše je nemocná, zoufale potřebuje odbornou pomoc, ale rozhodne se řešit své životní drama naprosto sama. Ve své samotě a zoufalství se ale dostává až na samé dno svého bytí. Příběh je to velmi silný, a od začátku až do konce napínavý. Nepostrádá prvky psychologického, duchovního a magického rázu, nechybí ani láska, zraněné city a nenaplněné touhy. Příběh vás také zavede do kouzelné a podmanivé krajiny Nového Zélandu, a povypráví něco málo o maorských tradicích, o životě tamních původních

obyvatel. Když se trochu zasníte, bude vám děj příběhu probíhat před očima jako na filmovém plátně...

Kniha má 268 stran

Psychologie chaosu - kvantové vědomí

Tato kniha napoví mnoho zajímavého o tom, jak funguje „inteligentní vesmír“, jak nás ovlivňují alternativní vesmírné energie, jak se vědomě napojit na morfická pole a ještě mnoho dalšího z pohledu prastarých esoterických učení ve vzájemné shodě s dnešními poznatky především z oboru moderní kosmologie a kvantové fyziky. Obsahuje velké množství informací, které v souhrnu všech analogií a vzájemných souvztažností napoví, jak vše spolu navzájem souvisí – od magické geometrie vesmíru až po málo prozkoumané vědomí, podvědomí a nadvědomí člověka. Tajemný svět hmoty sám o sobě napovídá, že myšlenka je vibrace, předkládá nám poznání, jak kvantové vlny nejen myšlenek ovlivňují naše životy vzhledem například k cyklickému plynutí času. Zdoláním vnitřních bariér se můžeme vědomě napojit na přítomný okamžik, rozvíjet intuici a s ní související šestý smysl, napojit se na energii „hadí síly“ a vědomě tak ovlivňovat příběhy a scénáře našich životů.

Kniha má 315 stran

MAGIE ŽIVOTA - síla svobodné vůle

Magie je přírodní energie uvedená v pohyb, schopnost vědomě ovládat vyšší síly, magickými rituály, invokací a evokací. Magie je o přesouvání, užívání, předávání, odebrání, tvarování a respektování (životní) energie. Představuje životní postoj, víceúrovňový stupeň duchovního rozvoje, funguje na základě znalosti božských symbolů, znalosti přírody a přírodních sil. Mág uplatňuje sílu vlastní vůle k cíleným proměnám vnějšího světa. Magie je umění snadno zneužitelné, potom se jedná o magii destruktivní. Kdysi bývala přirozenou součástí lidského rodu. Pomocí magie uvádíme v pohyb přírodní energie, naším záměrem je pozitivní změna, přivolání něčeho nebo zbavení se něčeho. Energii probouzíme, shromažďujeme, uvolňujeme a směřujeme k určitému cíli. Do záměru vložíme veškeré emoce, soustředění a představivost. Probouzíme vnitřní smysly. Objevujeme zákonitosti makrokosmu (Universum, vše ve všem) a mikrokosmu (obraz Universa v člověku). Hledáme souvislosti. Objevujeme skryté energie v přírodě, slovech, myšlenkách, symbolech. Magie je život sám. To vše a ještě mnohem více se dozvíte v této knize.

Kniha má 231 stran

Esoterický lexikon od A do Z

Potřebujete se vyznat v pojmech objevujících se v duchovních naukách, v esoterických spisech a magických symbolech? Chce být takříkajíc v obraze? V tom případě je tato kniha zde právě

pro vás. Esoterický lexikon si můžete přečíst stránku po stránce jako jakoukoliv jinou knihu, nebo ji používat podle potřeby jako slovník. Text je formulován tak, aby v co nejširším spektru poskytl stručné informace o nejzákladnějších esoterických tématech. 278 stránek této knihy obsahuje v základních faktech popsaných, a abecedně seřazených 693 esoterických hesel. Text je doplněn ilustracemi.

Knihy má 278 stran

www.psychologiechaosu.cz